VICTOR OSTROVSKI

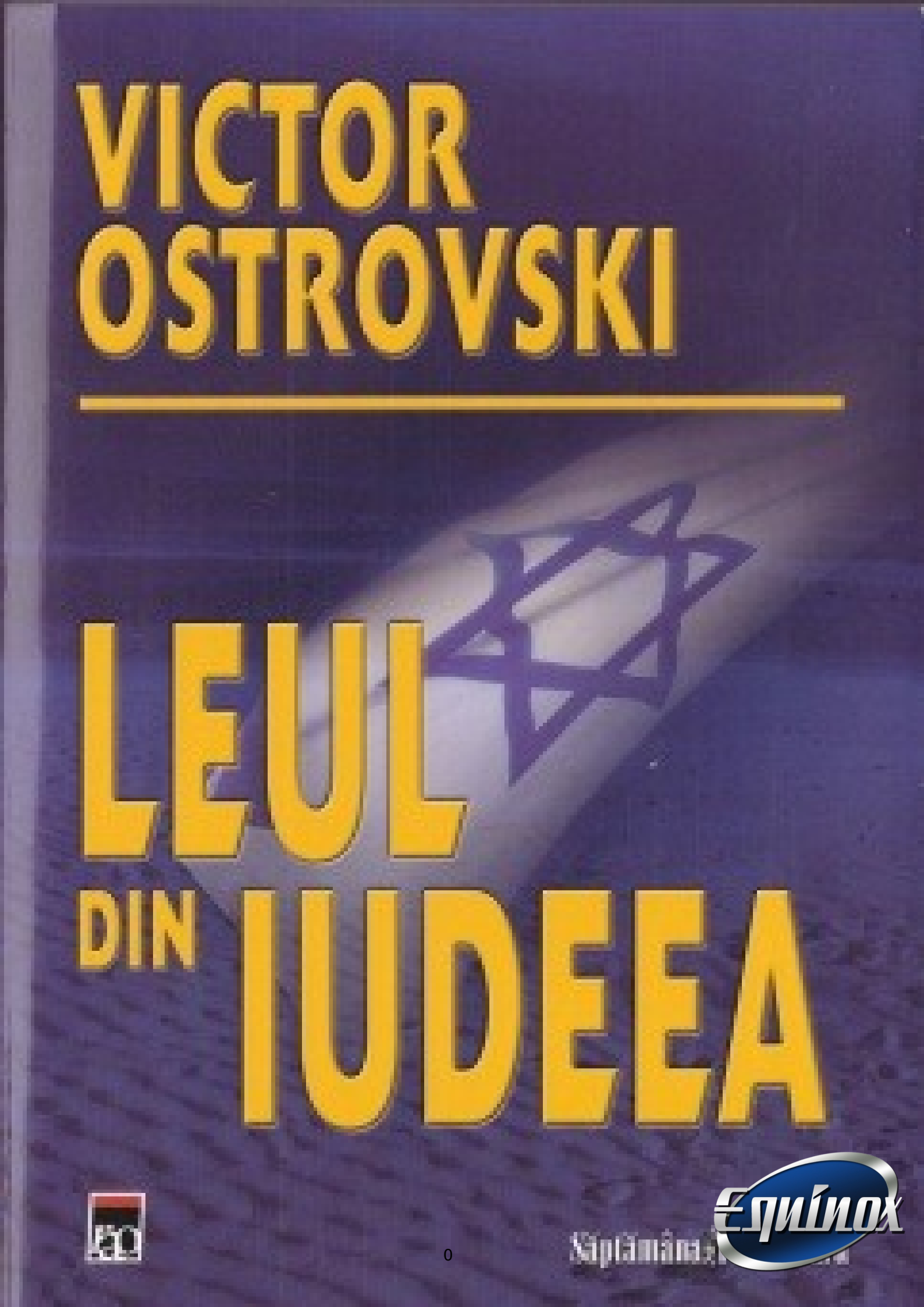

LEUL DIN IUDEEA

VICTOR OSTROVSKI

LEUL DIN IUDEEA

Editura electronică Equinox

2011

Volumul - 1 din 1

Traducere: Mihaela I. Constantinescu
Editura RAO, 2008

Victor Ostrovski
Lion of Judah
1993

Versiune ebook: v.2.0 realizată de *Editura electronică Equinox* în anul 2011

Victor Ostrovski
Lion of Judah

© 1993 by Victor Ostrovski
© Editura RAO, 2008
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

OSTROVSKI, VICTOR
Leul din Iudeea / Victor Ostrovski; trad.: Mihaela Constantinescu. - Ed. a 2-a, rev.- Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-737-0

I. Constantinescu, Mihaela (trad.)

821.111(71)-31=135.1

351.746.1(569.4)(0:82-31)

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....6
CAPITOLUL 2.....10
CAPITOLUL 3.....14
CAPITOLUL 4.....21
CAPITOLUL 5.....26
CAPITOLUL 6.....33
CAPITOLUL 7.....39
CAPITOLUL 8.....42
CAPITOLUL 9.....44
CAPITOLUL 10.....48
CAPITOLUL 11.....57
CAPITOLUL 12.....61
CAPITOLUL 13.....63
CAPITOLUL 14.....66
CAPITOLUL 15.....68
CAPITOLUL 16.....73
CAPITOLUL 17.....78
CAPITOLUL 18.....89
CAPITOLUL 19.....97
CAPITOLUL 20.....107
CAPITOLUL 21.....111
CAPITOLUL 22.....115
CAPITOLUL 23.....121
CAPITOLUL 24.....125
CAPITOLUL 25.....134
CAPITOLUL 26.....145
CAPITOLUL 27.....148
CAPITOLUL 28.....151
CAPITOLUL 29.....156
CAPITOLUL 30.....158
CAPITOLUL 31.....160
CAPITOLUL 32.....164
CAPITOLUL 33.....170
CAPITOLUL 34.....175
CAPITOLUL 35.....180
CAPITOLUL 36.....187
CAPITOLUL 37.....192
CAPITOLUL 38.....194
CAPITOLUL 39.....198

Pentru Bella, soţia mea,
iubirea mea, sprijinul meu, şi
pentru comorile noastre,
Sharon şi Leeorah

CAPITOLUL 1

LEIPZIG
28 NOIEMBRIE
ORA 17.00

Karl îşi apăsă de obraz pistolul Luger calibru 66 mm. Atingerea cu oţelul rece îi dădea o senzaţie plăcută de răcoare în camera supraîncălzită. Jarul încă mai ardea în cămin, iar cele câteva doze de şnaps pe care le înghiţise îl făceau să transpire şi mai mult.

Karl Reinhart era un bărbat înalt, subţire, de vreo patruzeci de ani. În picioare, la fereastră, îşi ştergea mereu fruntea cu dosul palmei, ciufulindu-şi astfel părul blond, aranjat cu meticulozitate. Urmărea cu atenţie clădirea de peste drum, un palat elegant din secolul al XIX-lea. Clădirea aceea cu faţadă impresionantă, acum în ruine, fusese domeniul său până nu demult. Cu toate că acum nu mai era decât o relicvă sigilată şi abandonată a fostei Germanii Democrate, cenuşie ca şi cerul de toamnă care o învăluia, ea reprezentase un univers întreg pentru el şi colegii lui din Ministerul Securităţii Statului din Germania de Est – cunoscut mai bine sub numele de Stasi. Karl îşi petrecuse aproape douăzeci de ani din viaţă în clădirea aceea veche, iar din pereţii tapetaţi cu dosare de la subsolul ei, îşi trăsese toată puterea.

Apartamentul somptuos în care locuia, situat în apropierea Casei Prieteniei Germano-Sovietice, era unul dintre avantajele numirii lui în fruntea Departamentului C/5, care se ocupa de coordonarea activităţilor de eliberare – altfel spus, el era ofiţerul Stasi responsabil cu menţinerea organizaţiilor teroriste din întreaga lume.

Karl închise ochii; respiraţia lui aburise geamul rece, înceţoşându-i priveliştea, lipsită oarecum de culoare. Era încă uimit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Cu câteva zile în urmă, el şi tovarăşii lui încă mai deţineau controlul, dar, brusc, totul se sfârşise. Demonstranţii sau comitetele cetăţeneşti, cum se autointitulau, ocupaseră clădirea. Acum, când sursa puterii sale dispăruse, lui Karl nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi salveze „onoarea”. Nu exista cale de întoarcere.

Nimeni nu-i va simţi lipsa, iar acesta părea singurul mod potrivit de a-şi lua adio de la o lume care se năruia. Mesajul pe care-l aşteptase sosise cu câteva ore în urmă. Un fost coleg îl informase că, în cursul serii, urma să fie arestat pentru a fi interogat. El, Karl Reinhart, colonel Stasi. Era evident că epoca glorioasă a puterii Stasi se încheiase pentru totdeauna. Se întoarse de la fereastră, cercetând camera cu atenţie. Totul era aşa cum dorea să fie găsit. Lângă el, pe masa acoperită cu sticlă fumurie, o sticlă de şnaps aproape goală. }n spatele canapelei, o cutie de carton plină cu documente ştampilate cu tuş roşu, purtând inscripţia „Strict secret”.

Karl prevăzuse sfârşitul cu câteva luni în urmă, când demonstraţiile nu fuseseră înăbuşite. Preşedintele Germaniei Democrate, Erich Honecker, le-ar fi putut împiedica, dar, în mod surprinzător, nu o făcuse. De atunci, ei toţi care lucrau în sediul central Stasi îşi petrecuseră timpul arzând dosarele care-i incriminau nu

numai pe ei, ci şi pe miile de agenţi din întreaga lume. Toţi păreau cuprinşi de frenezia distrugerii, fie arzând dosare, fie trimiţând la Moscova camioane întregi cu comori pe care serviciile de securitate le adunaseră într-o viaţă întreagă.

Karl fu readus brusc la realitate de o bătaie puternică în uşă.

— *Moment, mal!* strigă el, prefăcându-se beat.

În acel moment, piciorul lui Johan alunecă de pe canapea cu un zgomot surd. Celălalt ocupant al camerei era total absent la ce se petrecea în jurul lui.

— *Polizei hier!*

— Duceţi-vă dracului! le strigă Karl.

Bătăile din uşă deveniseră şi mai puternice. Poliţiştii de afară nu-şi dăduseră încă seama că aveau de-a face cu o uşă blindată. Karl ştia că va dura mult până când vor reuşi să intre în apartament, iar când o vor face, îl vor găsi mort.

Se apropie de uşă şi le strigă:

— Trăiască Republica Democrată Germană!

Loviturile continuau; Karl se îndreptă spre canapea.

Trase piedica pistolului şi, întorcându-se spre uşă, strigă:

— Să vă ia mama dracului pe toţi!

Apoi apăsă pe trăgaci. Detunătura armei fu urmată de câteva secunde de linişte, apoi cei de afară începură să lovească în uşă cu şi mai multă forţă.

„Nu-i uşor să te sinucizi, se gândi Karl, mai ales dacă după aceea intenţionezi să începi o viaţă nouă.” Toate documentele aşezate în mod convenabil pe masa de toaletă din dormitor aveau numele lui, dar fotografia era a bărbatului care părea că doarme pe canapea, dacă nu ar fi fost creierul împrăştiat în jurul craniului pe jumătate sfărâmat. Ce-i drept, el era încă adormit atunci când Karl îi pusese pistolul în gură şi apăsase pe trăgaci.

Acest Auslander rătăcitor, cunoscut doar de câţiva vagabonzi sub numele de Johan, avea o statură foarte asemănătoare cu cea a lui Karl. Fusese mult mai simplu decât crezuse iniţial să-l atragă pe străin sus, în apartamentul său din blocul aproape pustiu, căci foştii locatari, oficialităţi Stasi, îşi căutaseră refugiul prin lume, de la Moscova la Beijing. Şi, din momentul în care Johan descoperi stocul imens de băutură, deveni un vizitator frecvent, aşa că totul se aranjase cum nu se poate mai bine.

În afară de faptul că se etala pe toate documentele lui Karl, fotografia lui Johan putea fi găsită şi în toate dosarele din clădirea cenuşie de peste drum. Când poliţiştii vor reuşi să pătrundă în apartament, îl vor considera un caz de sinucidere deja închis şi nu vor mai deschide o anchetă. Karl era un bărbat deosebit de conştiincios şi meticulos. Toate elementele care constituiau planul său erau aranjate de mult.

Trase de o manetă din interiorul căminului folosind o mănuşă de bucătărie foarte groasă, ca să nu se ardă. O parte din peretele din spate se deschise, scoţând la iveală o scară de frânghie care cobora într-un tunel spre subsolul clădirii. Odată ajuns pe scară, Karl folosi o a doua manetă pentru a face ca peretele să revină în poziţia iniţială. Aflase de existenţa tunelului şi a ieşirii secrete de la predecesorul său de la Departamentul C/5. Nimeni nu ştia cine şi de ce le instalase, dar omul îi spusese că într-o zi i-ar putea fi de folos. Câtă dreptate avusese!

În mai puţin de trei minute, ajunse la capătul tunelului, urcă pe o scară îngustă care ducea din subsol la intrarea de serviciu şi ieşi în aleea din spatele

clădirii. Câteva maşini de poliţie îşi făcură apariţia exact în momentul când ieşea în strada principală. Sosiseră şi pompierii cu o maşină demodată şi, înarmaţi cu topoare, se grăbeau să pătrundă în clădire. Trecătorii se opriseră pe trotuar să privească, dar nimeni nu-i acordă vreo atenţie lui Karl, care se pierdu în mulţime.

Câteva minute mai târziu, Karl ajunse la hotelul Krantz, unde se înregistrase cu o zi în urmă, folosind numele de Franz Toller. Adevăratul Toller zăcea pe fundul râului Mulde, iar dacă va fi găsit în câteva zile, Karl va fi deja departe.

— Aş dori să părăsesc hotelul. Toller, numele meu este Franz Toller, îi spuse recepţionerului, întinzându-i cheia.

Vădit nemulţumit, acesta îndoi pagina de sport a ziarului local şi îl privi pe deasupra ochelarilor. Apoi se ridică, deschise un sertar mare şi dintr-un teanc de fişe extrase una.

— Parcă trebuia să plecaţi mâine, *Herr* Toller? întrebă recepţionerul privindu-l din nou pe Karl.

— Şi ce dacă? M-am hotărât să plec acum. Pregătiţi-mi nota şi trimiteţi pe cineva să-mi aducă bagajul. Mă găsiţi la barul din hol. Tonul autoritar din vocea lui Karl excludea orice întrebare suplimentară.

Câteva ore după aceea, la volanul Mercedesului bleumarin al lui Toller, Karl observă că are picături minuscule de sânge pe manşeta cămăşii. Privindu-se în oglinda retrovizoare, văzu câţiva stropi şi pe faţă, deşi aceştia arătau mai degrabă ca nişte semne rămase după bărbierit. „Dobitocul m-a împroşcat şi pe mine, nu numai canapeaua”, se gândi el, ştergându-şi faţa cu mâna.

Karl ajunse la Hamburg a doua zi dimineaţă la şapte şi jumătate, îşi parcă maşina pe Domstrasse, cam la trei blocuri distanţă de Rathaus Market, lăsând înăuntru toate lucrurile şi actele lui Toller. Şterse volanul şi tot ce atinsese, făcând să dispară orice amprentă, apoi, luându-şi doar balonzaidul, se îndreptă spre piaţă. Odată plecat de lângă maşină, nu se mai putea face nici o legătură între el, maşina lui Toller şi corpul desfigurat de pe fundul râului Mulde. Firul era rupt. Era un om liber.

Karl închirie o maşină folosind noua sa identitate şi se îndreptă spre hotelul Kempinski, unde rezervase o cameră pentru o singură noapte, îşi pregătise minuţios această nouă identitate şi o ţinuse ascunsă chiar faţă de colegii lui. Astfel, devenise cetăţean american, posesorul unui apartament spaţios pe Fifth Avenue, cu vederea spre Central Park. Apartamentul fusese cumpărat de Stasi, dar el înlăturase toate urmele tranzacţiei. Karl mai avea şi un cont cu o sumă frumuşică într-o bancă americană, precum şi câteva acţiuni în Franţa.

Dar adevărata comoară îl aştepta în cutia sa poştală, la New York. În timp ce colegii lui erau ocupaţi la Leipzig cu distrugerea dosarelor Stasi, Karl reuşise să sustragă majoritatea dosarelor agenţilor săi, alegându-i doar pe aceia care nu ştiau pentru cine lucrează, nefiind astfel afectaţi de căderea Germaniei de Est. Cu o astfel de panoplie de agenţi bine plasaţi în întreaga lume, pe care-i putea activa oricând, plus reţeaua internaţională de terorişti pe care o crease, Karl era posesorul unei adevărate mine de aur.

Următorul popas va fi la Paris şi apoi la New York. Karl plănuia ca în următoarele câteva luni să stea deoparte şi să analizeze scena mondială, estimând astfel valoarea sa în ceea ce acum se numea Noua Ordine Internaţională. Era pe

cale de a deveni un adevărat capitalist. Şi, ca un bun profesionist, ştia că va fi unul foarte bogat.

CAPITOLUL 2

DAMASC
5 SEPTEMBRIE
ORA 17.00

Shaby Tarik Talaat, un bărbat scund şi corpolent, trecut bine de patruzeci de ani, ieşi din clădirea înaltului Comandament Sirian în după-amiaza fierbinte de septembrie. Faţa lui plină de riduri era neverosimil de palidă. Nu avea dubii în legătură cu informaţiile aflate, deşi participase la acea întrunire absolut din întâmplare.

Ahamed Dayeb, şeful Oficiului Securităţii Naţionale, era bolnav de câteva zile, iar adjunctul său, şeful lui Shaby, fusese chemat de urgenţă la Al-Hasakah, în Siria de Est, lăsându-l pe Shaby să reprezinte cel mai puternic departament din serviciile de securitate siriene la o întrunire la nivel înalt. Shaby fusese tratat cu deosebit respect şi i se dezvăluiseră informaţii la care nu ar fi avut acces în condiţii normale.

Din clipa în care începuseră prezentarea, Shaby înţelese că întâmplarea îi oferise o şansă nesperată şi se hotărâse să o folosească la adevărata ei valoare. Va vinde informaţiile bucată cu bucată. Erau lucruri mult mai importante decât obţinuse el până acum. Ştia că valorau o avere. La început le va trimite o mostră din ceea ce avea, apoi îi va stoarce de bani pentru fiecare informaţie suplimentară. La sfârşitul întrunirii, Shaby fusese primul care părăsise încăperea.

Coborî scările care duceau de la clădirea bogat ornamentată în stil colonial, la parcarea unde îl aştepta maşina lui, un Peugeot 504 negru. Un soldat înarmat îl salută la ieşire.

Damascul, cu străzile sale înguste, nu este un oraş în care se poate conduce cu viteză mare, ci unul în care manevrele iscusite sunt esenţiale. Deşi era foarte nerăbdător să ajungă acasă, Shaby păstră un ritm lent de-a lungul străzilor centrale aglomerate, trecând prin bazarul lui Midhat-Pasha spre El Malek. Apoi, lăsând în urmă clădirea guvernului şi noul sediu al Ministerului Învăţământului, pătrunse în bulevardul Faruk El Awal, supraaglomerat la ora aceea.

Căldura nu se mai domolea, cu toate că temperatura era mai scăzută decât ar fi fost normal pentru luna septembrie. Shaby transpira din abundenţă, iar cămaşa albă din bumbac i se lipise de piele. Ştia foarte bine că divulgarea informaţiilor despre un dispozitiv secret de comunicaţii era pedepsită cu moartea. Iar moartea nu avea să vină uşor dacă era prins. Doar o fantastică dorinţă de o viaţă mai bună îl ajuta să-şi învingă teama pentru ceea ce urma să facă.

Conducând aproape din instinct, în timp ce gândurile îi zburau departe – calculând, manipulând, evaluând –, Shaby nu auzi muezinii chemându-şi credincioşii la rugăciune din înaltul minaretelor profilate pe cerul de un galben prăfos. Aerul era greu de mirosul cărnii fripte pe cărbuni. Îi era aproape imposibil să se concentreze. Dorea din tot sufletul să plece din Siria. Ura totul aici. Viaţa era plictisitoare,

cenuşie. Tânjea după strălucirea Europei: sunetele, mirosurile, femeile. Mai ales femeile.

Alese un loc la întâmplare în parcarea de lângă bloc. Liftul urcă greu cele nouă etaje, scârţâind din toate încheieturile. Când se opri, în sfârşit, cu o zdruncinătură, Shaby se repezi afară de parcă s-ar fi aşteptat ca liftul să se prăvălească în abisul întunecat de unde venise.

La etajul lui erau patru apartamente, câte două de fiecare parte a unui coridor lung şi întunecos. Ajuns la uşa apartamentului, Shaby se uită în jur nervos. Trebuia să verifice dacă bucăţica de cauciuc pe care o pusese între uşă şi toc mai era acolo. Cum nu era nimeni în zonă, Shaby scoase din buzunarul cămăşii o carte de credit. Cu o mână transpirată şi tremurândă, introduse cartea de credit în deschizătura dintre uşă şi toc.

— Dacă bucăţica de cauciuc a dispărut înseamnă că cineva a pătruns în apartament în absenţa ta. Prin urmare, e cazul s-o ştergi imediat, îi spusese Brad, omul lui de legătură. Dacă e tot acolo, totul e-n regulă.

În fiecare zi, Shaby se aştepta la tot ce era mai rău. Şi de această dată îşi ţinu respiraţia când introduse cartea de credit.

Cauciucul era la locul lui. Shaby simţi cum i se ia o piatră de pe inimă: mai avea de trăit încă o zi. Cu mişcări rapide puse cartea de credit înapoi în buzunar şi răsuci cheia în broască. Cu coada ochiului observă o vagă mişcare şi încremeni în prag. Oftând de uşurare, îşi dădu seama că nu era decât perdeaua din sufragerie care se mişca din cauza vântului. Închise repede uşa şi puse lanţul de siguranţă. Dar nici acum nu se simţea în largul lui. O senzaţie de nenorocire iminentă îl cuprinse ca un nor ameninţător.

În primele luni crezuse că până la urmă se va obişnui să fie informator, că asta va deveni o a doua lui natură, ceva cu care va putea trăi. Dar lucrurile nu stăteau deloc aşa. Frica îi cuprinse tot pieptul, îngreunându-i respiraţia. Se hotărî să facă o excepţie de la programul obişnuit şi să transmită mai devreme. Nu folosise niciodată această posibilitate. Brad îi spusese să nu recurgă la aşa ceva decât în situaţii extreme. Dinspre partea lui Shaby, asta era într-adevăr o situaţie extremă.

Procedura de transmisiune trebuia executată foarte repede. Shaby intră în dormitor, îndepărtă veioza de pe noptiera de mahon şi aşeză noptiera pe pat, cu picioarele în sus. Apoi scoase un ac dintr-una din despărţiturile portofelului şi îl introduse într-o cavitate minusculă aflată pe unul dintre picioarele noptierei.

— Dacă nu ştii exact locul, nu ai cum s-o vezi, se lăuda mereu Brad.

După ce introduse acul în cavitate, Shaby îl apăsă cu degetul arătător. Se auzi un declic şi partea interioară a noptierei ieşi la suprafaţă. Trei aparate de culoare neagră erau aşezate fiecare în locaşul său. Unul dintre ele, transmiţătorul, semăna cu un calculator având o tastatură minusculă, plus câteva butoane suplimentare roşii şi galbene şi unul singur albastru. Celelalte două aparate aveau cam aceeaşi mărime ca şi transmiţătorul.

Shaby rămase câteva clipe nemişcat, adunându-şi gândurile.

— Acesta este cel mai periculos stadiu al operaţiei, când tot echipamentul este la vedere. Nu pierde timpul! Acţionează, obişnuia să-i spună Brad. Rezolvă totul cât mai repede. După ce-ai pus aparatele la loc în noptieră eşti în siguranţă, aşa că mişcă-te!

Cuvintele îi răsunau în urechi, de parcă Brad ar fi fost acolo, aplecat peste umărul lui, dându-i instrucţiuni foarte stricte. Scoase repede transmiţătorul şi răsuci spre exterior un mic mâner. Trebuia să facă manevra asta la fiecare transmisie. Răsucirea mânerului avea legătură cu schimbarea frecvenţelor, dar lui Shaby nu-i era foarte clar cum funcţiona. Nu ştia decât ceea ce-i spusese Brad: că era foarte important să nu uite să răsucească mânerul spre dreapta cu o diviziune de fiecare dată înainte de a începe transmisia. Apoi codifică mesajul. Şi asta i se părea o minune. Putea codifica orice mesaj lung de până la două sute de cuvinte, iar micuţa cutie neagră îl condensa şi-l trimitea la destinaţie dintr-odată, făcând detectarea lui practic imposibilă. Mesajul era următorul:

De la Shaby:

1. Nouă echipă teroristă înfiinţată în Europa.

2. Echipa urmează să fie condusă de un ofiţer palestinian pro-sirian, poreclit FOX X FOX.

3. Planificarea activităţii în curând.

4. Fost ofiţer Stasi participă la operaţiune (presupus a avea un om de legătură în Mossad).

5. Informaţii suplimentare în câteva zile.

6. Sosesc în Europa curând. Voi contacta pentru confirmare.

7. Doresc confirmare pe bonificaţia pentru informaţii.

8. SFÂRŞIT X SFÂRŞIT

Când apăsă pe butonul albastru, cuvintele apărură pe un mic ecran situat deasupra tastaturii. Mulţumit că mesajul era clar şi complet, puse la loc transmiţătorul în locaşul său din noptieră, apoi îl conectă la celălalt aparat cu ajutorul unui cablu negru subţire şi apăsă butonul galben. În acest moment începu codificarea şi comprimarea mesajului. Desfăcu un alt cablu ataşat la cel de-al treilea aparat şi, în timp ce-l desfăşura, ieşi pe balcon.

Legă cablul de balustrada de fier care urma să joace rol de antenă. De acolo de sus putea vedea aproape tot Damascul învăluit în aburul unei după-amiezi sufocante. În depărtare, spre vest, peisajul era dominat de muntele Hermon, cu creasta lui albă ca un val uriaş încremenit în timp. O lumină verde licări înapoi în cameră şi, aplecându-se, apăsă pe butonul roşu. Transmiterea mesajului durase mai puţin de o secundă.

Prima transmisie era gata. Mai avea de aşteptat încă două minute lungi până când lumina verde va licări din nou şi atunci va repeta toată procedura.

Un zgomot puternic îl făcu să sară ca ars. Instantaneu, corpul îi fu inundat de o transpiraţie rece. Tremura tot când îşi dădu seama că nu era altceva decât o uşă trântită la un apartament vecin. Apăsă pe butonul roşu: şi a doua transmisie era gata. Apoi se repezi să strângă cablul şi să pună totul la loc în noptieră. Un declic slab semnală că aparatele erau în siguranţă.

După ce aşeză noptiera la locul ei, Shaby se prăbuşi în pat ca o marionetă cu sforile rupte. Stând acolo, gândul îi zbură departe, spre un alt loc, un alt timp. Un timp care părea să aparţină unei alte vieţi: Roma. Ar fi dat orice să fie din nou acolo. Se gândi la Carolyn, la pielea ei albă şi mătăsoasă, şi la părul ei lung de culoarea mierii. Imaginea corpului ei desăvârşit şi ascultător îi răscoli simţurile.

Nu-şi mai amintea dacă ieşiseră din cameră în cele două săptămâni petrecute împreună. Sau dacă se sculaseră din pat. Cu excepţia orelor de antrenament cu Brad, totul fusese un vârtej ameţitor de plăceri.

Ce ciudat, se gândi, cum mintea o ia razna în clipele de tensiune, iar imaginile din trecut îţi revin în memorie atât de clar. Îşi şterse fruntea transpirată cu dosul palmei. Nu putea face altceva decât să aştepte. Era încă în Siria. Mâna îngheţată a groazei îi strângea încă pieptul, iar moartea îi mângâia ceafa în tăcere.

CAPITOLUL 3

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
NORDUL TEL AVIVULUI
5 SEPTEMBRIE
ORA 17.45

— Ceva nou? întrebă Arik, un tânăr voinic cu o faţă de bebeluş.

Tenul lui aproape transparent era pus în evidenţă de un păr negru ondulat şi de o barbă neagră, pufoasă. Tocmai intrase în camera de decodare însoţit de un alt tânăr. Se aflau la etajul patru al clădirii de beton în formă de pentagon, care adăpostea cartierul general al Mossadului. Clădirea, situată în spatele unui mare centru comercial de pe autostrada spre Haifa, era ascunsă privirilor de o pădurice de plopi.

Camera de decodare mirosea a vopsea proaspătă, a fum rece de ţigară şi a cafea. Lumina fluorescentă puternică făcea ca totul să pară lipsit de culoare. Era un loc dezolant.

— Nu, doar porcăriile obişnuite, răspunse un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu chelie, bucuros că-i venise schimbul. Cum e afară?

— Ca într-un closet public. Caniculă, miros fetid şi umezeală. Nu pot să sufăr vremea asta.

— Aici doar pute. Cine-i tipul?

— Un nou membru al echipei noastre, spuse Arik punând o mână mare pe umărul însoţitorului său. Cei doi arătau ca tată şi fiu. O să-l înlocuiască pe Avy îndată ce învaţă ce are de făcut.

— De unde eşti? îl întrebă bărbatul cu chelie, în timp ce-şi strângea lucrurile, gata de plecare.

— De la paraşutişti, răspunse nou-venitul, neacordând prea mare atenţie discuţiei. Era mult mai interesat de echipamentul electronic care acoperea tot peretele.

— Ce dracu’ se întâmplă cu ţara asta? se plânse bărbatul cu chelie. De câte ori întrebi un tip de unde este, îţi dă datele militare. Se întoarse cu faţa la el. Ascultă-mă cu atenţie, băiete. Eu sunt din Petah-Tikva. Acolo locuiesc. Acum, ia-o încet, continuă el pronunţând apăsat fiecare silabă, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic. Nu te grăbi. De unde eşti?

— Lasă băiatul în pace, spuse Arik. Îmi amintesc cum erai tu în prima zi după cursul de iniţiere. Se strâmbă, deschizând gura şi făcând ochii mari într-o parodie de mirare. Amândoi începură să râdă.

Apoi Arik se întoarse spre tânăr:

— Nu-i da atenţie nebunului ăstuia bătrân. Doar pare inteligent.

— Natanya, spuse tânărul de parcă tocmai s-ar fi trezit.

— Ce? întrebă bărbatul cu chelie, încă râzând.

— Sunt din Natanya.

— Foarte bine. Un răspuns isteţ. Ştiam eu că poţi. Apoi, întorcându-se spre Arik, strâmbându-se caraghios, îi spuse: Ai un puşti isteţ. Cum îi merge lui mintea, cred că Avy va putea pleca de-aici să zicem în... doi ani? Evident, dacă a venit să-l înlocuiască pe Avy, e mai bine să-şi facă rost de o... sculă de metal, ca să nu se uzeze aşa repede.

Cei doi veterani izbucniră din nou în râs, zâmbi chiar şi nou-venitul, cu toate că nu înţelegea prea bine poanta.

— Mai este cafea? întrebă Arik aplecându-se deasupra unei măsuţe aflate în colţul încăperii. Pe ea se găseau un ibric mare din inox şi o mulţime de ceşti de cafea colorate — singurele obiecte din încăpere care aveau ceva uman. Fără să aştepte vreun răspuns, îi spuse tânărului: Cât timp suntem în camera de decodare, să nu atingi vreun aparat şi să nu pleci de lângă mine nici măcar până la toaletă. Clar?

Întru câtva surprins de acest brusc şir de instrucţiuni, nou-venitul replică automat, ca la armată:

— Am înţeles, să trăiţi.

— Noi nu vorbim aşa aici, îl domoli Arik, dar îmi place atitudinea ta. Tot mai căuta puţină cafea. În camera asta primim mesaje codificate de la agenţii noştri din toate ţările ţintă.

— Ştii ce sunt alea ţări ţintă? întrebă cinic bărbatul cu chelie.

— Sigur, replică tânărul ofensat. Ţările arabe sunt ţările ţintă. Îl privi întrebător pe Arik.

— Pleci? îl întrebă Arik pe bărbatul cu chelie care se îndrepta spre uşă. Apoi îşi întoarse privirea spre tânăr. Da, aşa este, îi răspunse, continuând să cotrobăie prin dulap după nişte cafea.

— N-a mai rămas cafea deloc?

— Nu ştiu, eu beau ceai.

— Văd că trebuie să sun jos să-mi trimită.

— Succes, spuse el deschizând uşa.

Apoi, observând că foaia lipită pe uşă nu era semnată, îl rugă pe Arik:

— Vrei să-mi semnezi ca să pot pleca? E târziu şi lumea mă aşteaptă.

Făcu un gest comic cu mâna.

Arik semnă şi preluă schimbul în mod oficial. Apoi sună la aşa-numitul bar, care nu era altceva decât o cameră cu un televizor şi un filtru de cafea. Îşi aprinse o ţigară. Când cineva ridică în sfârşit receptorul, se auzea muzică şi zgomot de voci.

— Palatul Buckingham, spuse o voce.

— Salut Avy, spuse Arik, hai, mişcă-ţi fundul de pe scaun şi adu-mi nişte cafea. Nenorociţii ăştia au băut-o pe toată şi am început să mă usuc.

— Poţi să mai rabzi câteva minute? Tocmai lucram cu băieţii de la computere.

— Bine, aştept, spuse Arik nemulţumit. Sper să merite efortul. Puse receptorul jos.

Apoi se întoarse spre nou-venit:

— Hai să ne apucăm de treabă, băiete.

Arik îşi trase scaunul pe podeaua albă strălucitoare şi introduse codul său personal, căpătând astfel acces la computer. Ia să vedem, spuse el adresându-se computerului, ce veşti îmi aduci din ţara morţilor?

— Ţara morţilor? se miră băiatul.

— Ţările ţintă, băiete. Noi le numim „ţara morţilor”. Oamenii care ne trimit informaţii de acolo sunt mult mai aproape de moarte decât oricare dintre noi. Bănuiesc că nu ţi-au predat asta la Academie.

— Gotcha, spuse tânărul, aşezându-şi un scaun lângă Arik şi aprinzându-şi o ţigară.

— Toate mesajele care ajung aici au fost traduse prin dispersie.

— Ce înseamnă asta?

— Adică traducerea se face extrăgând cuvintele din succesiunea lor firească şi amestecând simultan mai multe mesaje, în aşa fel încât se traduc cuvinte separate şi nu mesaje complete. După traducere, computerul reaşează cuvintele în succesiunea lor firească şi ne transferă mesajele complete. Toate mesajele care ajung aici au fost transmise instantaneu. Ştii ce-i asta?

— Sigur.

— Deci până aici ţi-e totul clar?

— Da.

— Nu uita, spuse Arik uitându-se fix în ochii tânărului, că oamenii îşi riscă viaţa făcând să ne parvină aceste informaţii, prin urmare nu este loc de greşeală, înţelegi?

Tânărul dădu din cap, cu ochii larg deschişi. Arik continuă, trecându-şi degetele prin barba deasă:

— Dacă primim mai multe mesaje în acelaşi timp, pe care-l lucrăm primul?

Tânărul ridică din umeri întrebător.

— De-asta avem un computer inteligent, zâmbi Arik. Agenţii sunt clasificaţi în ordinea importanţei şi primesc un cod de valoare.

— Cine-i clasifică? întrebă tânărul interesat.

— Da’ ăştia chiar nu vă învaţă nimic la Academie? Sunt clasificaţi de Departamentul de Cercetare, în funcţie de calitatea informaţiei pe care o deţin. Computerul identifică agentul după nume şi-l clasifică în funcţie de valoare. Selectarea mesajelor pe ecran se bazează pe calcularea valorii agentului şi a lungimii mesajului din sistem.

Arik nu era sigur că băiatul înţelesese absolut totul, dar va trebui să mai aştepte, se gândi el, căci mesajele începuseră să sosească. Arik citi primele rapoarte. Arătând spre ecran, spuse:

— Acesta este de la un agent din Beirut, care ne raportează noul amplasament al unui ofiţer OLP.

Arik lucră mesajul direct pe ecran, folosind un stilou special. Literele erau albe, pe un fundal albastru. Separă informaţiile, subliniind secţiuni din raport, apoi transferă fiecare secţiune la destinaţia ei, adică la diversele departamente ale Mossadului. Apoi sosi un mesaj de la un agent din Tripoli, conţinând informaţii navale.

La ora şase şi douăzeci, ecranul îşi schimbă brusc culoarea: pe un fundal negru şi roşu, apărură două mesaje scrise cu litere mari, galbene:

COD NEGRU. INTRODUCEŢI CODUL SPECIAL DE SECURITATE.

Tânărul îngheţă cu ţigara la jumătatea drumului spre gură.

— Tu, îi spuse Arik, nu pune întrebări. Fă ce-ţi spun. Alarma computerului începu să sune. Du-te jos la bar şi aşteaptă acolo. Te sun mai târziu şi-ţi spun ce să faci. Acum mişcă-te.

— Dar… tânărul se ridică în picioare.

— Nu ai voie să vezi aşa ceva, aşa că ieşi dracului afară! Am treabă.

Când Arik se aşeză la loc în faţa computerului, nu mai era nimeni în încăpere. Acţionând din reflex, introduse codul solicitat. După ce apăsă pe butonul de revenire, computerul începu să livreze mesajul. Era din Damasc. Arik privea pătrăţelul luminos din partea superioară a ecranului. În el era inserată o steluţă, ceea ce indica o transmisie în afara programului. Ora obişnuită la care transmitea agentul apărea pe ecran: opt seara. Era în avans cu aproape două ore. Arik privi ecranul cu mare atenţie.

— Drace, mârâi el nemulţumit, nu pot să sufăr chestia asta. De ce moaşă-sa nu transmite la ora stabilită? Se duse la imprimantă şi scoase mesajul. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că era foarte important. Era cazul să-l lucreze ca la carte.

Arik ridică telefonul de alarmă şi aşteptă să-i răspundă cineva la celălalt capăt al firului.

— Da? întrebă o voce răguşită, pe care Arik n-o recunoştea.

— Acţionează semnalul roşu şi anunţă o urgenţă.

— Şi? întrebă vocea calm.

Arik nu avea chef de glume.

— Şi du-te-n moaşă-ta!

— La fel şi tu, bătrâne, dar am nevoie de cod pentru asta.

Dându-şi seama de greşeala făcută, Arik spuse:

— Scuză-mă, codul e 2035913.

După ce închise telefonul de alarmă, Arik se îndreptă spre telefonul interior. Trebuia să cheme întreaga echipă. Era prea mult de lucru pentru un singur om. Încăperea care servea drept cameră de întruniri urgente se afla la celălalt capăt al camerei de decodare. În curând, toate oficialităţile vor veni aici, toţi cei care ar putea dezamorsa bomba primită din Damasc.

Avy nu dădea nici un semn, cu toate că în curând va fi nevoie de ajutorul lui. Arik sună la bar şi aşteptă un timp până să i se răspundă.

— Da? murmură o voce somnoroasă.

— Unde-i Avy? urlă Arik în receptor.

— De unde dracu’ să ştiu? Nu sunt dădaca lui. A venit tipul cel nou, înlocuitorul lui Avy.

— Ascultă-mă, spuse Arik cu o voce furioasă, găseşte-l pe Avy şi adu-l pe sus. Ai înţeles? Şi spune-i băiatului să plece acasă.

— Da’ ce dracu’ se întâmplă? vocea era încă mahmură.

— Îţi spun mai târziu. Acum du-te să-l cauţi pe Avy. Trebuie să fie prin sediu cu vreo fată. Trimite-l imediat aici!

— Bine. Nu te înfuria. Îl trimit.

— Dacă nu-l găseşti în zece minute, mişcă-ţi fundul aici numai tu. Am nevoie de tine ca să preiei mesajele care sosesc. Chiar şi cu Avy suntem prea puţini dacă se îngroaşă gluma.

— Am şi plecat.

Zece minute mai târziu, un tip înalt şi slab de vreo douăzeci şi ceva de ani intră în camera de decodare. Făcu un semn din cap spre Arik şi-i şopti:

— Nu l-am găsit pe Avy. Apoi se întoarse şi-l salută pe Mark, şeful lui Arik, care tocmai sosise.

Deşi Mark era şef de departament, toată lumea din Mossad i se adresa la fel ca şi celorlalţi, folosind numele mic.

— OK, am sosit. Despre ce e vorba? Mark se duse direct la tava cu ceşti de cafea.

Arik înşfăcă hârtia care tocmai sosise şi i-o întinse. Mark rămase în picioare lângă masă, citind mesajul.

— Drace! mârâi el. Ai transferat asta undeva? întrebă uitându-se fix la Arik.

Mark era un bărbat bine făcut, aproape la fel de înalt ca Arik, corpolent, dar atletic. Avea o voce groasă şi răguşită. Îşi mută din nou privirea spre foaia de hârtie, aşteptând răspunsul.

— Nu, răspunse Arik. Am activat semnalul roşu şi am anunţat o urgenţă. Am scos o singură copie la imprimantă – şi arătă spre foaia din mâna lui Mark, iar mesajul nu a apărut pe ecran. L-am dat afară pe tipul cel nou înainte de a printa foaia.

— Mai e cineva în camera de întruniri? întrebă Mark.

— Nu, tu eşti primul.

Mark luă de pe masă o cană decorată cu baloane colorate.

— Unde dracu’ e cafeaua? lătră el, înfuriat la culme de această omisiune de neiertat.

— Îl trimit să aducă, spuse Arik, făcându-i semn prietenului său care se îndrepta deja spre uşă. Nenorociţii din tura de dimineaţă au băut-o pe toată.

— Mă duc în camera de alături, murmură Mark, mai mult pentru sine. Auzi, nu e cafea! Ştii, nu există nimic mai important decât cafeaua, ţigările, sexul şi International Herald Tribune.

Când Mark dispăru în cealaltă cameră, Arik îl strigă pe prietenul său care tocmai ieşea.

— Stai! Nu-l căuta pe Avy acum. Adu blestemata asta de cafea şi după aceea îl căutăm pe nenorocit!

În camera de întruniri urgente, Mark citi mesajul pentru a şasea oară. Stătea în capul unei lungi mese ovale, la care încăpeau fără probleme vreo douăzeci de persoane. Terminalul calculatorului de lângă el era conectat la un ecran mare. Tot la îndemână se aflau şi câteva telefoane.

Când intră Mousa, Mark tocmai se pregătea să pună în funcţiune computerul. Brunet, înalt de aproape de doi metri, Mousa era construit ca un zid de cărămidă. Ca director adjunct cu probleme de securitate, el era al doilea om din Mossad, după director. Cu toate că-şi începuse cariera în instituţia rivală, Serviciul General de Securitate, cunoscut sub denumirea de Shaback, serviciul intern de poliţie secretă israeliană, Mousa reuşise, la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, să ajungă în fruntea comandamentului Mossadului – echivalentul CIA în Statele Unite. Faptul că era prieten intim cu Avraham, directorul Mossadului, fusese oricum de ajutor.

— Cum dracu’ ai ajuns aşa de repede? întrebă Mark. Nu locuieşti în Ramat Hasharu?

— Ba da, dar eram aici, la Departamentul de Cercetare, când a sunat telefonul.

— Atunci de ce-ai întârziat atât? întrebă Mark zâmbind.

— Mă bucur să constat cât de amabil eşti în timpul unei urgenţe. Putem şti despre ce e vorba?

Mark îi întinse hârtia. Mousa o citi, apoi se aşează lângă el. După ce-l mai citi încă de două ori, se uită lung la Mark şi, aşezând hârtia pe masă, întrebă încet:

— Cine a mai văzut asta?

— Nimeni, în afară de Arik şi de mine.

— În regulă, răspunse Mousa, răsuflând uşurat. Lucrurile trebuie să rămână aşa.

— Ce tot vorbeşti? se sperie Mark. În câteva clipe, camera se va umple de oameni alertaţi de semnalul roşu, iar tu vrei să ţin asta secret? Şi eu ce să le spun? Îmi pare rău, am greşit. Plecaţi acasă, uitaţi totul.

— Ia-o încet. Nu asta am vrut să spun, se scuză Mousa, încercând să-şi păstreze calmul. Le poţi spune tot, cu excepţia numelui agentului.

— Şi ce fac cu Amos? Cum pot să-i ascund asta tocmai şefului Departamentului Operaţional?

— Cred că nu asculţi ce vorbesc, spuse Mousa, începând să-şi piardă răbdarea. Sprâncenele lui negre deveniseră o singură linie lungă şi întunecată. Nu dau doi bani pe Amos, înţelegi? E un ordin! Se uită la ceas. Vocea îi era din nou calmă. Mai bine cheamă-l pe Arik şi spune-i să-şi ţină gura. Spune-i să reimprime mesajul, omiţând numele agentului.

Mark îl chemă imediat pe Arik la telefon. N-avea rost să discute în contradictoriu cu Mousa. Când intră Arik, Mark îi întinse foaia de hârtie.

— N-ai voie să discuţi cu nimeni despre mesajul ăsta, decât cu Mousa şi cu mine. E clar?

— Da.

— Acum, du-te înapoi în camera de decodare şi fă o copie a mesajului, fără numele celui care l-a trimis.

— Nu pot schimba un mesaj. E împotriva regulamentului, îl contrazise Arik. Nu e mesajul nostru. Tu eşti cel care spui mereu să...

— Fă cum ţi se spune, îl întrerupse Mark. N-avem timp de pierdut. De procedură mă ocup eu. Tu fă ce ţi se spune. Mişcă-te!

— OK, OK, spuse Arik, ieşind grăbit din cameră.

— Bine, spuse Mousa, făcând un semn în direcţia ecranului. Introdu în computer datele agentului şi spune-mi cine l-a recrutat.

Mark puse în funcţiune computerul şi, după ce introduse numărul său de cod, formulă câteva întrebări şi spuse:

— Natan. Natan Stone.

După o clipă se întoarse uimit către Mousa:

— Blestematul ăsta de computer nu vrea să-mi spună unde este Natan.

— Asta, zâmbi sarcastic Mousa, pentru că lucrează în Al, ceea ce este peste nivelul tău de competenţă.

Mark se lăsă pe spătarul scaunului. Cunoştea Departamentul Al, ale cărui activităţi se desfăşurau în zone speciale, cum ar fi SUA, unde marja de eroare era

zero. Cei mai buni ofiţeri erau detaşaţi în astfel de locuri şi ei nu intrau decât sub jurisdicţia directă a directorului Mossadului.

— Închide nenorocitul ăsta de computer! ordonă Mousa. Mă ocup de chestia asta mai târziu. Vreau să vorbesc cu el înainte de a întreprinde ceva. Hai să începem şedinţa, OK? Mark dădu din cap.

CAPITOLUL 4

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
5 SEPTEMBRIE
ORA 19.40

Întrunirea era pe punctul de a începe, iar Mark, aşezat în continuare în capul mesei, privea ecranul computerului din stânga sa. La dreapta lui Mark se aşezase Amos, un tip înalt, palid, neliniştit, de vreo cincizeci de ani, care purta ochelari cu rame de aur. Amos era director adjunct şi se ocupa de Departamentul Operaţional. Sub comanda lui se aflau centrele amplasate în ambasadele Israelului din întreaga lume; în aceste centre lucrau clandestin cam treizeci şi cinci de Katsas sau ofiţeri specializaţi în recrutarea de agenţi (în special arabi staţionaţi în Europa), care le trimiteau informaţii din ţările arabe, acolo unde israelienii nu aveau acces. Aceste centre erau conduse de diverse blocuri ale Mossadului aşa că, puse una peste alta, Amos conducea cel mai mare şi probabil cel mai important departament din Mossad. Chiar şi aşa, Amos nu era la fel de influent ca Mousa. La celălalt capăt al mesei stătea un bărbat voinic, al cărui cap ca un balon părea aşezat direct pe umeri. Nu se vedea vreo urmă de gât, de parcă capul fusese pur şi simplu înşurubat la locul lui. Era ofiţerul de serviciu din tura de noapte de la Departamentul Planificare. Cei care lucrau aici era supranumiţi „furnizorii”, deoarece erau chemaţi să rezolve probleme logistice referitoare la operaţiuni. Acest departament putea furniza orice, oriunde, oricând, de la bani la avioane. Foarte rar se ivea o situaţie pe care n-o puteau rezolva. Erau prezenţi la orice întrunire de urgenţă, în cazul că serviciile lor ar fi fost necesare.

Mousa stătea lângă Amos, părând că aşteaptă plictisit începerea întrunirii. Era preocupat să taie o foaie de hârtie în bucăţi mici, sperând să-l enerveze pe psihiatrul de lângă el.

— Poţi citi mesajul, te rog? întrebă Amos neliniştit, strivindu-şi ţigara în scrumieră şi întinzându-se imediat după alta. Apoi, dându-şi seama că pachetul era gol, scoase o ţigară din pachetul lui Mark, azvârlindu-l apoi pe masă, de unde-l luase. În mai puţin de douăzeci de minute, aerul din cameră devenise irespirabil din cauza fumului.

Mark se întoarse spre Mousa.

— Cred că i-am aşteptat suficient pe ceilalţi. Începem fără ei şi-i punem la curent când apar.

Mousa dădu din cap aprobator.

— Codificarea a fost confirmată, spuse Mark cu o voce uscată, mecanică, privind hârtia pe care o avea în faţă. Mesajul este curat, stilul a fost confirmat ca original. Pe scurt, este ceea ce pare. Acum să…

Amos îl întrerupse; faţa lui, de obicei palidă, era acum congestionată:

— Mark, crezi că stai de vorbă cu nişte proşti sau ce dracu’? Vocea lui ascuţită era furioasă. Treci peste rahaturile astea şi spune despre ce-i vorba, pentru numele lui Dumnezeu. E târziu.

Mark îl privi pe Amos cu o evidentă neplăcere. Când era pe punctul de a-i răspunde, intră Arik cu o tavă cu ceşti de cafea.

— Cu complimentele celor de la comunicaţiile clandestine, spuse zâmbind, aşezând tava pe masă şi ieşind imediat.

Mark se aplecă înainte şi începu să citească. Toţi cei prezenţi se repeziră la cafele.

— Unu, spuse el dregându-şi glasul, noua echipă teroristă înfiinţată în Europa. Doi, păstră câteva clipe de tăcere, aşteptând ca toată lumea să se liniştească, echipa urmează să fie condusă de un ofiţer palestinian, poreclit Fox. Trei, planificarea activităţii în curând. Mark respiră adânc şi privi de jur împrejurul mesei. Patru, fost ofiţer Stasi participă la operaţiune (presupus a avea un om de legătură în Mossad). Cinci… o mare agitaţie îi cuprinse pe cei de faţă, care vorbeau toţi în acelaşi timp.

— Linişte! urlă Mousa. Linişte am spus! Ce dracu’ v-a apucat? Lăsaţi-l să termine.

— Ai spus „om de legătură”? întrebă Amos, uitându-se fix la Mark, încruntându-şi fruntea congestionată, cu ochelarii alunecând spre vârful nasului.

— Citesc doar ce scrie aici, răspunse Mark calm, apoi continuă. Cinci, informaţii suplimentare în câteva zile. Şase, sosesc în Europa curând. Voi contacta pentru confirmare. Apoi vorbeşte despre o bonificaţie. Asta-i tot. Mark aruncă hârtia pe masă în faţa lui Amos, de parcă ar fi vrut să-i spună: „convinge-te singur”.

Amos se ridică în picioare, gesticulând plin de uimire.

— Asta-i tot? Nimic altceva?

Mark, încercând din răsputeri să-şi compună o faţă inocentă, îi răspunse:

— Asta-i tot.

— Cine e agentul, Mark? Cine dracu’ e nenorocitul ăsta? întrebă Amos.

— Informaţia nu e disponibilă pentru moment, replică Mark.

Amos se repezi la el ca un rechin care simte sânge.

— Când aţi cerut întrunirea asta ne-aţi alertat prin semnal roşu, dacă nu mă înşel? Făcu o pauză, zâmbind sardonic.

Mark dădu din cap aprobator.

— Acum corectaţi-mă dacă greşesc, continuă Amos, dar semnalul roşu este activat doar în cazul în care suntem informaţi despre un atac terorist iminent. Mai trase un fum din ţigară. Din mesaj reiese că agentul a fost recrutat şi este manipulat de centrul de la Roma, spuse el bătând cu pumnul în masă şi făcând să sară ceştile de cafea. Asta este sub jurisdicţia mea! Respiră adânc, iar vocea îi deveni un fel de şuierat. Vrei să mai repeţi o dată ce-ai spus despre disponibilitatea numelui agentului?

— Îmi pare rău, nu-ţi pot da numele.

— Sper că ţi-ai luat toate măsurile de prevedere, Mark, pentru că voi încerca să te dobor prin toate mijloacele posibile. Înainte de a continua, îţi mai dau o şansă. Se ridică şi spuse: Ai de gând să-mi dai numele agentului? Sau dă-mi un motiv – şi încă unul temeinic – pentru care-l ţii secret.

Mark se uită la Amos cu ură.

— Ştiu că eşti mare mahăr şi că poţi să mă duci până la Milano în şuturi şi să faci în aşa fel încât să nu mă mai întorc de acolo până la pensie. Mi-ai spus asta de

foarte multe ori. Dar câtă vreme eu sunt şeful acestui departament, eu hotărăsc ce-ţi dau şi când. Prin urmare, domnule, asta e tot ce primeşti pentru moment şi punct.

— Vai, vai, dar ce-avem noi aici? se maimuţări Amos. Ne jucăm de-a baba-oarba sau ce? N-am timp de poantele tale, Mark. Ai mesajul original în arabă?

— Nu, dar pot garanta calitatea traducerii.

— Sunt sigur, dar vreau să mă conving singur.

— În regulă, spuse Mark apăsând pe butonul interfonului. Arik?

— Da?

— Adu-mi mesajul original în arabă.

— Trebuie să-l iau de la etajul unu, dacă o mai fi cineva acolo la ora asta.

— OK, du-te şi adu-l.

— Am şi plecat, spuse Arik.

O clipă mai târziu, Avy intră în cameră şi se îndreptă spre tânărul cu un registru mare, negru. Acesta îi cedă imediat scaunul, iar Avy se aşează în linişte, salutându-l din cap pe Amos.

Mark observă gestul. Ştia că Avy e omul lui Amos şi acesta era motivul principal pentru care voia să scape de Avy.

Ignorându-l pe Amos, Mark luă o ceaşcă de cafea de pe tavă. Sorbi din ea, încercând să evite boabele de cafea care pluteau la suprafaţă.

— Iar din acest moment, decretă Amos, acest mesaj nu se mai află sub jurisdicţia voastră. Este strict o problemă a departamentului meu, deci ne întâlnim în biroul meu, hai să zicem peste zece minute. Amos îşi împinse scaunul în spate şi, întorcându-se spre Avy, continuă: Băiatul să-mi aducă mesajul imediat ce se întoarce. Puteţi pleca acasă. Iar tu, arătă spre ofiţerul de gardă din acea noapte, cheamă-ţi şeful. Asta nu e de competenţa ta.

— Stai, dracului, o clipă, lătră Mousa, accentuând cu emfază fiecare silabă. Nu sunt de acord că documentul a ieşit de sub jurisdicţia noastră. Se lăsă pe spate în scaun, părând foarte relaxat. Înfiinţarea unei noi unităţi teroriste şi un avertisment direct referitor la un atac terorist iminent nespecificat, plus discuţia despre o posibilă infiltrare în Mossad nu pot fi considerate proprietatea ta privată. Cum îţi închipui aşa ceva, Amos? Te rog să-mi explici. Eu nu înţeleg.

— Mesajul provine de la un agent, explică Amos. Nu se aşteptase la intervenţia lui Mousa şi era uşor descumpănit. Informaţiile trimise de agenţi sunt responsabilitatea mea, prin urmare intră sub jurisdicţia mea. Cunoşti regula la fel de bine ca şi mine. Dacă ţi-a luat foc fundul, atunci tu eşti pompierul!

— Îmi pare rău, prietene, dar nu sunt de acord, insistă Mousa. Trebuie să discutăm cu specialiştii de la Cercetare care se ocupă de scena terorismului internaţional, ca să putem avea o imagine adecvată. De asemenea, trebuie să afle şi Contrainformaţiile. Prin urmare, e cazul să te calmezi, OK? Mousa îi zâmbi lui Amos. Să nu mă înţelegi greşit. Dacă vrei, poţi pleca. La urma urmei, asta e încă o ţară liberă. Dar cât priveşte preluarea conducerii operaţiunilor, las-o baltă. Oricum, chestia asta se va discuta în forumul comandanţilor.

— Asta nu-i treaba ta, Mousa, spuse Amos îndreptându-se spre uşă. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Fiind vorba de o problemă de securitate, e al dracului de sigur că e treaba mea!

— O să plăteşti pentru asta! îl avertiză Amos, aruncându-i lui Mark o privire neagră înainte de a părăsi camera.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă bărbatul fără gât, uitându-se la Mousa care se ridicase în picioare.

— Asta, prietene, se numeşte să joci cum scrie la carte, răspunse Mousa. Acum du-te şi cheamă-ţi şeful. Apoi se întoarse către Mark: Cheamă-l aici pe directorul Contrainformaţiilor. Spune-i despre ce este vorba, apoi cheamă-i pe cei de la Cercetare. Trebuie să afle şi ei despre chestia asta. Mă găseşti în biroul meu. Anunţă-mă de îndată ce i-ai pus pe toţi la curent. Între timp, solicită un forum de urgenţă al comandanţilor.

— Asta n-ar trebui să o facă directorul? întrebă Mark cu o voce uşor stingherită.

— Vorbesc eu cu şeful şi-i spun ce se întâmplă. Tu asigură-te să ajungă toţi aici, OK?

— Sigur, OK. Mark era obosit. Confruntarea cu Amos îl secătuise. Se întâmpla foarte rar ca un ofiţer din serviciul administrativ, cum era el, să aibă un litigiu cu unul din serviciul operaţional, mai ales cu şeful lor.

Mousa ieşi fără să mai rostească vreun cuvânt, lăsându-l pe Mark singur în încăpere.

Mark îl chemă apoi pe Avy şi-i dădu instrucţiuni să organizeze o întrunire urgentă a comandanţilor în biroul directorului. După ce dădu câteva telefoane personal, se aşeză la masă, recitind încă o dată mesajul. Ar putea fi foarte bine un şiretlic al sirienilor, se gândi el. Introduse din nou în computer dosarul agentului şi privi cu atenţie ecranul mare pe al cărui fundal albastru apăruseră literele albe strălucitoare.

Mark rămase acolo mai bine de o oră citind dosarul. Informaţiile trimise de nenorocitul ăsta de sirian, al cărui nume codificat era Foul Play, erau absolut fenomenale. Întorcându-se la tastatură, solicită informaţii referitoare la modalitatea de operare a agentului. Câteva secunde mai târziu, culoarea ecranului se schimbă în roşu, iar literele deveniră galbene. În partea de sus, apăru cuvântul OPERAŢIUNE.

Mark citi: Ofiţerul care l-a recrutat: Natan Stone (Kid). Îl cunoştea pe Natan mai ales ca reputaţie. La vremea respectivă, era staţionat în Bruxelles, dar putea recruta agenţi oriunde. Recrutarea lui Foul Play începuse la Londra şi se finalizase la Roma. Părea o treabă bine făcută. Nimic surprinzător, dată fiind reputaţia lui Natan.

Deoarece agenţii arabi sunt recrutaţi în general în Europa, dar sfârşesc prin a lucra în ţările lor, oficial ei ţin de baza iniţială. În acest caz, era vorba de centrul din Roma. Dar, cum ofiţerul care făcuse recrutarea nu mai lucra acolo şi nu avusese loc vreo transferare de agent, Mark ştia că Mousa avea câmp larg de acţiune.

Mousa ridică receptorul chiar înainte de a se aşeza la biroul lui mare de stejar, situat un etaj mai jos decât camera de comunicaţii. Telefonul era conectat la un operator special, care îi putea obţine legătura cu oricine dorea:

— Vreau să vorbesc cu Kid, ceru Mousa, dându-i operatorului numele de cod al lui Natan Stone şi ajutându-l să-l localizeze.

— Nu e în clădire, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Trebuie să-l localizez. Vrei să te anunţ când reuşesc sau să-i transmit vreun mesaj?

— Fă-i legătura cu mine când îl găseşti. E urgent.

— OK, spuse vocea, întrerupând legătura.

ORA 21.55

Când sună telefonul de pe biroul său, Mousa îşi stinse ţigara în scrumieră înainte de a răspunde. Duse receptorul la ureche, lăsându-se pe spate în fotoliul mare din piele neagră.

— Alo?

— Mousa? întrebă Natan.

— Salut, prietene, spuse Mousa zâmbind. Am nevoie de tine. În cât timp poţi ajunge aici?

— S-a întâmplat ceva?

— Se pare că avem o problemă cu unul dintre copiii tăi.

— A fost prins cu exces de viteză? întrebă Natan îngrijorat, folosind denumirea codificată pentru capturarea unui agent.

— Nu, nu cred. Ascultă! Când poţi ajunge aici?

— Cam într-o oră, o oră şi jumătate.

— Când vii, du-te direct la biroul lui Amir. Ştii unde este?

— Te referi la Amir cu care am fost la şcoală?

— Da, la el. Aşteaptă-mă acolo şi nu intra în clădirea principală. Îţi explic când ne vedem.

— OK, spuse Natan şi închise.

Mousa îşi răsuci scaunul întorcându-se cu faţa spre o hartă a lumii, cu emblema Mossadului. Era bucuros că ofiţerul era tocmai Natan. La patruzeci şi trei de ani câţi avea, el era unul dintre cei mai buni oameni din Mossad. Mousa era mândru de el, căci îi plăcea să creadă că el îl învăţase pe Natan tot ceea ce ştia. Cu ani în urmă, când Mousa conducea Academia Mossadului, o clădire situată la mai puţin de două sute de metri faţă de locul unde se afla acum biroul său, Natan fusese cel mai bun student, singurul lui defect fiind acela că nu ştia să-şi ţină gura. Aceasta fiind şi cea mai mare calitate a sa.

CAPITOLUL 5

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
BIROUL DIRECTORULUI
5 SEPTEMBRIE
ORA 23.20

Zece şefi de departamente erau înşiraţi în jurul unei mese lungi, de culoare închisă, aşezată perpendicular pe un birou din mahon. Erau acolo de zece minute, aşteptându-l pe directorul Mossadului. Amos era aşezat chiar lângă biroul directorului, pe partea dreaptă a mesei: deşi nu exista un aranjament formal al locurilor, toată lumea ştia că Amos se simţea îndreptăţit să ocupe locul acela. Lângă el stătea un bărbat masiv, al cărui zâmbet părea mai curând un rictus îngheţat: era şeful aşa-numiţilor „furnizori”.

În stânga lui stătea şeful Departamentului de Cercetare, clătinând din cap în timp ce citea comunicatul. Părul lui alb arăta că era cel mai bătrân şef de departament. Lângă el stătea Mark şi apoi directorul adjunct de la tehnologie, care ocupa temporar postul de director, şeful lui fiind în spital. Tânărul era îmbrăcat neglijent şi părea total absorbit de un manual tehnic pe care-l plasase în faţa sa.

Vizavi de ei, Mousa vorbea în şoaptă cu şeful Departamentului Masada, un bărbat bine făcut, cu un aer distins, singurul dintre cei prezenţi care purta costum. Sarcina acestui departament era de a trimite israelieni în misiuni speciale în ţările arabe şi de a efectua ceea ce era considerată cea mai periculoasă muncă din Mossad. Ca departament, era cu totul separat de restul Mossadului: un micro-Mossad în cadrul unui organism mai mare.

Omul acesta era şi şeful unei unităţi speciale din cadrul Masada, care răspundea numai ordinelor date de directorul Mossadului. Numele codificat al acestei unităţi era Bayonet sau Kidon în ebraică şi era adecvat genului de misiuni pe care le îndeplinea, una dintre ele fiind asasinatele.

Următorul scaun era ocupat de un bărbat cu o înfăţişare nesemnificativă, care privea spre tavan şi-şi flutura mâna în faţa ochilor, într-o încercare nereuşită de a-i feri de fumul de ţigară. Era şeful Departamentului de Psihologie şi singurul nefumător din încăpere. Lângă el stătea şeful Contrainformaţiilor, un bărbat ciudat, înalt, cu chelie şi un nas enorm, borcănat. Era adâncit în lectura unui raport gros, editat pe computer, pe care-l sublinia cu o cariocă galbenă, în timp ce-l ferea cu mâna de privirile indiscrete ale şefului Departamentului de Legături. Legăturile se ocupau de relaţiile Mossadului cu celelalte agenţii de informaţii din lume, relaţii care puteau oferi ceea ce se numea o „pernă moale” pe care agenţii să cadă în cazul în care apăreau probleme în timpul operaţiunilor. Era un bărbat foarte frumos, dar privirea lui lipsită de expresie punea sub semnul întrebării inteligenţa sa.

Chiar în clipa în care intră Avraham Alon, directorul Mossadului, trenul de Haifa, care trecea la vreo cinci sute de metri de clădire, fluieră de parcă i-ar fi anunţat sosirea. Îmbrăcat cu pantaloni scurţi kaki, sandale şi un tricou verde-deschis, Avraham era antiteza perfectă a predecesorului său, care fusese

întotdeauna de o eleganţă exagerată. Oricum, aceasta nu constituia singura diferenţă. În timp ce Admony fusese considerat molatic şi fără prezenţă de spirit, Avraham era şef în adevăratul sens al cuvântului. Ajuns la locul său, îşi puse o copie a mesajului în faţă şi scoase un pachet de ţigări.

Neceremonios, Avraham privi în jur la subordonaţi, dorind să se asigure că toţi erau atenţi, înainte de a începe să vorbească.

— Presupun că aţi citit deja asta, spuse el arătând spre mesaj.

Toţi dădură din cap afirmativ.

— Nu o să ţinem o conferinţă acum. Avraham se opri o clipă, căci Oren, secretarul său, intrase şi se aşezase lângă uşă, pregătit să ia notiţe, apoi continuă. Avem aici ceva extrem de serios. Pe de-o parte, o posibilă infiltrare şi, subliniez, posibilă; în acelaşi timp, suntem avertizaţi asupra unui atac terorist iminent. Se întoarse spre şeful Contrainformaţiilor: Ce-ai descoperit de când am discutat noi doi?

— Păi... spuse bărbatul scund, cu un nas mare, dregându-şi glasul. Părea nervos şi faptul că era nou în slujba asta nu-i era de mare ajutor. Din câte-mi dau seama, continuă el răsfoind raportul, nu este posibil să avem o infiltrare în Mossad.

— Cum poţi fi aşa de sigur? întrebă Avraham.

— Ei bine, domnule, aşa cum ştiţi, fiecare persoană din Mossad este testată cu detectorul de minciuni cel puţin o dată la fiecare şase luni. Iar personalul operaţional chiar şi mai des. Din moment ce n-am descoperit vreo probă că n-ar fi aşa, trebuie să tragem concluzia că nu există vreo infiltrare. Ezită, apoi adăugă: Doar dacă...

— Doar dacă ce? îl întrerupse Avraham aplecându-se înainte.

— Doar dacă infiltrarea s-a făcut de mai puţin de şase luni sau persoana a reuşit să evite testarea.

— Deci, Avraham îi făcu semn lui Oren, dorind să se asigure că secretarul nota tot ce spunea, Contraspionajul va începe imediat testările şi vreau ca tu personal, şi arătă spre bărbatul scund preocupat să-şi şteargă fruntea, să te asiguri ca toată lumea, dar absolut toată lumea să fie testată. Avraham îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Amos: Vreau să trimiţi instrucţiuni în toate centrele noastre ca să înceapă chestionarea tuturor agenţilor aflaţi în legătură cu acest Fox, presupusul organizator al teroriştilor. Toate celelalte operaţiuni vor fi stopate până când rezolvăm acest caz.

Amos se juca nervos cu cutia de chibrituri:

— Ce facem cu operaţiunile în curs de desfăşurare? Nu pot chema oamenii înapoi.

— Îngheţi orice activitate, spuse Avraham ridicând uşor vocea. Dacă e vreo situaţie critică, vii şi discuţi cu mine personal fiecare caz în parte. E clar? Lui Avraham nu-i plăcuse niciodată Amos şi, când nu era de faţă, Avraham îl numea „măgarul ăla încrezut”. Îl detestase şi pe vremea când era adjunctul lui la Departamentul Operaţional şi continua să-l deteste.

— OK, dar vreau să protestez pentru faptul că numele agentului meu – cel care a trimis acest mesaj – nu-mi este dezvăluit. Faţa lui Amos era congestionată, iar buzele îi erau vinete.

— Înţeleg, spuse Avraham, dar am hotărât ca de întreaga afacere să se ocupe o echipă specială. După părerea mea, există o legătură între localizarea şi

eliminarea noii echipe teroriste şi cea a agentului infiltrat în Mossad. Mousa, care conduce această echipă specială, trebuie să aibă prioritate absolută. El îşi va recruta majoritatea oamenilor din Masada, în aşa fel încât operaţiunea să rămână pe cât posibil într-o arie restrânsă.

Avraham se ridică în picioare. Aruncând o privire rapidă în jurul mesei, spuse:

— Sunt întrebări? În cameră era o linişte totală. Şi încă ceva. Sunt sigur că directorul Shabackului ar fi mai mult decât fericit dacă ar putea alerga la primul ministru cu povestea asta, ca să ne discrediteze. Să fie bine înţeles că povestea nu trebuie să transpire cu nici un preţ. Dacă se întâmplă, eu personal voi descoperi făptaşul. Şi, aveţi încredere în mine, spuse el zâmbind cu cruzime, ticălosul va avea o zi neagră. Se întoarse spre şeful Departamentului Masada: Tu şi Mousa rămâneţi aici. Vreau să vorbesc cu voi. Cei doi bărbaţi îşi ocupară din nou locurile. Avraham se aşeză pe scaun şi-şi concentră atenţia asupra unui dosar pe care-l scosese dintr-un sertar al biroului, semnalând prin asta că întâlnirea luase sfârşit.

După ce toţi ceilalţi plecară, Avraham se apropie de cei doi. Evident că urma o conversaţie neoficială.

— Vreau să-l găsiţi pe trădător, spuse Avraham cu o mare intensitate. Rareori fusese atât de furios. Suntem total paralizaţi până când punem mâna pe ticălos. Ai spus cumva că ai un plan? îl întrebă pe Mousa.

— Nu cred că se poate numi plan, ci mai exact o idee de acţiune.

— Dă-i drumul.

— L-am chemat pe Natan, dar am nevoie de aprobarea ta pentru asta. Este în Al.

— OK. Şi? După ce dăduse ordine care practic îi paralizau întreaga organizaţie, Avraham era pe bună dreptate impacientat.

— Vreau să formez o echipă cu el şi o unitate Kidon, care să primească toate informaţiile necesare în această problemă. Astfel, el va putea acţiona de îndată ce reuşim să localizăm teroriştii. Dar nimeni nu va şti nimic despre asta, cu excepţia unităţii Kidon.

Avraham se lăsă pe spate trăgând aer în piept.

— De ce Natan?

— El l-a recrutat pe Foul Play. Şi am mare încredere în el.

— Tu ce crezi? îl întrebă Avraham pe şeful Departamentului Masada.

— Sunt de acord cu el. I-am spus lui Amir să-l aştepte pe Natan. Amir conduce una dintre cele trei unităţi Kidon, explică el. I-am spus că vine Mousa cu instrucţiuni. Am o singură nelinişte.

— Care? întrebă Avraham.

— Este prima oară când un ofiţer lucrează direct cu o echipă Kidon. Practic, nu sunt compatibili. Kidonul este o unitate nu numai specială, ci şi specializată, şi nu a lucrat niciodată cu un străin.

— Ascultă, îl întrerupse Mousa, eu personal am încredere în Natan, care a fost ofiţer în marina militară. El este singurul care ar putea lucra cu o astfel de echipă. Şi, de altfel, nu avem o altă opţiune!

— OK. Avraham se ridică în picioare. Era evident că se hotărâse. Pune-i să lucreze împreună şi găsiţi-i pe teroriştii înainte de-a apuca să facă vreun rău. Vreau

să fiu informat de fiecare mişcare. Şi vreau să pot anula întreaga operaţiune oricând – indiferent de stadiul în care se află. E clar?

— Sigur că da, spuse Mousa zâmbind.

— Încă ceva. Avraham se întoarse la biroul său. Prioritatea numărul unu este agentul infiltrat printre noi. Avem de-a face cu terorişti în fiecare zi, dar nu cu trădători. Vreau să pun mâna pe ticălos. Arătă cu degetul spre Mousa: Ai înţeles?

Mousa se îndreptă direct spre biroul lui Amir din sediul Masada, situat dincolo de curtea betonată din centrul complexului, la al doilea etaj subteran.

Când sosi, Natan era deja aşezat pe o canapea, răsfoind nişte reviste. Amir conversa cu Mark despre nişte cărţi poştale prinse pe un panou de plută agăţat pe peretele din spatele biroului.

— Salut Mousa, spuse Natan bucuros să-şi revadă mentorul şi prietenul.

Natan era brunet, cu fire argintii la tâmple şi avea o statură medie. Cu toate că faţa bronzată, cu o bărbie puternică, pătrăţoasă, îi dădea o înfăţişare dură, ochii lui verzi aveau o privire blândă. Natan era genul de bărbat cu o înfăţişare întotdeauna îngrijită, chiar şi atunci când era nebărbierit – ca acum, de exemplu. Se spunea despre el că toţi bărbaţii îl doreau ca prieten, iar femeile, ca amant. Prietenii lui din Mossad îl ştiau foarte ponderat, dar capabil să apere o cauză dreaptă cu multă energie. Era pasionat de munca lui. Acum purta o pereche de blugi prespălaţi şi un tricou alb.

Mousa înşfăcă mâna întinsă de Natan şi o strânse cu ambele mâini.

— Ce mai faci, Kid? Folosea întotdeauna numele codificat al lui Natan atunci când erau în interiorul Mossadului. Nu te-am mai văzut de mult.

— Ce-i drept, aşa e. Ceva nou?

— Nimic. Dacă n-aş mai îmbătrâni câte un pic în fiecare an, ar fi chiar totul în regulă. Toată lumea izbucni în râs.

— Care-i treaba? întrebă Natan.

— Păi, spuse Mousa uitându-se la Mark şi la Amir, nu te-au pus băieţii la curent?

— Nu.

— Trebuia să-i fi spus despre ce e vorba? întrebă Mark, evident stânjenit.

— În regulă, spuse Mousa respirând adânc. Se aşează pe marginea biroului lui Amir, apoi le făcu un rezumat detaliat al întâmplărilor zilei, începând cu mesajul primit de la Damasc.

Mark, care cunoştea povestea până în punctul în care părăsise şedinţa, dădea din cap aprobator. Mousa încheie spunând:

— Asta-i situaţia în acest moment. Şeful doreşte să rezolvăm cazul în afara Mossadului, căci e evident din informaţiile pe care le avem că ne războim cu un nenorocit de trădător.

— O secundă, îl întrerupse Mark. Ai tras concluzia că avem un trădător printre noi, dar asta nu e încă sigur. Până nu avem probe, nu trebuie să avansăm această idee. Ţine minte ce-a spus şeful. Nu suntem siguri.

— Şi ce-i rău în faptul că pornim de la premisa că avem un trădător? întrebă Amir.

— Premisa asta ne va conduce la o vânătoare de vrăjitoare, îi răspunse Mark aruncându-i o privire piezişă şi aprinzându-şi o ţigară.

— Ei bine, spuse Mousa, noi, care ne ocupăm de rezolvarea acestui caz, vom considera că trădătorul există şi cu asta basta. Se ridică în picioare şi se duse în colţul camerei de unde-şi luă o ceaşcă de cafea. Nu voi avea odihnă, şi nici voi, până nu punem mâna pe el. Se întoarse apoi cu faţa la micul public care-l urmărea: Vom primi tot sprijinul de care avem nevoie. Avraham ne-a pus la dispoziţie resurse nelimitate, aşa că putem începe imediat. Natan, tu vei conduce operaţiunea pe teren. Te-am împrumutat de la Al începând din acest moment. Eu sunt responsabil cu întreaga operaţiune. Mark va coordona activitatea de comunicaţii, iar Amir va reprezenta Masada şi ne va furniza oamenii. Pentru început, va pune o unitate Kidon la dispoziţia ta. Acum, înainte de a continua… Mousa făcu o pauză, aşezându-se din nou lângă Natan.

— Stai o clipă, interveni Natan. Asta nu-i treaba mea. Eu lucrez singur. Recrutez agenţi. Vocea lui nu avea vreo ezitare, fiind de altfel evident că nu era de acord cu ce auzise. Sunt un ofiţer de caz, am fost antrenat să fac un anumit lucru, adică să stabilesc contacte şi să recrutez agenţi şi la asta sunt bun.

Mousa ridică mâna, zâmbind aprobator:

— Ştiu foarte bine pentru ce ai fost antrenat şi mai ştiu şi de ce eşti capabil. Problema e că vreau să lucrezi la acest caz şi ştiu că poţi s-o faci. Asta i-am spus şi şefului. Ai de gând să mă faci să par un mincinos în faţa lui?

Natan dădu din cap a neîncredere. Nu avea rost să discute în contradictoriu cu Mousa. Mousa continuă să vorbească, privindu-l fix pe Natan:

— Cât despre Foul Play… făcu o mică pauză. Poţi să-ţi dai seama din mesajul lui dacă e mâna sirienilor?

După o clipă de linişte, Natan răspunse:

— Nu. Dacă e-n mâna lor, el va juca corect faţă de ei, că doar nu vrea să fie spânzurat.

— N-aţi pus la punct vreun sistem codificat prin care el să te poată avertiza? insistă Mousa.

— Evident că da, dar nu pot fi sigur că-l va folosi. Natan continuă, întorcându-se spre Amir: Ce contacte ai la Damasc?

— De ce întrebi? întrerupse Mousa.

— Trebuie să supraveghem apartamentul lui Foul Play înainte, în timpul şi după următoarea transmisie. Numai aşa ne putem da seama dacă este urmărit, silit sau orice altceva de soiul ăsta.

— Pot să trimit un om acolo în patruzeci şi opt de ore, spuse Amir adresându-se lui Mousa.

— Vrei să spui că acum n-ai pe nimeni acolo? întrebă Mark.

— Pe nimeni pe care l-aş putea contacta. Nu uita că omul meu nu e un agent. E un combatant – unul dintre oamenii noştri. Noi trimitem oameni pe teren numai când e nevoie. Şi, de altfel, cum am putea lua legătura cu el?

— Aşa cum procedăm cu agenţii, spuse Mark.

Natan dădu din cap aprobator.

— Ce? Aţi înnebunit de tot? Nu vorbim aici de vreun împuţit de agent arab. Amir începu să se plimbe nervos prin cameră. Dacă e nevoie de cineva acolo, va trebui să trimitem un om. Dar eu nu pot rezolva asta. Trebuie să aranjezi cu şeful meu.

— Îţi obţin orice ai nevoie, spuse Mousa, indiferent cu ce preţ. Voi vă daţi seama ce fel de caz avem de rezolvat? Făcu o pauză, iar ceilalţi trei se întoarseră spre el. Avem un trădător printre noi. Cineva care-i poate da inamicului toate informaţiile. Cine ştie câţi agenţi a şi trădat până acum? Ce certitudine avem? Pe ce ne putem baza? Îşi mai aprinse o ţigară. Mai este încă ceva ce-aş vrea să vă fie cât se poate de clar. De acum înainte, suntem o echipă. Muncim împreună, avem încredere unul în altul şi ne sprijinim reciproc. Dacă cineva de aici scapă ceva în afară despre ce se întâmplă, eu personal îi tai gâtul. Şi dacă credeţi că glumesc, n-aveţi decât să încercaţi! Se întoarse spre Natan: Ce fel de joc crezi că face împuţitul ăsta de agent al tău?

— Păi, dacă joacă corect – şi eu cred că da –, are mai multe informaţii decât ne dă.

— Ce vrei să spui? întrebă Mark.

— Tipul e mort să mai câştige un ban şi este şi un foarte abil jucător de poker. Ce ne vântură el acum pe la nas este doar aperitivul, după care o să ne ardă pentru bani graşi. Dar, dacă joacă mâna asta prea aproape de Vest, totul îi poate exploda în faţă. Cred, continuă Natan, că va trebui să mergem să-l scoatem de acolo, să vedem ce informaţii mai are. Dar înainte, trebuie să ne asigurăm că nu ne trage pe sfoară. Pentru asta, trebuie să-l supraveghem acolo, în aşa fel încât nimeni să nu-şi dea seama că o facem.

Amir aprobă cu o mişcare a capului:

— OK. Când anume este nevoie de supravegherea asta?

— Joia viitoare. Transmite în fiecare joi.

— Găsim noi ceva pană atunci, confirmă Mousa. Între timp, Amir, du-l pe Natan la noul său birou mâine, iar eu mă întâlnesc cu voi acolo. Ne vedem mâine, Kid, îi spuse lui Natan. Mă bucur să lucrez din nou cu tine. Îmi aduce aminte de vremurile din trecut.

Natan strânse mâna întinsă de Mousa. Apoi Mousa i se adresă lui Mark:

— Trimite-mi o copie a fiecărui mesaj, îndată ce soseşte. Clar?

— Am înţeles, să trăiţi, spuse Mark mimând un salut în bătaie de joc.

— Destul cu glumele, Mark. Acum nu-i vreme de glumit.

— OK, Mousa, relaxează-te. Totul se va face aşa cum ceri.

— Ţine minte ce ţi-am spus întotdeauna, îi spuse Mousa lui Natan. Foloseşte-ţi imaginaţia. La urma urmei, „prin vrajbă şi înşelăciune vei face război”.

Ieşi din cameră fără să mai aştepte vreun răspuns. Mark dădu din cap zâmbind:

— Uneori, poate să te facă să te sui pe pereţi, dar cel puţin e onest. Pe mâine, băieţi.

După ce Mark ieşi pe uşă, Amir îl întrebă pe Natan:

— Bei ceva?

Deschise uşa unui dulăpior din lemn de nuc, scoţând la iveală o colecţie întreagă de sticle.

— E de-a dreptul impresionant, spuse Natan. Dă-mi o tequila, te rog.

— Cum o vrei?

— Simplă. Fără sare şi lămâie sau alte prostii.

Amir îi întinse paharul.

— Mulţumesc, spuse Natan ridicând paharul. În sănătatea lui Four Play, care aruncă pietre dintr-o seră. Fie ca să poată ieşi de acolo într-o singură bucată!

Amir închină:

— Să bem pentru asta.

Se aşeză în faţa lui Natan, care spuse:

— Ştii, aşa cum stau lucrurile acum, nu avem nici un fir. Prin urmare, dacă nu găsim ceva sau dacă Foul Play nu iese din Siria, o să ne frigem degetele.

— Nu putem face altceva decât să aşteptăm, spuse Amir. Între timp, spune-mi dacă ştii ceva despre echipele Kidon.

— Nu prea multe, cam ce ştie toată lumea. Adică ştiu cu ce se ocupă şi cam atât. De ce?

— Din moment ce o să lucrezi cu ei, vreau să ştiu cât de mult trebuie să-ţi spun, atâta tot. Oricum, hai să ne întâlnim mâine să te conduc la noul tău birou.

— Cum ajung acolo?

— Te duc eu. Oricum, nu poţi intra în bază cu maşina ta.

— OK. Unde ne întâlnim? întrebă Natan.

— Unde stai?

— Cam la două blocuri de hotelul Sheraton.

— Atunci să ne întâlnim în holul hotelului. La unu?

— În regulă, încuviinţă Natan.

Aerul nopţii era fierbinte şi se simţea un miros vag de lemn ars, probabil de la vreo petrecere pe plajă dată de nişte puşti, undeva spre vest. Liniştea nu era întreruptă decât ocazional de zgomotul unei maşini care trecea în viteză. Natan părăsi baza, făcând un semn santinelei din ghereta de sticlă şi traversă autostrada spre terenurile clubului de vizavi. Se îndrepta spre maşină, când observă o târfă care stătea în staţia de autobuz din apropiere. Purta o fustă foarte strâmtă şi o eşarfă înnodată peste sâni. Când îl văzu, îşi scoase eşarfa arătându-şi sânii.

— Vrei să ne iubim, scumpule? îi strigă ea cu un accent rusesc foarte puternic. Pentru tine fac orice, doar pentru patruzeci de shekeli.

— Nu, mulţumesc, spuse el fără să încetinească.

— Ce dracu’, hai cu douăzeci! strigă ea când el ajunse lângă maşină.

El îi făcu un semn cu mâna când întoarse maşina pe autostrada spre Haifa, unde o luă spre sud, îndreptându-se spre Tel Aviv. Pentru o clipă, se gândi la o altă fată a nopţii, cu toate că acum părea departe.

Numele ei era Francesca şi lucra la Roma, în Piazza Navona. Era frumoasă, iar el căuta o femeie. O dusese la un hotel din apropiere, unde ea ceruse banii de la început. Când se întorsese din baie o găsise aşezată în pat, goală, cu excepţia portjartierului şi a ciorapilor negri. Trupul ei minunat oferea o imagine tulburătoare. O uimise total când se aşezase lângă ea, mângâindu-i uşor sânii, spunându-i că vrea să o angajeze câteva săptămâni pentru a face fericit un client. Clientul nu trebuia să ştie că ea era o profesionistă. Ea va trebui să se mute într-un apartament mic şi elegant pe care Natan i-l va pune la dispoziţie şi să joace rolul doamnei… până la un punct. Ea se va preface că se îndrăgosteşte de bărbatul respectiv şi se va muta la el în hotel pentru două săptămâni, asigurându-se că îl va face fericit. Oare cum spusese? Ceva ce tipul nu va uita niciodată. Apoi o rebotezase Carolyn.

CAPITOLUL 6

TEL AVIV
6 SEPTEMBRIE
ORA 12.45

Traversarea oraşului se făcea încet, la fel şi drumul spre Petah-Tikva, care trecea prin zona ortodoxă din Bnai-Barak.

— Deci unde e exact acest nou birou al meu?

— Este în baza militară Kfar-Sirkin, spuse Amir. Ştii locul, nu-i aşa?

— Sigur. Acolo am făcut cursurile de ofiţeri, dar credeam că baza a fost cedată unităţii de recunoaştere Matkal.

— E adevărat, dar baza este imensă. Ei au majoritatea spaţiului, dar, adăpostită într-un colţişor, o să găseşti baza de antrenament a unităţii noastre Kidon.

— Mi-a plăcut întotdeauna locul ăsta, spuse Natan când se apropiau de bază. Deschise geamul maşinii şi inspiră aerul proaspăt. Nu mă întreba de ce. Poate din cauza mirosului de eucalipt, nu ştiu.

La intrarea în bază, un soldat cu un coif alb şi o puşcă de asalt Galil se uită în maşină. Amir arătă un certificat care-i permitea accesul în orice bază militară, fără excepţie. Soldatul deschise bariera vopsită în alb şi negru. Maşina o luă pe un drum îngust străjuit pe ambele părţi de eucalipţi gigantici, care formau un tunel umbros. După ce cotiră pe un drum neasfaltat, trecură pe lângă o pistă veche de aterizare şi un turn de control părăsit. În final, Amir încetini când se apropiară de a doua poartă. De data aceasta, fură inspectaţi de un soldat cu vestă antiglonţ şi echipament complet de luptă, care controlă numărul de înmatriculare al maşinii lui Amir şi o listă pe care o avea lipită pe un avizier. Apoi le controlă permisele. Amir introduse un cod pe o mică tastatură la poartă. Când aceasta se deschise, intră pe un drum pietruit. Câteva minute mai târziu, ajunseră într-o mică parcare.

Amir opri lângă o uşă mare de sticlă, care părea total nepotrivită cu intrarea a ceea ce semăna cu un vechi hangar în stil englezesc. Acoperişul arcuit acoperit cu ţiglă şi pereţii înalţi şi neornamentaţi erau din piatră cenuşie în partea de sus, în schimb partea de jos era vopsită în alb pe o înălţime de un metru şi jumătate, aşa cum erau şi toţi copacii din bază. Vopseaua albă împiedica insectele să urce în copaci.

— Sper că ne apropiem? spuse Natan sarcastic.

— Da, dar n-am ajuns încă. Amir deschise uşa de sticlă.

Intrară într-o cameră mică, goală, care arăta ca o uşă de lift la celălalt capăt. Amir se îndreptă spre uşă şi vorbi într-un mic interfon de lângă ea:

— Este A-228.

Imediat, uşa culisă într-o parte, dezvăluind un compartiment din sticlă.

— Aşteaptă aici, îi spuse Amir lui Natan. Când lumina se face verde – îi arătă un bec din interfon care era roşu în mod obişnuit –, spune-ţi numele şi intră în compartiment, OK?

— În regulă.

Odată înăuntru, Natan privi împrejur.

— Vrei să spui că zilnic trebuie să trec prin toate acestea ca să vin aici?

— Din păcate da, prietene, dar ia partea bună a lucrurilor. Toată lumea face la fel, râse Amir. Urmează-mă. Te conduc în noul tău birou.

Amir o luă înainte pe un coridor îngust, bine iluminat. La capăt deschise o uşă gri şi intră împreună cu Natan. Un perete de sticlă dădea spre o pajişte largă, bine îngrijită, înconjurată de o pădure deasă de eucalipţi, totul împrejmuit de un zid înalt. Camera era dominată de un uriaş birou de stejar, aşezat în faţa uşii. În spatele lui, se afla un fotoliu imens îmbrăcat în piele neagră.

Zgomotul apei trase la toaletă le atrase atenţia spre o uşă din celălalt capăt al camerei. Mousa ieşi, dând uşa de perete şi zâmbi larg.

— Oho, nu mă aşteptam la o astfel de primire. N-am făcut decât pipi.

— Bună Mousa, spuse Natan. Ce mai e nou?

— Păi s-au întâmplat câteva lucruri de când ne-am întâlnit, dar nu trebuie să ne grăbim. Ce-ar fi să mâncăm ceva?

— Că veni vorba, şi mie mi-e foame. Sper că nu trebuie să ieşim pentru asta. Ar dura o zi întreagă să intrăm din nou aici, râse Natan.

— Nu, nu, spuse Amir. Avem aici tot ce ne trebuie. Avem şi un bucătar excelent. O să comand câteva sandviciuri deocamdată, iar masa o s-o luăm mai târziu.

— Sună grozav, spuse Natan.

Când Amir ieşi din cameră, Mousa trase un scaun şi se aşeză lângă birou. Arătând spre fotoliul negru din piele din spatele biroului, spuse:

— Aşează-te aici, Kid. E biroul tău.

— Sper că nu încerci să mă impresionezi cu toate astea, spuse Natan aşezându-se în spatele biroului. Ştii că nu-mi place să petrec mult timp la un birou. Oricum, hai să încerc.

Mousa aprinse o ţigară şi-i aruncă pachetul lui Natan.

— Uită-te în sertarul din faţa ta, spuse el. E un dosar acolo.

Mousa aşteptă până când Natan scoase o mapă bej.

— Am găsit un fir pentru palestinianul pro-sirian pe care Foul Play l-a menţionat în mesaj.

— Te referi la Fox? întrebă Natan.

— Exact. Tipii de la secţia de cercetare a OLP au descoperit numele Fox într-unui din dosarele lor.

— Adică?

— Dosarul era al unui palestinian care a lucrat pentru cineva numit Fox.

— Nu au un dosar despre Fox însuşi?

— Nu. Nu se ştie practic nimic despre el.

— Deci acesta este dosarul unui om care a lucrat cu el, spuse Natan deschizându-l.

— Corect. Cei de la cercetare spun despre tipul ăsta că se presupune că lucrează cu Fox, fiind omul lui de legătură cu câteva celule palestiniene din Europa.

— Ce sursă au pentru informaţiile astea?

— Provin de la un aparat de ascultare pe care serviciile secrete daneze l-au pus pentru noi în casa unui palestinian din Copenhaga. În cazul ăsta, se pare că avem mai mult noroc decât minte, râse Mousa.

— Parcă ar fi cântecul ăla cu fata care ştia un tip care ştia o fată care a dansat cu un prinţ.

Râseră amândoi.

— Păi deocamdată asta-i tot ce avem, spuse Mousa. Aşa că trebuie să scoatem cât putem din asta.

Natan încuviinţă.

— Mă gândeam, spuse el, dacă prin Departamentul Relaţii n-am putea obţine de la serviciile secrete germane nişte informaţii despre ofiţerii Stasi care aveau legături cu Orientul Mijlociu – în special în lumea teroriştilor? Vezi, continuă el lăsând dosarul jos, cred că ofiţerul Stasi despre care a aflat Foul Play trebuie să fi avut deja contacte în Orientul Mijlociu, din moment ce a aterizat la sirieni după căderea Germaniei de Est.

— Le-am cerut deja, zise Mousa, dar se pare că nemţii nu au nici un pont legat de chestiile astea referitoare la Stasi.

Mousa trase un fum.

— Singurul lucru pe care l-am obţinut de la ei a fost promisiunea că ne vor trimite câteva dosare care ne-ar putea ajuta. De fapt, au spus că omul-cheie, din nenorocire sau, poate, din fericire, s-a sinucis când au venit să-l aresteze.

— Îmi aduci dosarele alea?

— Sigur.

— Îl vreau şi pe cel al tipului care s-a sinucis, OK?

— O să văd ce se poate face.

Mousa notă ceva într-un carneţel pe care-l avea în buzunarul de la cămaşă.

— Hai să punem lucrurile la punct, spuse Natan deschizând din nou dosarul. Acest Halim Nafay este omul de legătură al lui Fox, care conduce noua unitate teroristă palestiniană menţionată de Foul Play?

— Da, şi l-am localizat pe acest Halim. Acum e în Pireu.

Mousa se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Vreau să-mi promiţi că n-o să faci nimic fără să mă consulţi înainte. Vreau să ai aprobarea mea şi pentru un sughiţ. O să facem jocul ăsta după toate regulile, aşa cum scrie la carte.

— Ce reguli? N-avem nici un fel de reguli. Ieri mi-ai spus să-mi folosesc imaginaţia şi tot rahatul ăla. Despre ce era vorba?

Natan îl privi pe Mousa în ochi.

— Regulile noastre, răspunse Mousa. Ce dracu', doar ştii ce vreau să spun. Gândeşte-te la orice, dar să-mi raportezi mie totul, fii trădător, dar faţă de partea adversă. Ţine minte, dacă dai greş cu asta, trimit propria ta echipă Kidon să te lichideze. Kid, să ştii că nu glumesc.

— Nu-ţi face griji. O să te ţin de mână tot timpul operaţiunii.

— Acum că ne-am lămurit, care o să fie primul tău pas?

— Vreau să aflu ce-i cu Halim ăsta.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc care este scopul nostru principal.

— O acţiune teroristă planificată. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca s-o opresc, spuse Natan răsfoind dosarul.

— Îmi imaginam că o să spui asta. Mousa clătină din cap dezaprobator. Vocea lui devenea mai stridentă. Obiectivul principal e trădătorul. Înţelegi ce dracu' spun? Îl vreau pe nenorocit, viu dacă se poate. Teroriştii sunt doar momeala. Nu spun să nu pui mâna pe ei. Dar dacă e de făcut o alegere, vreau trădătorul.

— N-am nici un fir în legătură cu asta, replică Natan care nu intenţiona să se lase intimidat nici măcar de Mousa. Dar se pare că am putea afla ceva despre terorişti.

Se opri, lăsându-se pe spate în fotoliu.

— Deci, care este exact punctul tău de vedere?

Se auzi o bătaie în uşă, apoi un bărbat înalt în uniformă kaki-deschis intră cu o tavă cu sandviciuri, cafea şi ceai. Amir intră în urma lui, aşezându-se lângă Mousa. Se întoarse spre bărbatul în uniformă.

— Mulţumesc. Spune-le tuturor să vină în camera verde, în jumătate de oră. Apoi se întoarse spre Natan.

— Când eşti gata, te duc să-ţi întâlneşti echipa.

— Am plecat, spuse Mousa. I-am promis celei mici s-o duc la matineu la teatrul Tsavta. E una dintre piesele alea în care bietul palestinian face o afacere proastă şi toată lumea trebuie să-l compătimească.

Se ridică-n picioare ţinând un sandvici într-o mână şi-i întinse lui Natan o hârtie.

— Mă poţi găsi la numărul ăsta la orice oră. Mai ai nevoie de ceva acum?

— Nu, nu mă pot gândi la nimic pentru moment.

Mousa încuviinţă, făcându-le semn cu sandviciul.

— Pe curând.

Natan se întoarse spre Amir, cu o anumită îngrijorare în voce.

— Am nevoie de hărţi ale Greciei şi de o listă a oamenilor cu care trebuie să lucrez. Vreau să ştiu exact la ce se pricepe fiecare dintre ei şi în ce mod pot fi infiltraţi.

— Ne întâlnim cu ei peste câteva minute în holul central – noi îl numim de fapt „camera verde". Dar, înainte de a merge acolo, vreau să te pun la curent cu câteva lucruri. Asta nu este o unitate obişnuită, ca cele cu care ai lucrat tu în Mossad. Oamenii ăştia nu ştiu ce se întâmplă cu restul Mossadului, aşa cum nu ştiu nici combatanţii Masada. Vezi tu, ei lucrează în general în ţările arabe şi, dacă sunt prinşi, ştim că, probabil, vor fi obligaţi să spună tot ce ştiu. Prin urmare, cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine pentru toată lumea.

— Asta mi-am închipuit şi eu, spuse Natan deloc impresionat de dezvăluirile lui Amir.

— În plus, sunt o unitate de sine stătătoare. Nu vei putea da misiuni individuale. Îi vei comunica dorinţele tale comandantului unităţii, iar el îţi va aduce rezultatele. Îl poţi întreba cum intenţionează să aplice instrucţiunile pe care le-ai dat. De fapt, tu trebuie să le aprobi oricum. Ceea ce poţi face este să recomanzi ceva sau să soliciţi un anumit mod de rezolvare. Dacă el este de acord, şi îl consideră util, având în vedere securitatea echipei în primul rând va proceda aşa cum îi recomanzi tu. Amir se îndreptă spre fereastra aflată în spatele lui Natan. Privind afară, continuă: Dacă, pe de altă parte, vei insista ca ei să facă ceva ce-i poate pune în mare pericol, va trebui să apelezi la Mousa ca directorul să treacă peste comandantul lor. Se întoarse cu faţa la Natan: Ai întrebări?

— Pentru moment, nu, răspunse el.

— Voi repeta câteva dintre lucrurile pe care ţi le-am spus şi în faţa întregii echipe, ca să nu existe neînţelegeri. Îi zâmbi: Hai să mergem – şi se îndreptă spre uşă.

În hol erau paisprezece bărbaţi şi femei care stăteau de vorbă. La un capăt al camerei se afla o masă pe care era aşezat un bufet rece foarte bine asortat. Nimeni nu-i luă în seamă în mod special pe nou-veniţi.

— Vă rog să mă ascultaţi, spuse Amir, plasându-se în mijlocul încăperii alături de Natan. Acesta este Natan, spuse el punând mâna pe umărul lui Natan. Toţi ochii erau aţintiţi asupra nou-venitului. Iar aceasta, continuă el, este echipa, prietene. Te vei adresa membrilor echipei folosind numere, începând cu unu – arătă spre un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, care se ridică în picioare şi dădu din cap – şi terminând cu numărul paisprezece – şi arătă spre un bărbat cam de douăzeci de ani, scund, dar bine făcut.

Toţi membrii echipei erau tineri. Nici unul nu părea să aibă peste treizeci şi cinci de ani. Toţi purtau uniforme kaki-deschis, fără însemne.

— Ştiu că vă gândiţi că este neobişnuit, continuă Amir adresându-se echipei, să aducem un străin în mijlocul nostru, dar aceasta este o situaţie extraordinară. Această echipă, care poate acţiona efectiv în orice moment, trebuie să execute ordinele lui. Dar, spuse el de data asta adresându-i-se lui Natan, şi tu trebuie să ţii seama de nişte reguli. În primul rând, nu ai voie să discuţi despre nici una dintre operaţiunile tale trecute sau viitoare cu cineva din echipă. Din motivele pe care ţi le-am expus deja. Clar?

Natan încuviinţă.

— În al doilea rând, continuă Amir, de data aceasta adresându-se întregii camere, lanţul normal de primire a ordinelor nu se va modifica. Natan va solicita toate activităţile operaţionale de la Numărul unu, care va hotărî cum să le pună în aplicare. În al treilea rând, informaţiile adunate în timpul acestei operaţiuni nu vor fi transferate în computer ca de obicei. În loc, i se vor furniza lui Natan care le va folosi cum va considera necesar. Tăcu un minut, apoi adăugă: Presupun că asta-i tot. Acum plec, mă întorc duminică.

Amir şi Natan ieşiră împreună.

— Ai grijă de ei, Natan. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-i pe ei să aibă grijă de tine. Sunt nişte profesionişti de mâna întâi. A! Trebuie să te îmbraci şi tu în kaki.

— Sigur, spuse Natan. Cum rămâne cu transportul? Adică, dacă vreau să ies de aici?

— Nu-ţi fă griji. Cere-i Numărului unu orice ai nevoie.

— Încă ceva. Când am terminat, am trecut printr-un sistem de recunoaştere a vocii?

— Da, zâmbi Amir. Iar vocea ta este deja înregistrată, aşa cum probabil presupui. Acum de ce dracu’ mă mai ţii aici?

— În regulă, spuse Natan. Ne vedem duminică.

Rămase pentru câteva minute în afara camerei verzi, fumând o ţigară. Această operaţiune era o experienţă total nouă pentru el. Auzise doar discutându-se despre echipele Kidon, în general în mod foarte circumspect. Oamenii cu care trebuia să lucreze acum ucideau cu sânge rece, ceea ce lui îi era complet străin.

Ucisese şi el pe vremuri, chiar de mai multe ori, dar asta se petrecuse în focul luptei. Îşi dădu brusc seama cât de absurd era să încerce să justifice un stil de ucidere a inamicului faţă de altul. Nu metoda îl deranja cel mai mult, ci faptul că inamicul era un soldat ca şi el, gata să moară din momentul în care a îmbrăcat uniforma militară. Natan încercă să se adune, împingând gândurile astea în ungherele cele mai ascunse ale minţii sale, acoperindu-le cu un voal nevăzut. Se va gândi la toate aceste lucruri altă dată. Acum era timpul să înceapă operaţiunea.

Prezentările s-au făcut într-o atmosferă de politeţe rece. Cei nouă bărbaţi şi cele cinci femei nu erau deloc încântaţi să facă brusc cunoştinţă cu Natan. Când au terminat cu formalităţile, Natan îl invită pe Numărul unu în biroul său pentru o scurtă punere în temă. După ce i-a dat câteva detalii referitoare la operaţiunea în curs, fără a-i explica însă cum fuseseră obţinute informaţiile şi fără a face vreo referire la cadrul mai amplu al problemei, Natan îi dădu Numărului unu o pagină din dosar, subliniind că adresa lui Halim nu mai fusese confirmată de peste o săptămână.

— E posibil, spuse Natan, să nu mai fie acolo. Dar, deocamdată, este singurul nostru fir pentru a ajunge la terorişti, aşa că este vital să-l găsim.

Nimic din toate acestea nu-l tulbură pe Numărul unu.

— De ce nu trimit o echipă restrânsă să verifice adresa şi să vadă dacă Halim mai este acolo? Dacă este, vor afla ce program are. Dacă nu, vom începe să-l căutăm. Astfel, vom putea face planuri pentru acţiunile viitoare fără să pierdem prea mult timp.

— Sună bine.

— Pot fi gata de plecare într-o oră sau două, spuse Numărul unu. Am nevoie de aprobarea ta scrisă.

Natan încuviinţă şi, după plecarea Numărului unu, îl anunţă pe Mousa, spunându-i şi că nu trebuie să se aştepte să fie sunat pentru orice fleac.

— E treaba ta, spuse Mousa. Dar, dacă ulterior se dovedeşte că ar fi trebuit să mă întrebi, tu eşti cu fundul în baltă!

Numărul unu se întoarse după douăzeci de minute.

— Doi dintre noi vor pleca peste trei ore cu avionul de Viena, îi spuse lui Natan. O a treia persoană va pleca separat şi ne va lăsa la aeroport. După schimbarea documentelor, vor pleca la Atena cu toţii, cu primul avion.

— Nu ştii care?

— Se poate schimba şi, oricum, nu vor călători împreună. Doi vor merge ca un cuplu, iar al treilea va călători separat. De îndată ce ajung la Atena, ne contactează. Dacă îl găsesc pe acest Halim, vor aştepta ordinele. Mai ai nevoie de ceva deocamdată?

— Aş vrea să plec, spuse Natan întinzându-i ordinul scris pe care-l pregătise.

— Afară te aşteaptă o maşină.

Numărul unu îi dădu o uniformă kaki şi un avertizor sonor.

— În caz că avem nevoie de tine.

— Mulţumesc. Pe mâine.

CAPITOLUL 7

KFAR-SIRKIN
7 SEPTEMBRIE
ORA 9.45

A doua zi dimineaţă, Numărul unu primise confirmarea că Halim locuia încă la adresa cunoscută.

— Este un mic apartament cu vederea spre Clubul de iahting din golful Torkolimano, în partea de sud-est a Pireului. Apartamentul este înregistrat pe numele unei companii navale. Cred că este o locuinţă conspirativă.

— Ce te face să crezi asta?

— E doar o intuiţie.

— OK, dar dacă vreau să-l răpim şi să-l aducem aici?

Numărul unu ridică un dosar albastru pe care-l ţinea în mână şi spuse:

— E simplu. Aducem un mic iaht la club, îi punem somnifer în uzo şi, pe ritm de bouzouki, îl încărcăm în barcă şi am şters-o. Practic, este mult mai uşor decât ceea ce am făcut cu Vanunu. Adică, distanţa e mai mică, iar tipul stă chiar pe malul mării, gata să fie înşfăcat.

— Sună bine, dar nu spune hop până n-ai sărit. Înainte de a-l răpi, vreau să ştiu ce pune la cale. Îl aducem aici şi încercăm să-i stoarcem nişte informaţii, doar dacă nu face nimic deosebit. Dar, dacă locuieşte într-o casă conspirativă, atunci înseamnă că e implicat într-o operaţiune, aşa că e mai bine să stăm deoparte şi să aşteptăm peştele cel mare.

— Cum vrei, spuse Numărul unu.

— Ce ai în dosar? întrebă Natan.

— E planul pentru Atena. Avem unul aproape pentru fiecare oraş din lume.

Numărul unu îi întinse dosarul lui Natan.

— Asta economiseşte o grămadă de timp.

— Da.

— Vreau să te gândeşti la un plan, pentru cazul că ne hotărâm să-l răpim, spuse Natan, răsfoind dosarul. Aşa, vom fi gata oricând de acţiune. Există un singur impediment...

— Întotdeauna există câte un impediment, spuse Numărul unu ridicând din umeri.

— Totul trebuie să fie perfect. Nu putem tolera nici cea mai mică greşeală. Dacă dăm greş, pierdem ţinta principală şi nu mai punem mâna pe individ niciodată.

— Păi, pentru început, îi putem instala un microfon în cameră, să-i interceptăm convorbirile telefonice. Asta se poate aranja chiar azi, dacă iese din casă. Ne trebuie doar trei minute.

— În regulă, spuse Natan. Deci când?

Numărul unu zâmbi:

— Tu nu pleci nicăieri. Adică poţi pleca oriunde vrei, dar nu împreună cu noi.

— Şi ce dracu’ să fac între timp?

— Stai aici cu Numărul nouă şi aşteptaţi veşti de la noi. Te ţin la curent cu fiecare mişcare şi-mi vei da acordul tău dacă e necesar.

Fiind ofiţer combatant de multă vreme, Natan ştia din proprie experienţă că nimeni nu vrea să aibă pe cineva pe cap în timpul unei misiuni. N-ar fi prea multe de făcut în Grecia. Şi se văzu nevoit să recunoască că ar avea o perspectivă mai clară asupra întregii operaţiuni dacă ar rămâne pe loc. Ce-i drept, depinzând exclusiv de exactitatea faptelor raportate de Numărul unu.

— Bine, spuse Natan. Şi cum ai de gând să mă ţii la curent?

— O să vorbesc cu tine la telefon. Zâmbi văzând faţa surprinsă a lui Natan. Nu te îngrijora. Telefonul va fi instalat în aşa fel încât numai tu să-l poţi folosi. Peste două zile, vom avea un iaht în port, transformat în centru de control. Deocamdată, unii dintre noi vor sta la hotelul Grande Bretagne din Atena, iar ceilalţi, la Hilton. Doar ne dăm drept turişti canadieni bogaţi.

Duminică, pe la ora şase după-amiaza, avertizorul sonor îi chemă pe Natan şi pe Numărul nouă în camera de comunicaţii.

— Salut, se auzi o voce cu inflexiuni metalice din difuzorul încorporat în pupitrul de comandă.

— Numărul unu? întrebă Natan.

— Ce repede uită omul, sosi răspunsul. Da, eu sunt. Ţi-am pus omul sub urmărire. Noaptea trecută i-am instalat microfonul, cât a fost plecat în Plaka să se distreze.

— Aţi aflat ceva până acum?

— Nu cine ştie ce. S-a întors pe la două cu o târfă care a rămas la el până dimineaţa. Pot să-ţi spun doar că e foarte zgomotos când face dragoste şi am şi benzile ca probă. În rest nimic, cu excepţia unui mesaj care a sosit pe la unsprezece. A fost livrat de un serviciu de mesagerie, dar nu ştim despre ce e vorba. Tipul a ieşit imediat şi a dat telefon de la restaurantul situat în subsolul clădirii.

— Credeam că are telefon în apartament, spuse Natan.

— Are, dar este foarte precaut cu vorbitul la telefon. În rest, nu se fereşte. Vreau să-ţi spun că ţi-l pot aduce mâine în biroul tău, dacă-l vrei.

— Nici nu te gândi la asta.

— Glumeam. Nu te agita. Am pus un mic dispozitiv de ascultare la telefonul restaurantului. Din fericire, cablul de telefon trece prin toaletă până în curtea din spatele clădirii, aşa că a mers uşor.

— Şi ce-ai aflat?

— Încă nu prea multe, căci nu e singurul care foloseşte telefonul. Avem o bandă plină cu greacă. A dat un telefon la un număr local, dar nu i-a răspuns nimeni. Natan auzi o voce adresându-se Numărului unu, care-i spuse: Stai puţin! E din nou în restaurant. Te sun mai târziu. Şi închise telefonul.

Natan aprinse o ţigară, apoi începu să lovească sacadat cu bricheta în masă, de parcă ar fi vrut să facă timpul să treacă mai repede. Telefonul sună din nou.

— OK, spuse Numărul unu. Avem ceva. Halim a vorbit cu cineva la Paris. Au vorbit în arabă. Am numărul şi-l poţi verifica prin computer. Nu au folosit nume în conversaţie. Tipul din Paris i-a spus că soseşte la Atena peste două zile – adică pe

zece iar Halim i-a propus să locuiască la el, ca să nu fie obligat să se înregistreze la hotel.

— Altceva?

— Asta-i tot. Ce vrei să fac în continuare?

— Tot ce faci şi acum. Să sperăm că lucrurile continuă aşa. Până acum, se pare că am avut noroc.

— Zi-i cum vrei. Eu cred că norocul nu are nimic de-a face cu asta. Oricum, deocamdată stăm deoparte. Iahtul soseşte mâine şi atunci vom avea o linie directă cu tine. Îţi trimitem nişte fotografii ale clădirii şi ale tipului care vine aici. Sper să fie un peşte mare. Poate c-ar merita să ţi-i aducem pe amândoi acolo.

— Sper să n-avem necazuri cu guvernul care vrea să-i scoată pe palestinieni din ţară, nu să-i aducă.

Râseră amândoi.

— OK, spuse Numărul unu. Vom trăi şi vom vedea. Între timp, dă-mi-o, te rog, pe Numărul nouă la telefon. Vreau să-i transmit un fax pentru tine cu numărul de la Paris şi o transcriere parţială a conversaţiei. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti aici. Numărul nouă se ocupă de asta. Adio, amigo.

Natan îi întinse telefonul şi se întoarse în biroul său. Lucrurile începeau să capete contur. Şi, indiferent ce credea Numărul unu, ăsta era noroc. Ceva urma să se întâmple, iar el avea un loc rezervat în rândul întâi.

Amir şi Mousa sosiră spre seară. Mousa părea încântat de felul în care evoluau lucrurile, deşi Natan îl simţea foarte tensionat. Când rămaseră singuri pentru câteva clipe, Mousa îi reaminti de importanţa descoperirii trădătorului.

— Dacă nu scăpăm de el, nu vom putea face absolut nimic. Nu putem funcţiona cu un agent infiltrat între noi.

— Sunt de acord, dar deocamdată nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm. Vreau să spun, mergem pe firul ăsta şi aşteptăm, până când primim informaţii de la Foul Play.

— Aşa zici tu, dar îţi dai seama ce se întâmplă dacă Shabackul află ceva?

— Mousa, nu pot face decât un pas după altul.

— Ştiu. Probabil că mi-e teamă de ce vom afla. Practic, îi cunosc personal pe toţi cei care lucrează în Mossad, iar unul dintre ei este trădător. Cineva în care am încredere. La dracu’, toată chestia asta e împuţită.

CAPITOLUL 8

DAMASC
10 SEPTEMBRIE
ORA 10.45

Karl era aşezat într-un fotoliu imens, în faţa unui impozant birou din mahon, la care stătea omologul său sirian. Ca şef al serviciului de operaţiuni active din Muchabarat – Securitatea siriană –, Fuad avea un birou decorat la fel ca al directorului său. Era unul dintre cei mai puternici oameni din Siria.

Înalt de 1,58 metri şi cântărind 71 de kilograme, nu era defel impresionant, dar oricine intra în contact cu el îşi dădea seama imediat că avea de a face cu un individ extrem de abil. În acest moment, ochii lui strălucitori erau aţintiţi asupra lui Karl. Fuad se lăuda în faţa prietenilor săi că-şi putea da seama dacă cineva minte după expresia feţei. Subordonaţii lui povesteau o întâmplare când Fuad şi-a dat seama, privind un om, că minţea şi l-a împuşcat în cap fără ezitare, chiar acolo în birou. Unii chiar arătau o mică urmă în perete, în locul unde pătrunsese glonţul. Toate acestea îi sporiseră reputaţia pe care şi-o construise cu atâta grijă.

— Şi de ce vrei să ştii exact motivele solicitării noastre? îl întrebă Karl. Ţi-am dat o listă de oameni de care vrem să scăpăm şi te-am angajat să te ocupi de asta. Te plătim bine, deci nu înţeleg ce mai vrei.

— Ei bine, domnule, spuse Karl aplecându-se puţin peste birou, după cum vedeţi, mă ocup de mult timp cu astfel de probleme împreună cu secţia mea specială…

— Dacă nu greşesc, nu mai lucrezi în domeniul ăsta. Vocea lui Fuad era plină de sarcasm. Şi încă nu sunt sigur că putem avea încredere în tine. Va trebui să ne oferi ceva timp şi dovezi.

— Pot să accept asta, cu toate că v-am dat deja câţiva agenţi sionişti, dacă vă amintiţi. Dar trebuie să aflu cel puţin ce rezultate vreţi să obţineţi din această activitate.

Fuad se ridică în picioare şi se apropie de fereastra arcuită care dădea spre curtea interioară a clădirii. Cu spatele la Karl, întrebă:

— Cât de specific să fiu? Îi vreau pe aceşti oameni morţi, scoşi din joc, finito, kaput.

— În regulă, dar cine trebuie să plătească oalele sparte? Doar nu vreţi să fiţi arătaţi cu degetul, mai ales acum când încercaţi să vă găsiţi un adăpost confortabil sub umbrela americană? De astă dată, vocea lui Karl avea o urmă de sarcasm.

Bărbatul scund nu avu nici o reacţie. Se întoarse spre Karl şi-i spuse:

— Tu fă-ţi treaba. N-ai început să formezi un anumit grup palestinian?

— Ba da.

— Şi atunci care-i problema?

— Nu pot garanta că totul nu va indica direcţia Damasc.

— Aşteaptă, spuse Fuad. Ridică receptorul şi ceru legătura cu cineva care-i era evident superior în grad. După o scurtă conversaţie închise şi se întoarse spre Karl: Ceea ce dorim noi e foarte simplu: vina trebuie să pară a Israelului.

— Îmi imaginam, spuse Karl zâmbind.

— Bine, deci totul e-n regulă.

— Da, dacă înţelegeţi că va trebui să folosim echipa palestiniană drept momeală. Şi, atunci când prezenţa ei nu va mai fi necesară, vor fi eliminaţi cu toţii în timpul sau imediat după operaţiune.

— Am să-ţi dau de ştire ce-am hotărât, spuse Fuad după un minut de ezitare, dar pentru moment, acesta trebuie să fie modul de abordare.

— Cum rămâne cu omul tău, Nazir, cum îl numeşti tu? Am lucrat cu el în ultima vreme. El este cel care-i organizează pe palestinieni.

— Ce-i cu el? Îţi face probleme?

— Nu, deloc. Dar dacă echipa sa va fi eliminată, e foarte posibil să fie şi el.

— Procedează cum crezi de cuviinţă ca să atingi obiectivele pe care ţi le-am indicat. O să te anunţ ce-am hotărât în legătură cu Fox.

Karl îşi puse mâinile pe birou şi spuse:

— Dacă vom sacrifica echipa palestinianului, voi fi nevoit să folosesc o echipă de rezervă din fosta mea reţea, cu care să pot finaliza operaţiunea.

— Te referi la lista cu oameni pe care mi-ai dat-o pentru verificare?

— Da, răspunse Karl.

— Atunci, spuse Fuad, aşa să faci. Ei sunt deja pe lista de plată. Îi putem pune la treabă. Mai e ceva?

— Nu, nu cred. Karl se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse să-şi ia la revedere, dar omuleţul scund era cufundat în examinarea rapoartelor.

CAPITOLUL 9

KFAR-SIRKIN
10 SEPTEMBRIE
ORA 15.15

Natan era complet absorbit de un teanc de hârtii aflate pe birou, când avertizorul sonor intră în funcţiune. Încerca să deducă modelul activităţilor teroriste sprijinite de est-germani. Deşi arhivele Mossadului îi furnizaseră mai multe informaţii decât sperase, singurul numitor comun părea să fie lipsa oricăruia.

— La dracu'! exclamă el, aruncând un dosar în cutia de carton din care-l scosese, şi se îndreptă spre camera de comunicaţii.

Când ajunse la telefon, o găsi pe Numărul nouă deja acolo. Îi întinse receptorul.

Numărul unu îi spuse că iahtul fusese deja amplasat la Limini Marina. De la hubloul cabinei, se putea urmări foarte bine balconul apartamentului lui Halim, uşor de identificat după copertina roşie.

— Tocmai a sosit prietenul lui Halim, îi spuse Numărul unu. Acum iau masa la restaurantul de la subsol. Am făcut câteva poze bune cu amândoi. Sper ca după aceea să se întoarcă în apartament, ca să-i putem auzi.

— Nu poţi trimite pe cineva să stea lângă ei în restaurant?

— Nu! exclamă Numărul unu indignat. Nu pot să-mi deconspir un agent pentru atâta lucru. E prea devreme să intre în joc. Trebuie să mai aşteptăm până urcă înapoi şi să sperăm că totul va decurge bine.

— Cred totuşi c-ar trebui să trimiţi pe cineva acolo. De ce să nu deconspiri un om pe care să-l foloseşti mai târziu, într-o poziţie în care să nu poată fi văzut?

— Tu hotărăşti. Pot trimite pe cineva în mai puţin de cinci minute. Dar când iese, ne întoarcem cu toţii acasă. Ei, ce facem?

— Alternativele tale sunt absolut împuţite, mormăi Natan.

— Îmi pare rău, dar asta-i situaţia. Ascultă, cum urcă în apartament, fac legătura direct cu tine. Aşa o să auzi convorbirea pe viu. Linia e sigură, nu avem probleme.

— Ba da, e o problemă, insistă Natan. Nu înţeleg o iotă arăbeşte.

— Numărul nouă vorbeşte araba. Îţi va face o traducere simultană. Deschide interfonul şi veţi asculta amândoi prin difuzoare. Vă sunăm cât de curând, aşa că rămâneţi pe poziţii.

Închise.

— Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare? o întrebă Natan. Era teribil de frumoasă şi se abţinea cu greu să nu se holbeze la ea.

— Nu, mulţumesc. Ţin regim, îi răspunse ea zâmbind.

— Glumeşti, nu? Profită de ocazie s-o privească în voie. Aşa minunată cum eşti, eşti probabil în pericol constant să nu fii omorâtă de celelalte femei.

Ea râse. Îndreptându-se spre scări, Natan îi făcu semn cu avertizorul sonor.

— Cheamă-mă, dacă ne contactează înainte să mă întorc. Eu nu ţin nici un fel de regim.

Un sfert de oră mai târziu, avertizorul sonor intră din nou în funcţiune, Natan se întoarse imediat în camera de comunicaţii. Numărul unu şi ceilalţi membri ai echipei îi urmăreau de pe iaht pe cei doi care ieşiseră din restaurant şi traversaseră strada spre marginea apei, unde stăteau acum privind ambarcaţiunile din port.

— Se uită direct la mine, spuse Numărul unu. Stau sprijiniţi de balustradă şi se uită la barca de lângă noi. Nu-mi place. E prea aproape. Vorbea încet de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit de cei doi.

— Nu auzi ce vorbesc? întrebă Natan.

— Nu. Cine şi-ar fi imaginat că o să vină lângă barcă? Sigur nu vrei să ţi-i aduc acolo? Pot s-o fac într-o clipă.

— Am mai discutat chestia asta. Dar, la dracu', aş vrea să aud ce mă-sa discută acolo.

— Aşteaptă, spuse Numărul unu. Halim arată ceva spre clădire. Se întorc şi o iau din nou spre restaurant. Dacă se întorc acolo, trimit pe cineva ca să… nu, stai, tocmai au trecut de restaurant şi… da, se întorc acasă. Trebuie să ajungă în apartament în vreo trei minute, aşa că te conectez la microfonul de acolo. Dacă vrei, poţi să vorbeşti cu mine în timp ce asculţi. OK, îi dau drumul. Se auzi un declic, apoi linişte, în afara unui zgomot constant, monoton.

— Ce se aude? întrebă Natan.

— Probabil un deşteptător, răspunse Numărul unu. Am instalat microfonul sub masa de toaletă şi mai târziu Halim a pus ceva care ticăie pe ea.

Trecură câteva minute de linişte tulburată doar de ticăitul ceasului: atmosfera era stranie, aproape ireală. Se auzi o cheie răsucindu-se în broască şi o revărsare bruscă de voci. Numărul nouă începu o traducere simultană.

— Doreşti puţină cafea? întrebă Halim.

— Da, mulţumesc, cu cardamom dacă se poate, răspunse musafirul.

— Desigur.

Se auziră clinchete de vase şi apa care curgea.

— Serveşte-te cu puţină baclava, îl invită Halim. E aproape la fel de bună ca aceea pe care-o face Tarik la Nablus.

Liniştea era întreruptă doar de zgomotul sorbiturilor celor doi, din cafea.

— E foarte bună, spuse vizitatorul, iar baclavaua este excelentă.

— Ţi-am spus, Allah fie binecuvântat, că-n ţara asta găseşti tot ce-ţi pofteşte inima.

— Nu te instala prea confortabil aici, prietene. Gândeşte-te că fraţii noştri suferă şi stă în puterea noastră să-i ajutăm. Ar trebui să ne ferim de confortul care ne poate slăbi forţa cu care să ridicăm sabia la momentul potrivit.

— Ai dreptate, dar ce să faci în aşteptarea momentului acţiunii? Avem o activitate atât de restrânsă şi acum cu negocierile de pace, nici nu ştiu ce ne rămâne de făcut?

— Uită pacea. Uit-o! Asta nu e treaba noastră. Nu trebuie să uităm de adevăratul duşman, cel care ne-a furat de sub picioare pământul strămoşilor, iar noi am fugit care încotro, ca nişte laşi, lăsând femeile să-l apere. Şi acum, unii vor să discute cu ucigaşii fraţilor noştri şi să negocieze cu ei. Trebuie să-i omorâm pe cei

care au venit la noi cu vorbe meşteşugite şi au împlântat sabia în inima naţiunii noastre.

— Deci ce avem de făcut?

— Ai controlat locul ăsta să vezi dacă e curat?

— Adică dacă nu sunt microfoane şi alte chestii din astea?

— Da, răspunse musafirul, începând să-şi piardă răbdarea.

— Cine să pună ceva aici? Nimeni nu ştie de locul ăsta!

— Nu despre asta-i vorba. Ţi-am spus să controlezi. Ai controlat?

— Sigur că da.

Natan îl auzi pe Numărul unu şi echipa lui râzând.

— Lucrurile încep să prindă contur, spuse vizitatorul. Vreau să-i aduni pe oamenii noştri. Eşti în legătură cu ei?

— Da, sunt toţi în Cipru şi aşteaptă. Vorbesc cu ei din două-n două zile.

— Uite o listă cu apartamente ca ăsta. Vreau să le umpli cu provizii. După ce termini, trebuie să-i chemi din Cipru şi să-i instalezi în apartamente. Sunt cinci apartamente disponibile pentru ei. Să nu instalezi pe nimeni aici, pe ăsta îl ţinem ca centru de control. Fiecare grup trebuie să stea separat de celelalte, iar oamenii nu au voie să vorbească unul cu altul dacă se întâlnesc pe stradă. O să aduc o nepoată de-a mea ca să fie omul de legătură între voi. O să stea aici, cu tine, iar tu o să ai mare grijă de ea.

— Toate astea o să coste o grămadă de bani. De unde fac rost de ei?

— O să-ţi dau cincizeci de mii de dolari peste câteva zile, înainte de a pleca. De îndată ce primeşti banii, trebuie să începi să organizezi totul; apoi aştepţi ordinele mele.

— Ce avem de făcut?

Natan se aplecă puţin în faţă: făcuse asta din reflex, căci dacă vizitatorul răspundea la întrebare, asta ar fi însemnat un mare pas înainte fără nici cel mai mic efort.

— Ce-i cu tine? vocea tipului era acum furioasă. N-ai altceva mai bun de făcut decât să mă tot întrebi? Ţi se va spune la timpul potrivit. Tu şi oamenii tăi aţi fost antrenaţi în toate tehnicile de luptă şi distrugere posibile. N-ar trebui să existe vreo misiune pe care să n-o puteţi îndeplini.

— N-am vrut să spun asta.

Vizitatorul părea că se înfurie din ce în ce mai mult.

— Ce importanţă are ce aveţi de făcut? E ceva ce n-aţi face?

— Nu, Nazir, frate. Fac tot ce-mi ordonă Fox, la fel şi ceilalţi. Pot să jur asta pe mormântul mamei mele.

— Niciodată în viaţa ta să nu mai spui aşa. Înţelegi? Tipul era furios de-a binelea.

Natan aproape că sărise de pe scaun auzind numele Fox, dându-şi seama că-l avea pe şeful întregii operaţiuni... în palmă. Ştia că oamenii lui îl pot prinde oricând!

Tentaţia de a-i spune Numărului unu să pună mâna pe el era extraordinară, dar Natan ştia că era posibil ca Fox să nu fie de fapt şeful operaţiunii. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa şi-l răpeau prea devreme, ar fi putut compromite totul.

— Să sperăm că-ţi vei aminti asta, continuă Nazir. Nu vreau să fiu obligat să-ţi dau o lecţie. Făcu o pauză în care nu se auzi decât ticăitul ceasului deşteptător.

Apoi vorbi din nou: O să rămân aici cu tine încă vreo câteva zile, Halim. Apoi îţi dau banii şi te las să aranjezi lucrurile cum am plănuit. Sper să am timp să plec într-o mică vacanţă pe una din insule. Aş vrea să mă odihnesc şi să nu mai fiu tot timpul obligat să privesc peste umăr.

— Până atunci, cu ce-ţi pot fi de folos? Ţi-ai făcut planuri de călătorie?

— Nu încă. Aştept să văd ce se mai întâmplă. Totul depinde de nişte informaţii pe care le aştept de la un prieten. Şi încă ceva: În timp ce voi fi plecat, te va contacta probabil nepoata mea. E de încredere şi vorbeşte engleza, franceza şi araba. Ai grijă să nu-i lipsească nimic. Îi voi explica eu totul când mă întorc. Vorbim despre asta mai târziu.

Pe la şapte, cei doi hotărâră să iasă în oraş să se distreze şi să ia masa.

— Au ieşit din clădire şi acum aşteaptă un taxi. Bănuim unde se duc, aşa că nu-i mai urmărim, spuse Numărul unu.

— E-n regulă, confirmă Natan.

— Uite, tocmai au luat taxiul.

CAPITOLUL 10

KFAR-SIRKIN
11 SEPTEMBRIE
ORA 8.25

Imediat după micul dejun, Natan urcă scările care duceau la camera de comunicaţii. Se bucură să o găsească acolo pe Numărul nouă. Avea părul prins într-o coadă de cal cu o clamă de lemn. Îi văzu apoi gâtul lung şi delicat. Simţi cum îl învăluie o căldură în tot corpul privindu-i sânii tari şi ascuţiţi sub tricoul decoltat, apoi picioarele lungi îmbrăcate într-un şort kaki. Ea îi aruncă o privire amuzată. Stânjenit, Natan se forţă să-şi mute privirea în altă parte.

— Nu iei micul dejun? o întrebă el.

— Ba da, îi răspunse ea râzând. Am mâncat acum o oră.

— Ce se mai întâmplă cu Abott şi Costello?

— Dorm. S-au întors pe la două şi jumătate. Se pare că Halim s-a îmbătat, iar Nazir nu a fost încântat defel. Pentru moment, tot ceea ce putem auzi este sforăitul lui Halim.

Natan adusese transcrierea conversaţiei de ieri dintre Halim şi Fox şi o reciti, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic important.

Numărul nouă îi întinse receptorul. Era Amir.

— Ei, cum merge treaba acolo?

— Bine, răspunse Natan. Suntem mai norocoşi decât credeam.

— Asta în ceea ce te priveşte, chicoti Amir. Totul e în regulă cu Numărul nouă? Te-ai îndrăgostit deja?

Natan zâmbi, înţelegând foarte bine la ce se referea Amir.

— Dacă nu vrei ceva anume, prietene, o să închid.

— Voiam doar să mă asigur că totul merge bine. Pe curând.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Amir închise telefonul. Natan continuă să citească.

Când se trezi Halim – după vreo oră – Nazir începu să se plângă de comportarea lui din seara precedentă, de faptul că Halim se îmbătase şi făcuse scandal la barul unde fuseseră. Halim îi explică faptul că dorise să aducă acasă cele două fete pe care le cunoscuseră, crezând că se vor distra bine cu toţii.

Auzind asta, Nazir se înfurie:

— Erau nişte târfe, *ya maznum*. Ce-i cu tine? Nu ştii că sunt pline de boli? Şi ce fel de bărbat eşti tu, dacă trebuie să plăteşti ca să te culci cu o femeie? Eu trebuie să fiu plătit, nu să plătesc pentru asta! Și o ţinu aşa, agasant şi plictisitor.

— Dar... Halim, reuşi cu greu să-l întrerupă, la antrenamente ni s-a spus să folosim prostituatele. Aşa nu ne implicăm într-o relaţie care ar putea periclita îndeplinirea operaţiunii.

— Bine, e-n regulă în ceea ce te priveşte. Cât despre mine, o să-mi găsesc o turistă. Asta-i cea mai bună combinaţie! Azi e aici, mâine a plecat. Şi, dacă reuşesc să mă culc cu o americancă, e chiar şi mai bine.

— În cazul ăsta, spuse Halim, de ce nu-ţi găseşti o evreică? Te distrezi şi-ţi faci şi datoria. Cei doi părură foarte amuzaţi de această posibilitate.

Natan începu să pună cap la cap informaţiile obţinute până-n prezent. Îl voia pe Nazir foarte mult, dar în primul rând trebuia să se asigure că tipul avea toate răspunsurile. Mai era încă timp, căci Nazir deocamdată nu pleca nicăieri. Natan spera că prada lui va căpăta informaţii suplimentare, iar atunci când va fi pe punctul de a întreprinde ceva, să-l facă să dispară fără urmă.

Vocea lui Nazir se auzea tare acum:

— Mă duc să fac un duş, apoi trebuie să dau un telefon.

— Dacă pleacă, vreau să-l urmăriţi, spuse Natan. Sunteţi pregătiţi?

— Îl urmărim de la distanţă, dar dacă începe să-şi ia măsuri de precauţie, îl lăsăm să se ducă. Încă nu intenţionez să sacrific un om pentru el.

— OK, încuviinţă Natan.

Timp de câteva ore, nu sosiră prea multe informaţii. Natan se dusese în biroul său şi tocmai mânca un sandvici când Numărul nouă îi transferă un apel.

— Ai început să te simţi de-al casei? întrebă Numărul unu, a cărui voce suna încă şi mai metalic decât în încăperea de sus.

— Era şi timpul să suni. Ce se întâmplă? Natan se impacientase. Faptul că era obligat să stea inactiv şi să conducă operaţiunea de la distanţă începuse să-l scoată din sărite.

— Nu cine ştie ce. L-am urmărit pe Nazir azi-dimineaţă, când a ieşit în oraş. Nu şi-a luat măsuri speciale de precauţie.

— Ce-a făcut?

— A mers până în centrul Atenei ca să-şi dea telefonul. Convorbirea a durat cam douăzeci de minute. A folosit un telefon public, din piaţa Omonia. N-am putut intercepta convorbirea şi nici n-am putut identifica numărul la care a sunat. Apoi s-a plimbat. Părea bine-dispus. După ce a căscat gura la vitrine, a luat masa. Vrei să ştii ce-a mâncat?

— Cred că poţi să treci peste asta, spuse Natan, dacă nu ţi se pare relevant.

— Nu în mod special. Asta-i tot pentru moment.

— Ţine-mă la curent, spuse Natan şi închise.

Natan se duse la bucătărie şi prepară cafea proaspătă. Numărul nouă îi zâmbi, văzând că toarnă în două ceşti. Apoi îşi aprinse o ţigară şi se aşeză.

Rămaseră acolo în linişte aproape o oră, ascultând ticăitul hipnotic al deşteptătorului lui Halim şi nişte muzică arabă de la aparatul de radio rămas deschis.

— Măscăricii ăştia doi se întorc, îi anunţă Numărul patru de pe iaht. O să-i puteţi auzi în două minute.

— Sunt pe recepţie, anunţă Natan.

La început, conversaţia a fost neinteresantă, până-n momentul în care Halim spuse:

— Cobor la restaurant. Vrei să mă însoţeşti? Vocea lui era profund nefericită.

— Ce-i cu tine? Arăţi de parcă ţi-a tăiat cineva chestia şi a aruncat-o la câini.

— Nu, *ya afendy*. Dar simt că te-am ofensat cumva. Altfel nu înţeleg de ce te porţi aşa cu mine, după tot ce-am îndurat.

— *Yah ebkeh alek bekah*. Nu te mai miorlăi ca un copil. Eşti bărbat şi te tratez ca atare. Dacă asta înseamnă să-ţi vorbesc cu duritate, atunci aşa fac.

Aminteşte-ţi că nu suntem membrii vreunui club de provincie. Suntem luptători pentru libertate şi întreaga lume se teme de noi. Suntem singura speranţă de libertate a poporului nostru. Nu te mai lamenta şi du-te să mănânci ceva. Vin şi eu în câteva minute.

— OK.

— Trimite pe cineva la restaurant! ţipă Natan în receptor.

— Am un om pregătit, spuse Numărul unu.

— Dacă dă vreun telefon, poţi să identifici numărul?

— Da, iar dacă e internaţional e şi mai uşor. Trebuie să-i ceară telefonistei legătura. N-avem de făcut altceva decât să ascultăm cum îi dictează numărul pe care-l solicită.

— Grozav! Natan devenise agitat.

— Omul meu e pe poziţie.

— Au ajuns deja acolo? întrebă Natan.

— Tocmai au ieşit din apartament. Urmă un moment de linişte, apoi Numărul unu confirmă: Sunt în restaurant. Îi fac semn omului meu să intre.

— Asta înseamnă că avem un om mai puţin pentru restul operaţiunii? întrebă Natan.

— Nu neapărat. Are barbă. Poate să renunţe la ea mai târziu, dacă trebuie să vin în contact nemijlocit cu cei doi. Iar dacă lucrurile se precipită, îl schimbăm cu Numărul nouă. Ce-i drept, nu arată aşa minunat ca ea, dar face treabă bună.

— OK. Natan îi zâmbi fetei şi continuă: Poţi să vezi ce se-ntâmplă în restaurant?

— Nu, e destul de întuneric înăuntru, iar afară e soare. E dificil.

— Îmi faci legătura direct?

— Nu pot. Omul meu are un sistem special de înregistrare. Va trebui să-l aştepţi să iasă. Dar mă poate anunţa cu ajutorul unui avertizor sonor dacă se duce la telefon. Asta o să auzi.

Nu se întâmplă nimic în următoarele douăzeci de minute, apoi se auzi un semnal puternic.

— Se duce la telefon, spuse Numărul unu.

Câteva secunde mai târziu, Natan şi Numărul nouă îl auziră pe Nazir formând numărul. Telefonul era pentru o suburbie a Beirutului, cunoscută ca fiind secţiune musulmană. După al doilea apel, răspunse o voce gâjâită, care se învioră imediat ce-l recunoscu pe Nazir. Era evident că vorbea cu rudele lui. După amabilităţile de rigoare, Nazir îi binecuvântă şi fu binecuvântat la rândul lui cu nesfârşita sănătate şi ocrotire a lui Allah, apoi, scuzându-se, o ceru pe Latifa.

Fata aşteptase probabil lângă telefon, căci răspunse imediat. Conversaţia a fost scurtă şi la obiect. Evident, cei doi discutaseră înainte despre aranjamentele pe care urmau să le facă. Vocea ei era plăcută. Deşi la început vorbiseră în arabă, acum trecuseră la engleză. Natan presupuse că nu voiau să fie înţeleşi de ceilalţi.

— Deci, draga mea, spuse Nazir, unul dintre oamenii mei te va aduce aici în cel mult trei săptămâni, aşa că fii pregătită.

— Nu-ţi fă griji. Vom proceda cum am stabilit, promise ea.

— Ce le-ai spus lor?

— Le-am spus ce m-ai învăţat tu. Că mi-ai aranjat să studiez la Sorbona, la Paris.

Îşi luară la revedere în arabă.

— Ai numărul? îl întrebă Natan pe Numărul unu.

— Da. S-a auzit tare şi clar. I-l trimit Numărului nouă şi ea îţi va scoate adresa din computerul nostru.

După convorbirea telefonică, nu mai aflară nimic interesant din discuţia lui Nazir cu Halim de la restaurant. Oricum, ştiau că există un plan secret despre care Nazir nu dorea să vorbească. Punerea lui în practică depindea cumva de negocierile pentru pace. Asta era destul de complicat, căci diverse negocieri bilaterale se desfăşurau simultan şi în locuri diferite.

Refuzul de a-i dezvălui lui Halim detaliile planului, concomitent cu confirmarea explicită a cunoaşterii acestora, însemna condamnarea la moarte a lui Nazir. Natan ştia că gâscă era grasă şi jumulită. Sosise timpul să-l aducă în Israel.

Întâmplarea făcuse ca Numărul cinci să fie deconspirat în restaurant, căci Halim îl privise cu mare atenţie tot timpul cât Nazir fusese la telefon. La început, Numărul unu îl pusese să-şi radă barba, dar acest lucru se dovedise inutil, căci putea fi oricum identificat cu uşurinţă, din cauza staturii sale neobişnuite. Prin urmare, trebuia înlocuit cu Numărul nouă.

Natan îi telefonă lui Mousa, anunţându-l că intenţiona să pună la cale o operaţiune specială pentru a-l aduce pe Fox acolo; era îngrijorat că unul dintre măscărici – cum îi numea el – ar putea părăsi scena pe neaşteptate.

ORA 17.15

— OK, spuse Natan încet, acum poţi să-mi demonstrezi de ce eşti în stare.

— Şi cum aş putea-o face, prietene? întrebă Numărul unu.

— Îl aducem aici pe Nazir.

— Asta da treabă, spuse Numărul unu.

— Trebuie să-l luăm în aşa fel încât să nu i se simtă lipsa şi apoi să-l ducem cumva înapoi, după ce-am obţinut de la el toate informaţiile. Vezi, tipul ăsta nu poate să dispară pur şi simplu, fără urmă…

— Nu e aşa de simplu! exclamă Numărul unu.

— Vrei să-mi spui că n-o poţi face? întrebă Natan surprins.

— Nu, nici vorbă.

— Atunci care-i problema?

— Vreau să-ţi atrag atenţia asupra dificultăţii faptului de a-l lăsa să se întoarcă fără să le dezvăluie nimic celorlalţi. Doar dacă îl aducem înapoi mort, evident. Şi-apoi, mai este şi problema timpului. Reîntoarcerea lui nu se poate face la mai mult de douăzeci şi patru de ore de la plecare. Asta dacă vrei să pară natural. Trebuie să gândim în ore, nu în zile.

— Cred că ai dreptate cu ambele lucruri.

— Trebuie să plasăm un om în preajma lui, cineva care să poată pune oricând mâna pe el, spuse Numărul unu.

— Şi cum îţi propui să faci asta?

— Se pare că azi va încerca să agaţe o femeie pe care s-o ducă în apartament. L-aş putea ajuta puţin aici. Dacă aflu unde are de gând să se ducă, aş putea planta pe cineva acolo înainte de sosirea lui. Aşa, nu va bănui nimic.

— Vrei să sugerezi că una dintre fetele tale s-ar putea culca oare cu grămada asta de rahat? Natan păru realmente surprins.

— Nu chiar, dar avem nevoie de cineva în preajma lui şi asta e cea mai bună soluţie în timp atât de scurt.

— Nu este împotriva regulamentului să o punem pe una dintre fetele noastre într-o astfel de situaţie? Credeam că apelezi la cineva din afară pentru lucrurile astea, spuse Natan.

— E împotriva regulamentului s-o forţezi să se culce cu cineva, dar, dacă trebuie s-o facă pentru a-şi proteja coechipierii, atunci asta e misiunea ei, replică Numărul unu.

Era ceva în neregulă în modul în care raţiona Numărul unu, dar cum nu mai lucrase cu o echipă Kidon până acum, Natan era incapabil să ofere o judecată morală.

— OK, acceptă Natan. Fă cum crezi, dar vreau să ştiu tot timpul ce pui la cale.

Problema principală era că Nazir îl anunţase clar pe Halim că dorea să meargă singur. Prin urmare, nu avea de ce să-i spună unde se duce, lăsând în ceaţă întreaga echipă şi pe Natan. Dar femeia trebuia să fie la locul stabilit înaintea sosirii lui Nazir, ca el să fie convins că a întâlnit-o din întâmplare.

— Plec pe la nouă, spuse Nazir. Ai putea să rămâi la hotel în noaptea asta? N-aş vrea să fiu deranjat.

— Da, da, sigur. Cu plăcere, răspunse Halim.

— Uite… pentru cheltuielile tale, adăugă Nazir, întinzându-i evident o sumă mare de bani, căci tipul nu mai contenea cu mulţumirile.

— Te pot însoţi în oraş?

— Nu, nu, chicoti Nazir. Iau un taxi.

La ora şase, Numărul unu îi raporta lui Natan:

— Am aranjat în aşa fel, încât femeia să-l poată aştepta la destinaţie în seara asta.

— Cum? întrebă Natan impresionat.

— Durează cam o jumătate de oră să ajungi din Pireu în centrul Atenei la ora asta, explică Numărul unu. O să blocăm strada Koumoundororou – cea pe care e blocul lor – pentru taxiuri pe la nouă fără douăzeci. În acelaşi timp, o să ţinem pe stradă un taxi în aşteptare, lângă blocul lor. Omul nostru va opri taxiul, spunându-i şoferului că aşteaptă să ia un prieten. Când îl vede pe Nazir în stradă, dă drumul taxiului, pretextând că nu mai vrea să aştepte. Prin urmare, va fi singurul taxi din zonă, deci e destul de probabil ca Nazir să-l ia. Pentru orice eventualitate, vom opri şi un al doilea taxi, aranjat la fel.

— Aranjat?

— Aşa-zişii pasageri vor pune câte un microfon în ambele taxiuri. Ceva simplu, care se poate plasa sub banchetă. Îl vom activa pe cel din taxiul pe care-l va lua Nazir şi astfel vom şti unde se duce. Apoi anunţăm fata, care va aştepta într-o maşină undeva în centru, îi dăm localizarea ca să poată ajunge acolo înaintea lui. Apoi e treaba ei să-l contacteze.

— De ce nu faci rost de câteva taxiuri conduse de oamenii tăi, în loc să blochezi strada şi aşa mai departe?

— De unde să iau un taxi pe care să-l poată conduce un om de-al meu? Şi ce mare lucru e să blochezi câteva străzi?

— OK, OK, dar dacă la un moment dat coboară din taxi şi ia altul?

— Îl urmărim şi mutăm fata în direcţia lui. Nu va mai ieşi la fel de bine, dar probabil că va funcţiona oricum.

Natan era mulţumit.

— O să fiu aici. Trebuie să mă duc la o întâlnire, însă mă întorc repede să ascult ce se întâmplă.

— Îmi pare rău, spuse Numărul unu, dar cum unul dintre oamenii mei va intra în contact cu un individ considerat periculos, nu te voi putea ţine la curent tot timpul. De ce nu-ţi iei liber în noaptea asta şi nu mă laşi pe mine să mă descurc singur?

Natan ezită. Nu-i venea să renunţe, dar ştia că Numărul unu are dreptate.

— În regulă, spuse în cele din urmă.

— Mersi, făcu Numărul unu.

Numărul cinci sosi la scurt timp după ce Natan închisese telefonul. Un tip înalt, bine făcut, dar cu o dispoziţie mizerabilă. Fusese obligat să-şi radă barba pe care o purta de mulţi ani ca să descopere până la urmă că fusese inutil, aşa că venise s-o înlocuiască pe Numărul nouă.

— Îmi iau liber în noaptea asta, îl anunţă Natan. Mă întorc mâine-dimineaţă, dar dacă se întâmplă ceva important, anunţă-mă imediat, indiferent de oră. Cheamă-mă de îndată ce se întoarce Nazir în apartament.

Natan se gândea la unitatea Kidon în timp ce conducea maşina pe drumul cel nou care ducea spre intersecţia Gilot. „Ce lume, îşi zise el, trecând pe lângă un mare teren de tenis, a cărui parcare era supraaglomerată. Aici lumea se distrează, iar acolo oamenii îşi riscă viaţa ca să urmărească un individ care, practic, este deja un om mort.” Când fusese comandant în marina militară, Natan se întorcea deseori din misiuni în care pierduse un prieten, ca să descopere cu stupoare că străzile Tel Avivului erau la fel de animate ca de obicei. Era un sentiment ciudat să trăieşti în două lumi diferite, fără să ştii sigur căreia îi aparţii cu adevărat. Era încă adâncit în gânduri când îşi trase maşina în parcarea principală de la Country Club Hotel, una dintre zonele rezidenţiale închiriate de Mossad. Rămase câteva clipe în întuneric, sub cerul senin şi strălucitor. Natan spera că şedinţa nu va dura mult, căci aştepta cu nerăbdare să ia masa cu Hanna, fosta lui soţie, de care îi era foarte dor. Era totuşi neliniştit că abandonase operaţiunea de la Atena. Nu prea avea chef de conversaţie, asta era sigur.

Natan sună la uşă. Cineva se uită prin vizor şi, o clipă mai târziu, Mousa îi deschise şi-l pofti înăuntru.

— Ei, ei, da’ ce elegant eşti, îl întâmpină Mousa admirându-i sacoul şi cravata. Pentru Natan, orice în afară de blugi şi tricou reprezenta ţinuta de lucru.

— Iau masa cu Hanna, spuse Natan, zâmbind.

— Hei, dar nu trebuie să-mi dai explicaţii. Din partea mea, poţi să vii şi în frac. Orice te face fericit.

Natan îl urmă pe Mousa în camera de zi, unde se aflau deja Amir şi Mark, amândoi nerăbdători să afle ce se întâmplă. După ce-i oferi o bere lui Natan, Mark îi făcu semn să se aşeze.

— Suntem singuri? întrebă Natan arătând spre scările ce duceau la dormitorul de la etajul doi.

— Absolut. Nu-ţi face griji, zâmbi Mousa. Voi avea un musafir mai târziu, dar e timp suficient. Aşa că fă-ne un rezumat al evenimentelor.

Natan le povesti pe scurt cum stăteau lucrurile. Nu lungi povestea, că nimeni nu dorea să asculte toate detaliile tehnice.

— Următorul pas depinde de ceea ce reuşim să facem în seara asta, aşa că, deocamdată, asta-i situaţia, încheie el.

— Ei bine, atunci totul pare să fie în regulă, spuse Mousa cu gura plină de alune. Continuă să mestece în timp ce scoase un plic mare, cenuşiu, dintr-un sertar al bufetului. Uite, cred că fotografiile astea te-ar putea interesa. Îi dădu plicul lui Natan, reuşind până la urmă să înghită toate alunele şi ştergându-se la gură cu dosul palmei.

Natan scoase din plic o fotografie făcută din avion şi o privi cu atenţie câteva minute înainte de a întreba:

— E Damascul?

— Stai bine la geografie, răspunse Mousa.

— Despre ce-i vorba? întrebă Natan, fără să-şi ia ochii de la fotografie.

— E zona în care locuieşte Foul Play. Ţii minte c-ai vrut să-l verifici? Mousa făcu o pauză, privindu-l pe Natan ca un părinte care urmează să-i dea copilului său o acadea.

— Când a fost făcută asta?

— Azi dimineaţă. Vezi X-ul ăla mic de acolo? Mousa se aplecă şi indică semnul de pe fotografie. În locul acela îşi va parca maşina în cursul dimineţii de mâine un om de-al nostru. Va reţine un loc de parcare identificat de „furnizori” ca fiind ideal pentru filmat blocul lui Foul Play.

— Tot nu înţeleg ce vrei să rezolvi cu asta, şopti Mark aproape indescifrabil.

— Dar ce-i cu tine, Mark? întrebă Mousa. Ţi s-a blocat mintea sau ce se întâmplă? Ţi-am spus că dacă omul a căzut şi acum e activat de sirieni, îi pot supraveghea apartamentul înainte de începerea transmisiunii – dacă ne mai transmite ceva. Habar n-avem, poate că transmite din ordinul sirienilor. Dacă mergem înainte cu operaţiunea asta, trebuie să fim siguri că nu-şi bat joc de noi.

— Şi cum obţinem înregistrarea asta? Nu cred că cei din Masada vor permite oamenilor lor să plaseze o cameră de filmat în teritoriu inamic? privi întrebător spre Amir.

— Nu e nevoie de aşa ceva. Naţiunile Unite vor face asta pentru noi. Amir surâse afectat. El şi Mousa pufniră în râs.

— OK, OK! Natan puse fotografia pe masă. Care e planul?

Mousa se instală comod în scaun şi le explică:

— Unul dintre oamenii noştri va plasa o maşină închiriată pe locul marcat în fotografie. Va pune cheile maşinii într-o cutie poştală din centrul Damascului. Doi dintre tipii de la Naţiunile Unite pe care i-am recrutat mai demult ca să ne facă diverse transporturi în Siria şi Liban vor porni mâine-dimineaţă conform unui plan prestabilit. În timp ce tipii ăştia petrec o noapte plăcută cu nişte fete în Haifa, oamenii noştri vor instala camera video în jeepul lor. Cred că au spus c-o vor plasa în tetieră, căci este un aparat minuscul, iar restul echipamentului va fi instalat sub vehicul. Poate înregistra între şapte şi nouă ore, ceea ce reprezintă mai mult decât

avem nevoie. Băieţii de la Naţiunile Unite nu ştiu decât că trebuie să recupereze cheile de la maşina închiriată, să plaseze o mare sumă de bani în ea şi să o care într-o parcare în celălalt capăt al oraşului. Asta se va întâmpla joi, pe la prânz, a doua zi după ce ajung la Damasc. Jeepul îl vor lăsa pe locul eliberat de maşina închiriată.

— Şi dacă pleacă totuşi cu ambele maşini? La urma urmei, sunt doi tipi.

— Li se va spune că jeepul lor trebuie să rămână pe loc până a doua zi dimineaţă ca semn că maşina închiriată a fost mutată conform planului.

— Dar dacă banda merge şapte ore, nu se termină până când ajung ei acolo? întrebă Natan.

— Oamenii noştri de la Departamentul Tehnologie au rezolvat problema asta. Video-ul va fi activat de la o unitate militară de transmisiuni, situată pe muntele Herman. Mousa făcu o pauză, apoi întrebă: Deci, Natan, totul e aranjat. Mai vrei să adaugi ceva?

— Nu, nu e nici o problemă. Mergem înainte.

— Minunat, spuse Mousa. Mă bucur că vezi lucrurile aşa. Desigur, mai sunt câteva detalii care trebuie puse la punct, cum ar fi recuperarea echipamentului din jeep; chestia asta e mult mai greu de făcut după ce jeepul se întoarce la sediul Naţiunilor Unite din Naharia.

— Dar n-o să fie probleme cu omul nostru după ce este găsită maşina închiriată? Asta în cazul că se întâmplă ceva cu tipii de la Naţiunile Unite? întrebă Natan sorbind tacticos din bere.

— Poate că da, dar, oricum, el nu se mai întoarce acolo, îi răspunse Amir.

— Şi ce se întâmplă cu banii lăsaţi în maşină? se interesă Mark.

— Bănuiesc că o să-i ia cei de la Naţiunile Unite. Sau poate că nu. Ce să-ţi spun? Cheltuieli curente, spuse Mousa ridicând din umeri şi aprinzându-şi o ţigară.

— Şi ce va face omul nostru? Natan se întoarse spre Amir. Ai spus că va fi scos din joc după misiunea asta.

— Se duce în Elveţia să-şi adune lucrurile şi să lase afacerea în ordine. Nu va mai fi niciodată într-o ţară ţintă. Practic, ar trebui să fie acasă, în linişte şi pace, cam în trei săptămâni.

— Ce păcat! Şi eu care speram să mai stea acolo măcar vreo patru ani, spuse Mark, căscând şi întinzându-se.

— De ce? întrebă Natan.

— Mark are o şustă cu nevasta tipului şi, din ce aud, una bună de tot, spuse Amir zâmbind. Dar presupun că orice lucru bun nu durează veşnic.

Natan se strădui să nu ridice vocea:

— Sper că glumeşti! Adică, nu se poate ca voi să vorbiţi serios!

— Ce dracu’ e cu el? întrebă Mark, surprins de reacţia lui Natan.

— Deci vorbiţi serios, spuse Natan şocat. Nenorociţilor, trimiteţi oamenii să-şi rişte viaţa în cele mai periculoase misiuni, în timp ce voi, aşa-zişii superiori, îi răsplătiţi luându-le nevestele! Sări în picioare şi se apropie de Amir: Şi ce se întâmplă dacă vrei să păstrezi femeia pentru că-ţi place să faci dragoste cu ea? Îi faci de petrecanie bietului nenorocit? Ai grijă să termine îngropat sub o piatră fără nume într-o ţară străină ca să-ţi poţi continua jocul?

Mousa se întoarse spre Natan.

— Cred că priveşti lucrurile dintr-un punct de vedere greşit. Gândeşte-te la asta. Femeia e singură cam opt luni pe an. Dacă are noroc, poate că obţine un weekend cu bărbatul ei o dată sau de două ori pe an. Noi îi dăm ce vrea şi, atenţie, ce are nevoie. Astfel, nu trebuie să caute Dumnezeu ştie unde. Când soţul vine acasă, nu există şanse ca el să afle ceva, iar femeia nu sfârşeşte prin a fugi de-acasă cu lăptarul.

— Câtă grijă! Spune-mi, aşa rezolvi toate nevestele? Vreau să spun că nu laşi să-ţi scape vreuna, nu-i aşa? Şi numai oamenii din conducere fac treaba asta sau mai angajaţi şi ajutoare din exterior?

— E şi aşa destulă muncă, spuse Mark râzând, dar trebuie s-o facă cineva.

— Uite, îl întrerupse Mousa, sunt de acord că nu e cel mai bun mod de a rezolva lucrurile, dar aşa se practică aici. Să nu-mi spui că e prima dată când auzi de asta!

— Nu, nu e, dar mi-am imaginat întotdeauna că nu e decât o poveste, ca aia cu raidul de la Entebe.

— Nu-i prea amuzant, spuse Mousa. Eşti total în afară, Natan.

— Iar tu eşti dezgustător. Natan se ridică şi o luă spre uşă. Mă poţi contacta prin avertizorul sonor, dacă ai nevoie de mine.

Ieşi afară ca un vârtej, trântind uşa în urma lui.

— Ce-i cu el? Mark era absolut şocat. Se întoarse spre Mousa: Crezi că ar putea vorbi? Ezită. Ştii ce vreau să spun.

— Ce să spună? Şi cui? Ascultă, Natan e OK, doar că are un fel de cod moral când vine vorba de femei măritate. E, totuşi, unul dintre noi. Mousa devenise agitat. Se uită la ceas.

— Să dea Domnul să ai dreptate, spuse Mark.

— Slavă Domnului că sunt ateu, îi răspunse Mousa zâmbind.

— Trebuie să trec pe la birou pentru câteva clipe, spuse Amir. O să-i plătesc datoria lui Natan pentru spectacolul pe care l-a dat în seara asta.

Amir şi Mark se îndreptară tăcuţi spre parcare. Când ajunseră la maşini, Mark se întoarse spre el:

— Amir, sper că n-ai de gând să distrugi întreaga operaţiune numai ca să-i plăteşti lui Natan pentru felul cum ne-a vorbit. La urma urmei, are dreptate, dacă te gândeşti bine.

— N-aş distruge niciodată o operaţiune din motive personale, Mark. Dar pot distruge o persoană din motive operaţionale. Şi nu cred că are dreptate. Ştii la fel de bine ca mine că nu forţăm pe nimeni să facă totuşi ceva ce nu vrea. Dacă femeia ar spune nu, n-ar fi nici o problemă. Hai, doar ştii că şi lor le place la fel de mult ca şi nouă, aşa că nu te lua de mine. Du-te acasă, Mark, şi dacă n-o găseşti pe nevastă-ta cu altcineva, distracţie plăcută.

— Foarte amuzant!

— Am atins un punct sensibil? îmi pare rău.

În vocea lui Amir era un sarcasm de proastă calitate, iar râsul lui suna încă şi mai neplăcut. Trânti portiera maşinii şi schiţă un salut în bătaie de joc, înainte de a demara în trombă.

„Amir e pus pe rele”, îşi spuse Mark.

CAPITOLUL 11

JAFFA, ORAŞUL VECHI
11 SEPTEMBRIE
ORA 21.30

Pe vechea terasă a restaurantului pescăresc Tarshish, privind spre portul pescăresc din oraşul vechi, Natan stătea la masă, foarte tulburat, cu cea care-i fusese până nu de mult soţie. Părul ei lung, de culoarea migdalei prăjite, îi punea în evidenţă faţa ovală şi ochii căprui. Îl privea cu înţelegere. Îl cunoştea bine şi-i părea rău să-l vadă aşa de necăjit.

— Uite, spuse ea, într-un târziu, aplecându-şi capul în încercarea de a-i prinde privirea. Ştii că mie poţi să-mi spui, indiferent despre ce e vorba. Deşi nu mai suntem căsătoriţi, am acces la orice informaţii. Ce e?

— Nu-i nimic. Problemele obişnuite legate de atitudinea mea, atâta tot. Ceva astăzi, ceva mâine. Dar mereu acelaşi lucru.

— N-o să înţeleg niciodată de ce nu pleci pur şi simplu din locul ăla împuţit.

Un chelner se apropie de masă. Aprinse o lumânare într-un bol de culoarea ambrei şi înlocui scrumiera.

— Doriţi ceva de băut?

Natan făcu semn spre Hanna.

— Alege tu, spuse ea.

— Aş vrea o bere, spuse Natan.

— OK, eu iau o cafea.

Apoi comandară amândoi peşte proaspăt şi antreuri de humus cu thina. În scurt timp sosiră pâinici fierbinţi şi o farfurie mare cu murături asortate.

— Nu pot să mă-nţeleg cu ei, spuse Natan. Li se pare că au întotdeauna dreptate. Iar eu mă refer la o decenţă fundamentală. Nu cred că e un concept atât de greu de înţeles. Se uită la ea întrebător. Ar trebui să fie?

— Ţi-am spus de un milion de ori, Natan. Tu vii din alt mediu. Nu te potriveşti cu cei de aici, nu te-ai potrivit niciodată. Te-ai născut în America, ai studiat acolo. Acolo ţi-ai format o scară de valori şi nu vei putea înţelege niciodată felul în care gândesc oamenii de aici. Ei se simt mereu obligaţi să arate cât de buni sunt, li se pare că asta aşteaptă lumea de la ei. Aşa au fost crescuţi şi nimeni nu poate schimba asta.

— Dar e o nebunie, Hanna. Când eram puşti, îmi petreceam toate vacanţele aici. Am făcut parte din mişcarea pentru tineret. Aparţin acestor meleaguri. Sunt evreu. Dacă locul meu nu e aici, atunci unde e?

— Da, sigur că aici e locul tău, dacă devii ca toţi ceilalţi. Dar de îndată ce încerci să-i faci să vadă lucrurile în felul tău, te izolează şi începi să ai probleme. Nu merită, îţi spun. Pleacă de aici, te poţi descurca oriunde. Nu ca nulităţile alea pe care le numeşti prieteni. Nu cred să fie unul dintre ei care să nu fi încercat să ajungă cu mine în pat când încă mai eram căsătoriţi. Şi ce-au mai alergat după mine să mă consoleze după ce-am divorţat!

Natan o privi în ochi.

— Nu te îngrijora, spuse ea. Nici unul n-a reuşit. Îmi făceau greaţă. Ce gaşcă de rataţi sunt aceşti câţiva aleşi! Ce glumă!

— În marină nu era aşa.

— Acolo erai cel mai bun dintre cei mai buni. Şi eraţi toţi tineri. Luptaţi în linia întâi. In general, aceia sunt cei mai valoroşi oameni. Ticăloşii trag sforile şi-i trimit pe tipii ăştia minunaţi să-şi rişte vieţile. Iar acum, că eşti unul dintre ei, nu poţi suporta.

— N-am spus niciodată că nu pot suporta. Hai s-o lăsăm baltă, spuse Natan, încercând cu greu să zâmbească. Cât de des am eu ocazia să iau masa cu o femeie aşa de frumoasă?

— Treci peste asta. Ştii că niciodată n-am să mă întorc la tine.

— Ştiu, ştiu. Dădu din cap, de parcă ar fi vrut să alunge acest gând.

Hanna continuă:

— De îndată ce mi-a trecut furia, mi-am dat seama că încă ţineam la tine. El îi luă mâna, dar ea şi-o retrase imediat.

— Lasă-mă să termin, spuse, ştergându-şi lacrima din gene. Vocea începu să-i tremure. Am vrut să găsesc pe altcineva care să-ţi ia locul, dar n-a mers. Apoi mi-am dat seama că încercam să găsesc un alt Natan, dar ştii că asta e imposibil. Deci, conchise ea ştergându-şi lacrimile cu şerveţelul, adevărul este că ne vom avea întotdeauna unul pe altul, deşi nu ne vom avea niciodată cu adevărat unul pe altul. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Tu ştii că eşti însurat cu slujba ta nenorocită. Îi zâmbi, apoi îşi întoarse privirea.

Restul serii a fost mai relaxat, căci amândoi încercau din răsputeri să menţină conversaţia într-o zonă neutră. Natan sperase în zadar să fie consolat, dar lucrurile nu se petrecuseră deloc aşa.

După ce o lăsă pe Hanna la ceea ce numise cândva acasă, Natan traversă oraşul pustiu, cufundat în gânduri. Descoperise că putea gândi foarte bine noaptea, în special când conducea. Mai târziu, reuşi să adoarmă timp de câteva ore, în micul său apartament situat în partea de nord a Tel Avivului, dar la ora opt fix era înapoi la bază.

— Bună dimineaţa, prietene, îi spuse Natan Numărului cinci. Ce veşti avem de la Nazir?

— Am intrat în contact în cursul nopţii. A mers strună. S-a întors în apartament pe la trei, împreună cu momeala. De fapt, ea e încă acolo. Trebuie să se trezească din clipă-n clipă. Zâmbi.

Natan se întoarse spre el.

— Cum adică s-au întors? Parcă-ţi spusesem să mă anunţi imediat ce se întorc. De ce dracu’ n-ai făcut-o?

— Pentru că noaptea trecută, îi răspunse Numărul cinci, mirat, chiar înainte de a începe operaţiunea, a telefonat Amir şi a spus că ai nevoie de odihnă. Că nu trebuie să te deranjăm, decât dacă se întâmplă ceva neprevăzut, ceea ce n-a fost cazul.

— Şi ce ţi-a mai spus Amir?

— A vrut să-l sune pe Numărul unu la birou; ceva în legătură cu misiuni date personalului.

— Şi l-a sunat?

— Nu ştiu. Treaba mea era să transmit mesajul şi nimic altceva.

Natan îşi dădu seama că era pe punctul de a-l implica pe Numărul cinci într-o luptă pentru putere. Dar o să joace la rece.

— Fă-mi legătura cu Numărul unu, te rog. Vorbesc din biroul meu.

— Imediat.

Dar chiar în acel moment se auzi vocea lui Nazir.

— Aşteaptă, îl opri Natan. Vorbesc cu el după aceea.

— Vrei puţină cafea, îngeraşul meu? se auzi vocea lui Nazir, vorbind în engleză.

— Sigur, cu plăcere.

Natan simţi că-l trec fiori reci. Apăsă pe buton şi urlă în telefon la Numărul unu:

— De ce dracu' ai trimis-o tocmai pe ea? De ce pe ea, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ce dracu' te-a apucat? ţipă Numărul unu. Ce-ţi pasă ţie? Nouă, Unsprezece, Paisprezece? Te-ai simţi mai bine dacă ar fi Numărul unsprezece? E chiar aici lângă mine. De ce nu i-o spui?

Se făcu tăcere. Nu se mai auzea decât vocea fetei, melodioasă şi persuasivă:

— Spuneai că faci cafea. Cearşafurile foşniră.

Natan era turbat de furie. Se repezi jos pe scări, strigând peste umăr:

— Vorbesc cu Numărul unu din birou.

— Sigur, prietene, iar vocea Numărului cinci era plină de înţelegere şi compasiune.

Ajuns în birou, Natan aşteptă câteva secunde să se liniştească înainte de a ridica receptorul.

— De ce Numărul nouă? întrebă din nou, cu răceală.

— Numărul unsprezece fusese planificată iniţial drept momeală, dar astă-noapte am primit un telefon de la Amir care mi-a spus să fac această schimbare, îi explică Numărul unu.

— Credeam că primeşti ordine numai de la mine, replică Natan supărat.

— Ordinul acesta nu avea legătură cu scopul final al operaţiunii, aşa că avea tot dreptul să-1 dea. În plus, mi-a sugerat că tu ai dori asta.

— Nu-ţi sunt prea simpatic, nu-i aşa?

— Nu discut despre asta. Nu-mi pasă decât de misiunea pe care o am de îndeplinit şi de oamenii mei. Pentru voi, noi nu reprezentăm altceva decât nişte pioni, prin urmare hai s-o lăsăm baltă, OK? Nu suntem altceva decât nişte numere, nu? Vocea lui era plină de amărăciune.

Deci nu era nici el imun, remarcă Natan. Dacă priveai dincolo de masca indiferentă, vedeai un om agonizând pentru ceea ce făcea şi pentru felul în care erau trataţi oamenii lui.

Natan simţi cum îi revine stăpânirea de sine.

— Numărul cinci poate să-mi traducă? întrebă.

— Da, e la fel de bun ca Numărul nouă, îi confirmă Numărul unu.

Natan închise. Rămase o clipă cu ochii închişi, apoi se duse să facă un duş rece şi să se schimbe cu o uniformă curată. Nu va mai părăsi clădirea până la terminarea operaţiunii, se hotărî el, ştiind totuşi că asta avea să dureze destul timp.

Lăsă un mesaj pentru Mousa, care îl sună imediat.

— Ascultă Mousa, trebuie să te văd cât de curând, îi spuse el dintr-odată.

— Ei, bună dimineaţa şi ţie. Dar ce s-a întâmplat?

— Suntem pe punctul de a-l răpi de Fox. Dacă lucrurile se precipită, nu vreau să pierd timpul alergând după aprobările tale.

— Cum să-ţi spun? Mousa gândea cu voce tare. Fă ce vrei, atâta timp cât rămâi în cadrul general pe care ţi l-am trasat. Într-un fel, ai aprobarea mea de principiu. Pe de altă parte, în locul tău aş încerca să mă contactezi înainte de a lua vreo hotărâre importantă. În general, sunt disponibil. E clar ce spun?

— Ca o ceaţă irlandeză.

— Bun, deci ne-am înţeles. Vin acolo când pot. Pentru moment, nu pot pleca. Aşteptăm o întrunire specială, anunţată de şeful cel mare.

— Bine, dar caută-mă. Trebuie să vorbim.

Se auzi o sonerie în biroul lui Mousa care spuse:

— Acum, scuză-mă. Mă cheamă şeful.

CAPITOLUL 12

DAMASC
13 SEPTEMBRIE
ORA 14.00

Karl Reinhart tocmai sosise la Damasc după o scurtă vizită la Paris. Călătoria se dovedise foarte instructivă, mai ales că iniţiase imediat o anchetă cu scopul de a identifica şi rezolva scurgerea de informaţii din sistemul sirian de securitate. Omul lui din Mossad îi spusese că ei, Mossadul, fuseseră avertizaţi că un fost ofiţer Stasi lucrează pentru sirieni într-un complot terorist.

Karl nu credea că era în pericol de a fi identificat. Din punctul de vedere al BND-ului – serviciul secret german – era mort. Dar presupunea că dosarul său fusese predat israelienilor, căci BND-ul era cunoscut ca fiind colaborator apropiat al Mossadului. Deşi se pregătise pentru o astfel de eventualitate, iar ei nu vor obţine altceva decât un dosar plin de informaţii false, era totuşi neliniştit din cauza scurgerii de informaţii. Karl nu avea de gând să termine sub o piatră funerară, doar din cauza unui imbecil de agent.

Cooperarea lui cu serviciile secrete siriene, Muchabaratul, nu era cunoscută decât de câţiva oameni. Nu avusese contacte decât la cel mai înalt nivel şi primise temporar un grad echivalent cu cel pe care-l avusese în Stasi. Toţi aceşti oameni îl cunoşteau de mult. Deci, faptul că informaţiile ajunseseră la Mossad doar în ultima săptămână făcea descoperirea trădătorului mult mai uşoară.

După ce petrecuse câteva ore cu şeful securităţii interne din Muchabarat, Karl reuşise să determine că nu existau decât două persoane care aflaseră de existenţa lui în ultima săptămână. Ambele obţinuseră informaţia la o şedinţă specială ţinută joia trecută la Ministerul Apărării. Karl era furios din cauza asta, arătând că s-ar fi putut deconspira o operaţiune extrem de importantă, chiar înainte ca aceasta să fi început.

Aşa cum stăteau lucrurile în acest moment, omul lui Karl din Mossad îi spusese clar că deocamdată tot ce ştiau ei era legat de existenţa unui fost ofiţer neamţ care lucra pentru sirieni. Dar aşteptau informaţii suplimentare când agentul lor avea să iasă din Siria şi să se întâlnească în Europa cu cel care-l contactase. Tipul îi spusese de asemenea lui Karl că israelienii aflaseră despre organizarea unui nou grup terorist în Europa. Karl nu-i dezvălui prietenului său sirian informaţia că Mossadul aflase că aveau un trădător în mijlocul lor.

După o lectură atentă a dosarelor celor doi suspecţi, Karl îl alese cu uşurinţă pe Shaby ca fiind cel care trădase. Celălalt posibil suspect nu părăsise niciodată Siria, deci nu ar fi putut fi nicicum recrutat de Mossad. Nu era un secret pentru nimeni că israelienii îşi recrutează agenţii prin ambasade, iar în Siria nu aveau ambasadă. Dar omul numit Shaby lucrase câţiva ani ca diplomat în Europa.

Ofiţerul sirian dorea să-l împuşte imediat sau cel puţin să-l aresteze. Dar Karl avea alte planuri pentru Shaby; la unul dintre ele lucrase încă din clipa-n care se îmbarcase în avion, la Paris.

Karl voia să ştie dacă şeful lui Shaby se întorsese din călătorie.

— Pot să verific prin telefon într-un minut.

— Atunci fă-o, spuse Karl, controlând un set de fotografii pe care le introduse apoi într-un plic gros.

— Se întoarce peste câteva zile, spuse sirianul după ce închise telefonul.

— Uite! Karl îi întinse plicul cu fotografii. Fă în aşa fel ca fotografiile astea să-i fie predate lui Shaby, spunându-i-se că trebuie încuiate în seif până la întoarcerea şefului lui. Vreau ca el să creadă că sunt fotografiile unui trădător din Mossad, care se întâlneşte cu cel care l-a contactat.

Ochii sirianului se micşorară.

— Aşa este? întrebă.

— Sigur că nu, dar vreau să creadă asta.

— Mă ocup de asta imediat, spuse sirianul zâmbind.

— Aşteaptă. Mai e ceva. Vreau să aranjezi ca Shaby să fie trimis în Olanda pentru câteva luni. Să plece cam într-o săptămână, dar trebuie să afle chiar azi, înainte de a primi fotografiile. Poţi să faci asta fără să-i trezeşti vreo bănuială?

— Shaby a mai fost trimis în astfel de misiuni şi înainte, aşa că o să i se pară ceva normal. Totul va fi aşa cum doreşti.

Karl nu avea de ce să-i explice prietenului său sirian că omul lui din Mossad îl informase că procedura lor obişnuită era ca un agent să transmită într-o anumită zi a săptămânii. Karl spera ca Shaby să trimită mesajul chiar în acea zi.

Karl părăsi clădirea comandamentului şi conduse prin oraş un timp. Pe la cinci şi jumătate, presupunând că Shaby era în drum spre casă, Karl îşi parcă Mercedesul negru lângă blocul lui Shaby şi o porni încet pe jos. Se opri când o maşină ca cea a lui Shaby intră în parcarea subterană. Verifică dacă numărul de înmatriculare era corect, dar nu se opri şi nici nu-şi modifică ritmul când se apropie de intrarea în bloc. Oricum, reuşi să se uite atent la Shaby.

Din felul în care se mişca omuleţul grăsuliu, Karl îşi dădu seama că era tensionat, anxios şi foarte grăbit.

Trecu pe lângă el fără să întoarcă deloc capul. Numai după ce lăsă în urmă un jeep alb al Naţiunilor Unite se întoarse şi examină clădirea. Shaby era deja înăuntru. Karl se întoarse la maşină şi se îndreptă spre micul său apartament, situat în afara oraşului.

Pentru o vreme, lucrurile luaseră o întorsătură proastă, se gândi el, dar acum totul era din nou în regulă şi poate că mergea chiar mai bine decât înainte.

CAPITOLUL 13

KFAR-SIRKIN
13 SEPTEMBRIE
ORA 19.00

Cu picioarele întinse pe birou, Natan urmărea la televizor o emisiune despre şansele secretarului de stat american de a iniţia o nouă rundă de negocieri de pace în Orientul Mijlociu. Câţiva aşa-numiţi experţi încercau să descifreze informaţii disparate şi să construiască pe baza lor, un castel de cărţi de joc pe o masă în permanentă mişcare. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă el.

Numărul cinci intră fără să arunce vreo privire pe ecran.

— Ce porcărie! Nu le pasă dacă au dreptate sau nu, vor doar să pară deştepţi şi în plus...

— Numărul unu vrea să discute cu tine, îi spuse Numărul cinci. Vrei să vii sus sau îţi fac legătura aici?

Natan închise televizorul, folosind telecomanda, şi se ridică în picioare. Uitându-se fix la Numărul cinci, îl întrebă:

— Ce dracu' se întâmplă? Ai venit până aici să mă întrebi?

— Numărul unu voia să-ţi lase puţin timp. Ştii, după chestia aia cu Numărul nouă. Tipul era evident stânjenit.

— Fă-mi legătura în camera de comunicaţii.

Natan vorbise înainte de a se fi gândit. Oamenii aceştia obişnuiţi să lucreze ca o echipă bine închegată nu ştiau cine era el cu adevărat sau cât de mult se puteau bizui pe el. Pentru Numărul unu, după izbucnirea de adineauri, Natan era capabil de orice.

— Ba nu, spuse Natan aşezându-se la loc. Transferă-mi convorbirea aici. Ştia că Numărul unu va folosi o linie privată şi dorea să-i răspundă cu aceeaşi politeţe. Aştept.

Telefonul sună câteva minute mai târziu. Natan apăsă imediat pe buton:

— Spune, Numărul unu. Care-i problema?

— Avem o situaţie care cred că te va interesa.

— Ce fel de situaţie?

— Nazir vrea să ia momeala într-o excursie pe o insulă grecească în weekend.

— Credeam că a obţinut ce a vrut în apartament.

— Nu prea. Fata i-a spus că este într-una din acele zile, aşa că nu putea face nimic, dar va fi disponibilă în timpul weekendului. Atât că a aranjat să plece cu nişte colege într-o excursie în insule. Deşi şi-ar dori să petreacă weekendul cu el – aici. Numărul unu, izbucnind în râs, continuă relatarea: „Trebuie să văd insulele. Adică, ceea ce ai tu e desigur minunat, dar pot găsi oricând acasă în Statele Unite. Dar insule greceşti n-avem!"

Natan începu să râdă, dându-şi brusc seama că nu se întâmplase nimic – sau aproape nimic – între Nazir şi Numărul nouă. Ceea ce simţise nu era gelozie, doar că îi plăcuse mult fata. Desigur, era foarte atrăgătoare, dar simţea mai mult nevoia s-o protejeze, ca nu cumva să fie murdărită de căzătura aia de sirian.

— Deci, ce-ai de gând acum? întrebă Natan.

— Vreau să aranjăm ceva. Putem trimite o echipă pe insulă, apoi Numărul nouă să-l ia la o plimbare pe mare şi-l înşfăcăm imediat.

— E posibil, dar mai întâi trebuie să cunoaştem destinaţia exactă. Când crezi c-o vom avea?

— Greu de spus, dar Numărul nouă se va strădui s-o obţină astăzi. Vorbim mai târziu, şi închise.

În acel moment, intră Numărul cinci şi-i întinse un plic bej:

— Tocmai a sosit prin curier, spuse el. Vezi că e marcat „Strict secret”.

Plicul conţinea documente ale personalului Stasi, fiecare set având şi o fotografie lipită în colţul din stânga sus şi o notiţă despre statutul actual al persoanei respective. Erau cam douăzeci de indivizi.

Natan citi scrisoarea pe care Mousa o expedie împreună cu documentele. El îi relata că documentele erau ale ofiţerului Stasi, care ar fi putut fi cel la care se referea Foul Play, datele bazându-se pe punctele de referinţă cerute de Natan. Din notele ataşate, îşi putu da seama că majoritatea cazurilor erau rezolvate, persoanele în cauză fie fuseseră trimise înapoi în Germania din fostele state sovietice care acum doreau să aibă relaţii bune cu Occidentul, fie începuseră să lucreze pentru chinezi, care-i primiseră pe toţi cu braţele deschise, ca pe o mană cerească.

Candidatul cel mai probabil părea să fie un ofiţer cu numele de Karl Reinhart. El fusese şeful Departamentului C/5, care se ocupa de terorişti. Oricum, se sinucisese. O fotografie a cadavrului era ataşată la dosar.

Judecând după expresia feţei, era greu să-ţi dai seama că omul era mort, părea mai degrabă adormit. Dar era, fără îndoială, aceeaşi faţă ca în dosar. Totuşi, ceva legat de fotografia lui Karl îl intriga pe Natan. Întinse toate dosarele pe birou ca să poată studia simultan toate fotografiile. Se ridică de la birou şi le privi de departe, comparându-le.

— Vino aici, îi spuse Numărului cinci care aranja nişte documente într-un fişet. Ce vezi? şi arătă fotografiile de pe birou.

— Nişte fotografii.

— Aşa este, dar ţi se pare vreuna deosebită?

Numărul cinci le privi cu atenţie, apoi arătă fotografia lui Karl.

— Pare mai bătrân decât ceilalţi.

— Exact. Natan era agitat. Ai dreptate, tipul pare mai bătrân. Zâmbind, se aşeză înapoi la birou.

— Mulţumesc, Cinci. Asta-i tot.

Numărul cinci părăsi nedumerit încăperea. Natan continuă să examineze fotografiile. Toate, cu excepţia fotografiei lui Karl, fuseseră făcute în acelaşi loc; toate aveau acelaşi fundal. Doar a lui era diferită. Şi mai era şi vârsta. Toate celelalte erau ale unor tineri, făcute în momentul în care intraseră în Stasi. Dar fotografia lui Karl era recentă; faţa lui arăta exact la fel ca în cea făcută post-mortem. De ce s-ar fi deranjat să reînnoiască o fotografie dintr-un dosar personal?

Şi de ce doar pe a lui? Nu cumva Karl nu era mort, iar tipul din fotografie nu era Karl? Natan puse celelalte dosare în sertarul biroului şi continuă să privească fotografia lui Karl. Se simţea ca un vânător care adulmecă prada. Sau cumva prada recunoscuse brusc vânătorul?

Câteva minute mai târziu sună Mousa, tocmai când intra Numărul cinci cu al doilea plic, care conţinea o copie a celui mai recent mesaj trimis de Foul Play. Acesta îi anunţă că în curând avea să plece în Olanda într-o problemă oficială şi că avea o informaţie colosală pentru Natan.

— Ei, ai primit mesajul? întrebă Mousa.

— Chiar acum, răspunse Natan. Lasă-mă să-l citesc.

După o scurtă pauză, continuă:

— Tipul are o fotografie a trădătorului. Nu-mi vine să cred. Asta e cea mai bună informaţie pe care ne-a dat-o vreodată.

— Aşa este, spuse Mousa, cu toate că ceva nu sună bine. Nu ştiu... Spune-mi, crezi că există vreo şansă ca tipul să lucreze pentru sirieni?

— Şansa asta există oricând. O să ştim mai mult când primim casetele video, spuse Natan.

— Sper, replică Mousa. Doar am o presimţire... Poate e tocmai faptul că-mi doresc informaţia asta mai mult decât orice pe lume. Ştii că şeful şi-ar da unul din testicule pentru fotografia asta.

— Sunt sigură că şi l-ar da, deşi nu cred c-ar fi prea mulţi amatori.

Mousa nu era deloc amuzat.

— Încă ceva. În afară de comunicat, unitatea 8200 a interceptat un fax codificat adresat Ambasadei Siriene din Olanda, în care-i informează despre sosirea unui înlocuitor pentru un membru al ambasadei, care este bolnav. Tipul de care e vorba este agentul tău; am primit o copie a faxului. Deci o să ajungă acolo pe 26. Sper ca până atunci să puneţi mâna pe tipul din Grecia.

— Stai un pic! Dacă tot punem mâna pe fotografia trădătorului, de ce să riscăm o operaţiune cu Fox? Am putea sta cu ochii pe el şi să vedem ce se întâmplă. Nu cred că ar trebui să-l mai răpim acum.

— Şeful vrea să afle mai multe despre planurile teroriştilor, aşa că presupun că va trebui să-l aranjăm oricum. Cum stăm cu operaţiunea asta?

— Îl aşteptăm să-şi definitiveze planurile. Apoi mergem la sigur.

— Nu complicaţi excesiv operaţiunea. Vrem doar să-l facem să vorbească, apoi să scăpăm de el.

CAPITOLUL 14

KFAR-SIRKIN
16 SEPTEMBRIE
ORA 9.00

Intrând în camera verde, Natan auzi vocea Numărului cinci în interfon:
— Natan, urgent la sediu. Natan, la sediu.
O luă drept pe scări, strigând:
— Ce e? Ce s-a întâmplat?
— Te cheamă Numărul unu.
— Fă-mi legătura.
Numărul cinci apăsă pe un buton al interfonului şi anunţă:
— Dă-i drumul, a sosit Natan.
— Voiai un orar, spuse Numărul unu. Acum îl avem. Se duc în Insula Zakynthos. E puţin lăturalnică, dar există un zbor direct de la Atena. Nu este foarte vizitată de turişti, ca Mykonos, de exemplu. Vrea să plece poimâine seara.
— Ce-i cu Numărul nouă?
— Ea nu ştie încă. Am auzit acum, ascultând convorbirea cu Halim. Apropo, acum foloseşte numele Helen.
— Unde e?
— Înapoi la hotel. Nu i-am spus nimic. Ca să reacţioneze spontan când îi va spune el.
— Sună bine.
— Tipul e îngrozit la gândul călătoriei. Crede că îl urmăreşte cineva tot timpul. Trebuie să-l auzi. E mort de spaimă.
— Ştii ce se spune, chelul îşi pune mâna-n cap. Tipul are de ce să fie speriat. Oricum, află numărul zborului şi strânge cât mai multe informaţii despre destinaţia lui.
— OK. Asta-i tot?
— Da.
— Vorbim mai târziu. Numărul unu închise.

Natan îl aştepta pe Yegal, un ofiţer din Shaback şi un vechi camarad din armată. Făcuseră antrenamente împreună, deşi Yegal era la paraşutişti, iar Natan la marină; urmaseră nişte cursuri de infanterie, obligatorii pentru toţi ofiţerii din Forţele de Apărare Israeliene. Chiar şi acum, când Natan avea nevoie de cineva din Shaback pe care să se poată bizui, apela la Yegal. Această misiune era mult mai delicată ca de obicei, iar el nu-i putea da lui Yegal toate amănuntele legate de cazul de faţă.

Când Numărul cinci veni să-l informeze că sosise Yegal, Natan îl urmă într-o cameră mică, bine mobilată. Vizitatorul fu introdus pe uşă separată, căci nu avea acces liber în clădire, cu excepţia „camerei de vizitatori”. După un scurt schimb de amabilităţi, Natan trecu la subiect.

— Yegal, e nevoie să distrug un om în şapte ore şi să ştiu sigur că-mi spune adevărul. Poţi s-o faci?

— Da. Pot s-o fac şi-n mai puţin de o oră, dacă e necesar, dar există întotdeauna tipi care rezistă mai mult. Oricum, e mai rapid cu substanţe chimice.

— Nu. Îl ducem înapoi de unde l-am luat şi acolo trebuie să fie victima unui accident fatal. Se va face probabil o autopsie, iar timpul scurs între interogatoriu şi descoperirea cadavrului nu va fi suficient. Deci, nu putem lăsa urme de bătăi, torturi… sau orice altceva.

— Deci, ce vrei să spui? Să-i fac conversaţie galantă tipului? În cazul ăsta, n-o să pot scoate nimic de la el, chiar dacă nu e un tip tare. Şi dacă se dovedeşte a fi un martir? Atunci chiar că nu putem face nimic. Adică, dacă nu pot să-l bat, să-l tai, să-i fac şocuri electrice, să-l ţin în apă sau să-l droghez, cum dracu’ vrei să reuşesc? Şapte ore nu sunt suficiente ca să-l dau gata sau să-l sperii atât de tare încât să facă pe el. Îmi ceri prea mult, Natan!

Yegal era evident frustrat, dar îl cunoştea pe Natan şi ştia că până la urmă va obţine ce vrea.

— Ascultă, spuse Natan, aşa stau lucrurile şi trebuie să inventăm ceva de urgenţă pentru că îl vom aduce aici probabil în noaptea de 18 şi-l1 vom duce înapoi în după-amiaza zilei de 19.

— Nici vorbă. Nu pot s-o fac fără să las urme, insistă Yegal.

— Stai o clipă, spuse Natan. Am o idee, Yegal. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari, vorbind de unul singur şi trăgând din ţigară.

Brusc se întoarse spre Yegal:

— Scuză-mă, prietene, dar trebuie să plec.

— Şi cum rămâne cu ajutorul pe care-l doreai? Crezi că poţi să te descurci singur? întrebă Yegal cu speranţă-n glas.

— Sigur că nu. Nu scapi aşa de uşor. Vreau să te întorci aici mâine la prânz cu câţiva oameni. Veţi face o călătorie.

După plecarea lui Yegal, Natan îl căută pe Mousa la telefon.

— Trebuie să vorbim, spuse el cu hotărârea care-i lipsise în ultima vreme.

Era din nou stăpân pe situaţie. Până acum, se limitase să observe, dar îşi dădea seama că sosise momentul să acţioneze. Mousa sesiză schimbarea de ton:

— Ce s-a întâmplat?

— Am o idee cum să-l aducem pe tip, dar am nevoie de oameni.

— Nu cred că Amir mai are oameni disponibili, spuse Mousa.

— N-am nevoie de oamenii lui Amir. Am nevoie de figuranţi. Adu-mi secretare şi funcţionari din toate centrele din Europa, dacă n-ai alţii. Am nevoie de corpuri.

— Trebuie să-mi spui despre ce e vorba. Şi, dacă merită, o să ai tot ce-ţi trebuie. Vin la tine în câteva ore.

CAPITOLUL 15

ATENA
18 SEPTEMBRIE
ORA 15.00

Halim îi conduse pe Helen şi Nazir la unul din terminalele aeroportului Hellinikon. Nazir insistase să închirieze o maşină, să nu ia un taxi. Fără a înţelege raţionamentul lui Nazir, Halim nu îndrăznise totuşi să-i pună întrebări.

Nazir îi dăduse banii pe care-i promisese, iar instrucţiunile referitoare la activitatea grupului în Grecia erau foarte clare. După ce parcă maşina, Halim îi ajută pe Nazir şi Helen la bagaje. Până acum, Halim nu o văzuse pe Helen, dar acum ştia la ce se referea Nazir când vorbea de ea. Era absolut splendidă.

Avionul lor urma să decoleze în mai puţin de o jumătate de oră. Majoritatea pasagerilor erau în tranzit de la Helsinki, într-o excursie organizată. Apropiindu-se de ghişeul de control, Nazir se întoarse spre Halim:

— Prietene, îi spuse în engleză, nedorind să folosească limba arabă, nu e cazul să mai aştepţi. Du-te şi ai grijă să fie totul în regulă. Îţi telefonez diseară de la hotel.

— Ei, spuse Helen gâfâind un pic, nu cred că diseară o să-ţi mai ardă de telefoane, sufleţel. Nu uita că mi-ai promis că-mi arăţi ce poţi... Ştii tu. Îi zâmbi drăgăstos.

— Aşa este, iubito! O luă de braţ şi se întoarse spre Halim. Dacă nu te sun imediat, nu te îngrijora, îi spuse făcându-i cu ochiul.

După ce trecură de ghişeul de control, Nazir se îndreptă spre poarta de îmbarcare. Nu voia să petreacă prea mult timp în locurile aglomerate, căci figura lui era cunoscută de multe servicii de securitate. În aşteptare, se străduia să nu pară nervos. La trei şi jumătate se deschise uşa şi se anunţă preîmbarcarea. O femeie într-un scaun cu rotile trecu prima pe rampa care ducea la avion şi după ea urmară ceilalţi pasageri. Curând, toţi îşi legară centurile de siguranţă.

— Detest să zbor cu avionul, mărturisi el.

— Tu nu pari că ţi-ar fi frică de ceva, îi răspunse ea.

— N-am spus că mi-e frică, am spus doar că detest să zbor.

Imediat ce aparatul se echilibră şi semnalul de avertizare se stinse, Nazir îşi aprinse o ţigară. Câteva minute mai târziu, se ridică şi se duse la toaleta din coada avionului. Pe drum trecu în revistă toţi pasagerii, ocupaţi în general să admire minunata privelişte a Mării Egee.

Chiar înainte de a ajunge în coada avionului, observă trei pasageri oarecum dubioşi. „Probabil că nu-i nimic deosebit”, se gândi el, dar cei trei arabi nebărbieriţi, îmbrăcaţi cu blugi şi tricouri cu slogane arabe nu se îmbarcaseră la Atena. Probabil că rămăseseră în avion de la escala anterioară. Dar, oricum, prezenţa lor îi displăcea. Simţi că erau periculoşi. Întors la locul său, tocmai se pregătea să-şi aprindă o ţigară, când a început dezastrul. Se auziră ţipete, iar Nazir, văzând

privirea înfricoşată a lui Helen, se gândi că avionul are probleme la motoare. Erau oare pe punctul de a se prăbuşi în apă?

Ridică repede capul, încercând să vadă ce se întâmplă în spatele pasagerilor care se buluceau spre una din aripi. Unul dintre cei trei tipi pe care-i observase mai devreme stătea în mijlocul avionului, ţinând un pistol mare deasupra capului ca toată lumea să-l poată vedea. Omul ţipa ceva, dar din cauza zgomotului făcut de ceilalţi pasageri, Nazir nu putea auzi nimic. Apoi o voce puternică ordonă prin microfon ca toată lumea să se întoarcă la loc. Era cel de-al treilea tip. Probabil că se dusese spre cabina piloţilor în timp ce Nazir era la toaletă.

Vorbea o engleză stricată:

— Toată lumea să stea jos acum. Dacă nu ascultaţi, sunteţi morţi. Staţi jos!

Mesajul lui părea să aibă efect. Nu se mai auzeau decât şoapte înfricoşate.

Tipul continuă:

— Suntem fraţii revoluţiei şi nu vrem să vă facem rău. Vrem să fie eliberaţi fraţii noştri şi bani pentru revoluţia poporului palestinian.

În avion se aşternu o linişte mormântală. Erau în mâna teroriştilor.

— Ce ne facem? şopti Helen cu o voce tremurătoare.

— Nimic. Nu facem nimic. Aşteptăm şi ne rugăm, şopti Nazir.

Ceilalţi doi indivizi se mişcau încet spre botul avionului, cu pistoalele îndreptare spre pasageri. Unul dintre ei răcni:

— Daţi paşapoartele, iar cei doi complici începură să le adune. Când conducătorul grupului strânse toate paşapoartele, opri câteva, iar pe celelalte le aruncă jos la picioarele lui.

— Vreun evreu? întrebă.

Nu se auzi nici un răspuns.

Uşa de la cabina piloţilor era deschisă. Conducătorul ţinea o sfoară legată cu ceva, de pilot. Ridică mâna ca să arate sfoara:

— Dacă cineva vrea să mă atingă, cad. Trag sfoara şi explodează grenada. Vă rog, dacă cineva doreşte să încerce, vă rog. Zâmbetul lui era îngheţat ca moartea.

Apoi duse un microfon în cabină şi urlă spre interior:

— Ăsta e uni, canal pe care-l pot asculta şi israelienii?

Nazir nu auzi răspunsul, dar conducătorul continuă, urlând în continuare:

— Gunoi israelian, mă auzi? Aici sunt fraţii revoluţiei. Răspunde-mi!

Nu se auzi nimic.

Repetă apelul de câteva ori şi, după câteva încercări se decise să vorbească în arabă.

— Avem un avion. Vom ucide pasagerii dacă nu-i eliberaţi pe fraţii noştri. Apoi citi o listă de vreo douăzeci de nume.

— Cine sunteţi? se auzi o întrebare de la sol.

— Mă poţi vedea pe radar, spuse el. Voi face ca avionul să vireze spre sud în câteva secunde ca să vezi unde sunt. Urlă ceva spre pilot şi peste câteva clipe avionul viră brusc. Tipul se dezechilibră, iar tuturor li se opri inima pentru o clipă.

— Du-te dracului! sosi răspunsul. Nu negociem cu gunoaie de terorişti.

Conducătorul era foarte furios şi, întorcându-se spre pasageri, le spuse în engleză:

— Numele pe care le citesc să meargă în spate. Acum! Citi şase nume, aruncând pe podea fiecare paşaport. Numele lui Nazir era al cincilea.

— Stai aici liniştit! spuse Helen, ţinându-l de mână.

— Vor veni după mine. E mai bine să mă duc, spuse el.

Ajuns în spate, se plasă într-o parte a toaletei, separat de ceilalţi pasageri şi de terorişti. Nu le putea vedea feţele, dar încerca să îşi imagineze ce le putea trece prin minte. Conducătorul vorbea din nou în arabă cu controlorul de zbor.

— Îţi trimit un cadou din cer la fiecare trei minute, spuse el. Încep peste trei minute. Nu te mai contactez; dacă vrei să încetez să arunc pasageri, mă chemi tu.

Apoi le spuse celor doi terorişti din spate, tot în arabă:

— Începeţi să-i aruncaţi.

Nazir simţea că leşină. Sângele îi năvălise în cap, iar genunchii începuseră să-i tremure. Era probabil singurul pasager care înţelegea araba şi ştia ce li se pregăteşte.

Fără vreun avertisment, unul dintre terorişti deschisă larg uşa avionului; când acesta începu să vibreze, pasagerii începură din nou să ţipe. De data aceasta se potoliră mult mai greu. Lumini interioare se stinseră, iar bagajele aflate în compartimentele de sus căzură peste pasagerii terorizaţi. Din spate se auzeau ţipete şi zbierate urmate de un urlet prelung, îngrozitor. Primul pasager fusese aruncat din avion. Omul încercase să se agaţe de uşă, dar unul dintre terorişti îl lovise cu piciorul, aşa că dispăruse în neant. Apoi, teroristul se întoarse spre următorul pasager, punându-i pistolul în tâmplă.

— Fără probleme, fără lovituri, ţipă el încercând să acopere zgomotul asurzitor. Următorul cade peste două minute!

Nazir îşi dădu seama că nu mai are timp. Tremura şi transpirase tot, îi venea să vomite şi se străduia să nu facă pe el. Încercă să deschidă uşa la toaletă, sperând pentru o clipă că s-ar putea ascunde, dar uşa era încuiată. Disperat, îi dădu câţiva pumni. Unul dintre terorişti îl auzi. Veni lângă el şi-i puse pistolul la tâmplă.

— Ce faci? ţipă el. O să ieşi pe aici, îi spuse râzând, arătându-i uşa deschisă.

— Sunt palestinian ca şi voi, urlă Nazir în arabă. Şi eu lupt pentru eliberarea pământului nostru!

— Tu, strigă teroristul, o să ajungi pe pământ imediat, aşa că tacă-ţi gura, porcule!

— Acum! strigă teroristul care urmărea ceasul, făcându-i semn să-l arunce pe următorul pasager care fusese lovit la tâmplă şi zăcea cu faţa în jos lângă uşa deschisă.

— Ascultă-mă! urlă Nazir cât putu de tare. Ascultă-mă, te rog! Suntem în mijlocul unei… Căzu în genunchi, agăţându-se de pantalonii teroristului. Pasagerul de lângă uşă plângea implorând îndurare, dându-şi seama ce-l aştepta.

Acum, teroriştii aliniaseră şi alţi pasageri în spatele lui Nazir. Nazir plângea. Fără să se mai poată controla, făcuse pe el, iar acum tremura tot, văzând cum un alt pasager era aruncat din avion.

Frica îl făcu să se ridice în picioare şi împingându-i pe cei care-i stăteau în cale, alergă spre cabina piloţilor. Pasagerii ţipau. Ajunsese aproape de conducător când al doilea terorist îl înşfăcă de guler şi-l aruncă la podea, la picioarele conducătorului. Nazir reuşi să-şi recapete suflul şi începu să ceară îndurare.

— De ce te-aş crede? întrebă teroristul în timp ce Nazir încerca să-şi vină în fire. Liniştea relativă din această parte a avionului îl deconcertase. De unde ştiu că nu eşti unul dintre trădătorii care încearcă să ne vândă, negociind aşa-zisa pace cu porcii de sionişti?

Nazir ştia că asta era unica lui şansă de a-şi salva viaţa. Omul ar fi vrut să-l creadă, dar avea nevoie de dovezi. Şi el ar fi cerut acelaşi lucru dacă rolurile ar fi fost inversate.

— Sunt implicat într-o operaţiune care tocmai a început, se bâlbâi Nazir. Îţi voi spune tot, absolut tot, poţi verifica. Te rog, te rog…

Omul îi făcu semn să continue, iar Nazir vorbi fără întrerupere timp de un sfert de oră, dezvăluind întreaga operaţiune şi explicând ce făcuseră până în acel moment. Victimele acestei operaţiuni urmau să fie tocmai trădătorii despre care vorbise conducătorul grupului: grupul terorist condus de Nazir avea ca ţintă moderaţii palestinieni participanţi la o nouă rundă de convorbiri de o importanţă deosebită pentru negocierile de pace.

După ce termină de vorbit, Nazir îl privi pe conducător sperând să descopere în privirea acestuia o umbră de încredere. Faptul că şi el era un luptător palestinian nu însemna foarte mult pentru o altă fracţiune, dar spera să reuşească.

Brusc, se auzi o chemare la radio de la turnul de control al aeroportului Ben-Gurion din Israel:

— Încetaţi să omorâţi pasageri. Negociem. Repet. Negociem.

Conducătorul le făcu semn celorlalţi să înceteze execuţiile şi să închidă uşa avionului. Apoi se aplecă spre Nazir:

— Iar tu, prietene, du-te la toaletă şi spală-te. Nu suport mirosul tău.

De îndată ce Nazir intră în cabina de toaletă, cel de-al treilea terorist îi făcu semn conducătorului care intră în cabina piloţilor. Se întoarse spre copilot şi spuse:

— Vezi, Natan, ţi-am spus că, dacă ajunge să facă pe el, va vorbi. Ai obţinut tot ce-ai vrut? întrebă Yegal ridicând din sprâncene.

— Din puţinul tradus până acum de oamenii tăi, cred că avem mai mult decât am sperat, spuse Natan.

— Cum ţi-am spus, continuă Yegal, nimic nu face mai mult decât frica.

— Unde-i acum?

— La toaletă. După ce iese, îl imobilizăm cu o cămaşă de forţă ca să nu-şi poată face rău.

— Spune-mi, întrebă Natan, cum ai reuşit să vopseşti avionul ăsta aşa de repede?

— Nu eu, prietenul tău, Mousa. El a închiriat avionul, de la Olympic, cred. Ştii, era s-o dăm în bară când am ajuns la aeroport. Prietenul meu de la securitatea greacă a întârziat şi era cât p-aci să facem noi schimbarea.

Natan încuviinţă, aprinzându-şi o ţigară:

— După ce-l pui pe Nazir în cămaşa de forţă, anunţă-mă. Vreau să mă duc să le mulţumesc celor care au participat la prima şi probabil ultima lor misiune activă în cadrul Mossadului.

— Cine sunt? întrebă Yegal.

— Sunt secretarele şi funcţionarii din centrele noastre europene. S-au oferit să participe voluntar la această misiune.

— Oricum, au fost minunaţi.

— Şi cine sunt tipii pe care i-am aruncat din avion?

— Nu-i aşa că a fost frumos? spuse Yegal. Sunt câţiva dintre colegii mei de la paraşutişti. Au fost echipaţi cu paraşute ascunse, ca acelea care se folosesc la filmări. Au fost extraordinari.

— Că veni vorba, Yegal, ai scos ceva de la el despre o fată care urma să vină din Liban să-l ajute la coordonarea operaţiunii şi să fie omul lui de legătură?

— Nu, răspunse Yegal. Ce doreai să afli?

— Am nevoie de parola utilizată pentru a intra în contact cu ea. De asemenea, de codul prin care ia legătura cu grupul lui din Atena.

— O să văd ce pot face, spuse Yegal, îndreptându-se spre toaletă.

Cu toate informaţiile la îndemână şi cu un Nazir uimit, îmbrăcat în cămaşa de forţă, s-au îndreptat cu o camionetă de la o bază militară adiacentă aeroportului Ben-Gurion, spre sediul echipei Kidon. Ajunşi înăuntru, Natan a stabilit primul contact cu Nazir. Fără a fi psiholog, şi-a dat seama că omul era complet distrus.

Puţea îngrozitor căci, dându-şi seama ce se întâmplase, făcuse din nou pe el. Privirea îi era fixă, iar expresia de pe faţa lui era aceea a unui om atât de fascinat de o scenă îngrozitoare, încât nici nu putea clipi. Nu avea rost să încerce să-l mai interogheze în aceste condiţii şi, oricum, nu mai avea prea multe de aflat de la el. Cu cât îl duceau mai curând înapoi pe insulă, cu atât era mai bine. Unul dintre combatanţi se înregistrase la hotel cu numele lui Nazir, după ce fusese machiat ca să semene cu el. Sosise pe insulă cu zborul normal, care fusese transferat la o altă poartă de îmbarcare pe aeroportul din Atena.

Când Nazir va ajunge pe insulă, va avea un accident, în timp ce va face scufundări. Corpul lui va fi găsit de un turist care va anunţa poliţia. În acel moment, Helen îi va telefona lui Halim, spunându-i că nu ştie ce să facă. Îl va ruga să vină pe insulă sau să aranjeze cumva funeraliile lui Nazir. După ce va da telefonul, i se va pierde urma cu desăvârşire.

Îl fotografiară pe Nazir şi-i luară amprentele. Yegal mai făcuse o încercare, sperând să obţină ceva care să-i ajute în rezolvarea altor cazuri, dar fără succes. Starea de şoc în care se afla Nazir era mult prea mare. Nu vorbea deloc. Era timpul să meargă să-şi termine vacanţa.

Natan era bucuros că se încheiase această fază a operaţiunii, cu toate că nu descoperise încă agentul infiltrat în Mossad. Mingea era din nou în terenul lui Mousa. Din partea lui, nu mai avea altceva de făcut decât să vadă ce informaţii le va furniza Foul Play, apoi participarea lui la acest caz se va încheia. Era bucuros să se întoarcă la munca pe care o ştia s-o facă cel mai bine: recrutarea agenţilor.

Îi mai rămâneau două săptămâni de vacanţă din acest an. Acum, că aveau toate informaţiile, Natan spera să poată pleca. Ultima lui sarcină era să întocmească un raport atotcuprinzător pentru Mousa, şi avea de gând s-o îndeplinească fără întârziere.

CAPITOLUL 16

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
18 SEPTEMBRIE
ORA 21.00

Natan aproape îşi terminase de redactat raportul, când Mousa intră în biblioteca în care lucra.

— Când eşti gata, adu raportul în sala comandanţilor de la etajul cinci. Vreau să vorbesc cu tine.

— OK, spuse Natan. Raportul îi luase mai mult timp decât prevăzuse, din cauza unor detalii de ultimă oră, referitoare la moartea lui Nazir.

Planul iniţial fusese îmbunătăţit pe alocuri. În ceasul al doisprezecelea, cineva observase că nu era logic ca un începător cum era Nazir – care-i spusese lui Halim că va încerca asta prima dată în viaţă – să facă scufundări la mare adâncime noaptea. Acesta fusese scenariul iniţial pentru „accident”, dar părea dubios, chiar şi pentru cineva nebănuitor. Numărul nouă – Helen – fusese deci obligată să recurgă la un plan de rezervă.

Urma să-i telefoneze lui Halim de la hotel, unde ajunsese deja şi să-i transmită un mesaj din partea lui Nazir, a cărui voce se va auzi în fundal. Vocea fusese înregistrată de pe benzile conversaţiilor care avuseseră loc la Pireu. Nazir va face scufundări dimineaţa, îi va spune ea lui Halim, şi-i va telefona după aceea. Deci Nazir, care era încă în sediul echipei Kidon, mai fu cruţat câteva ore. Apoi va fi înecat într-un bazin cu apă sărată dis-de-dimineaţă, îmbrăcat în scafandru. „Defecţiunea” acestuia va fi uşor de observat. Un hidroavion va transporta apoi pe insulă cadavrul lui Nazir introdus într-un sac de plastic plin cu apă de mare. Cadavrul va fi aruncat în apă, lângă mal, ca să fie găsit de un turist care pescuieşte într-o barcă închiriată.

De fapt, Numărul unu intenţiona să pescuiască în timp ce făcea pe turistul.

Natan şi Mousa erau singuri în penumbra din sala comandanţilor. Era locul favorit al şefilor de departamente, care puteau sta de vorbă aici fără să se teamă că ar putea fi auziţi de străini; iar atmosfera relaxantă era aceea a unui club sau hotel de lux. Se auzea o muzică în surdină şi, intrând, Natan încercă să recunoască melodia, dar nu reuşi.

Mousa îl întâmpină cu un zâmbet panoramic, făcându-i semn spre o canapea confortabilă. Natan se scufundă în ea, apoi se aplecă înainte şi puse mapa cu raportul pe masă, în faţa lui. Mousa se duse la bar şi reveni cu două pahare.

— Îţi place tequila, nu-i aşa?

— Da.

— Deci, cu una eşti gata şi mai ai încă una.

— Încă una?

— Întâlnirea cu Foul Play, pentru informaţia despre trădător. N-am obţinut nimic referitor la asta de la Fox, nu-i aşa?

— Nu, n-am obţinut. Natan oftă. După câte am avut de făcut în ultimele zile, întâlnirea asta pare foarte îndepărtată. Practic, nu putem face mare lucru până când nu iese din Siria. Şi când iese, n-o să fie mare tărăboi. Vreau să spun că n-o să fie ca la ultima operaţiune. E o întâlnire oarecare. Mai bine zis, dacă finanţarea a fost aprobată, e doar o simplă întâlnire. A fost?

— Ce? întrebă Mousa, străduindu-se să pară inocent.

— A fost aprobată finanţarea sumei cerute de Foul Play?

— Da, da, nu sunt probleme. Pune mâna pe fotografiile pe care le are. O să trimit o echipă de apărare pasivă împreună cu tine, ca să asigure securitatea întâlnirii.

— Nu văd de ce-ar fi nevoie de aşa ceva. Nu este un agent periculos. Sunt sigur că mă descurc.

— Nu pentru tine-mi fac probleme. Pentru fotografii. Nu-ţi dai seama că fotografiile pe care le aduce tipul sunt cea mai importantă informaţie primită de la înfiinţarea Mossadului? N-am mai avut vreun trădător printre noi, nu-i aşa?

— Nu. Da'… ascultă, fă ce vrei, spuse Natan obosit. Dar nu vreau să am vreo echipă lipită de fundul meu. Dacă vor asigura securitatea întâlnirii e-n regulă în ceea ce mă priveşte, dar spune-le să stea departe de mine şi de agentul meu. Nu vreau să-l sperie vreun tâmpit.

— Nu te îngrijora. Îl trimit pe Dov. El va asigura protecţia. Voi aţi mai lucrat împreună, nu? Adică am avut întotdeauna impresia că sunteţi prieteni.

— Da şi sunt sigur că se va descurca de minune. Dar vreau să-i spui că este agentul meu şi eu indic ce şi cum. Şi vreau să i-o spui în prezenţa mea, înainte de a pleca. OK?

— În regulă, aşa facem. Acum, hai să bem pentru misiunea nemaipomenită pe care tocmai ai încheiat-o. Mousa ridică paharul apoi ciocni cu Natan. Doamne, a fost extraordinar, continuă el. O vor studia la Academie mulţi ani de acum înainte. Iar ideea de a-l ţine pe tip aici gata de execuţie, ca pe un peşte viu la restaurant, a fost absolut genială.

Mousa ştia că Natan va simţi din plin efectul cuvintelor lui. Faptul că un om trebuia să fie omorât cu sânge rece ca urmare a unei decizii pur tehnice luate de el, nu-i va da pace toată viaţa lui Natan.

— Cine se ocupă de contraoperaţiune? întrebă Natan, dornic să schimbe subiectul. Dădu pe gât paharul de tequila dintr-odată.

— Lucrurile vor lua alt curs, replică Mousa. Şeful vrea s-o lăsăm baltă.

— Ce vorbeşti? Să lăsăm baltă ce anume? Natan aproape că se înecă brusc cu băutura.

— Ce-ai auzit. Trebuie să recunoşti că e mai bine aşa, replică Mousa.

— Nu cred… Natan încerca să-şi dreagă vocea. Nu cred că înţeleg o iotă din ce-mi spui.

— Păi, trebuie să priveşti lucrurile altfel. Practic, am găsit pe altcineva care să facă o muncă murdară în locul nostru şi, mai mult de-atât, vina le va aparţine în totalitate. Nici că ar putea fi ceva mai bun! Nici nu-mi pot aminti ceva mai bun – poate doar războiul dintre Iran şi Irak, ce zici?

— Despre ce dracu' vorbeşti? Tu nu auzi ce-ţi spun? Vor să-i omoare pe palestinienii moderaţi. Asta va pune capăt oricărei şanse de pace în regiune. Moderaţii sunt singurii care pot salva pacea.

— Exact. Şi ce dracu’ am avea noi de câştigat dacă e pace? Adică ar trebui să cedăm terorii, să ne distrugem aşezările şi să pierdem poziţii strategice. Americanii ne vor tăia probabil ajutoarele, căci nu vom mai fi în război, nu? Diaspora evreiască nu se va mai simţi obligată să ne ajute. Şi, după ce toate acestea se vor fi terminat, arabii vor aştepta ocazia să ne arunce în mare. După părerea mea, ne e mult mai bine dacă lăsăm lucrurile aşa cum sunt...

— Dar care sunt directivele? Vreau să spun că prim-ministrul Rabin nu va accepta niciodată asta.

— Rabin e bătrân. El vrea pacea, ca să le facă plăcere americanilor. Şi, oricum, avem nevoie de aprobări ca să facem nişte lucruri. Dar nu avem nevoie de nici o aprobare ca să nu le facem. Şi asta e ceea ce intenţionăm, dacă înţelegi ce spun. E perfect.

Omul pe care Natan îşi imaginase că-l cunoaşte se dovedea a fi total diferit. S-ar fi putut aştepta la multe din partea lui Mousa. Dar asta era cu totul altceva. După ce încercă un timp să digere ce auzise, Natan îşi dădu seama că, deşi lucra cu Mousa de mulţi ani, practic, nu avusese niciodată ocazia să stea la discuţii cu el. Nu, nu avea nici un rost să-l contrazică.

— Şi dacă se hotărăsc să-i omoare şi pe alţii, să zicem pe unii dintre ai noştri? La urma urmei şi noi avem delegaţii acolo.

— N-o să-i lăsăm să-şi facă de cap, spuse Mousa zâmbind, de parcă ar fi vrut să-l consoleze. O să-i direcţionăm în aşa fel încât să fim siguri că fac doar ce trebuie. De fapt, cui i-ar păsa dacă omoară şi câţiva americani în timpul desfăşurării operaţiunii? Asta o să-i facă şi mai nepopulari. Cine suntem noi ca să-i oprim? Dar, dacă se hotărăsc să se dea la noi, suntem gata să-i lovim unde-i doare mai tare. Mousa sorbi din pahar, apoi continuă: N-ar fi aşa de rău dacă ar omorî şi câţiva americani. Cred că a sosit momentul ca cineva să le arate nenorociţilor ălora înfumuraţi, care cred că înţeleg Orientul Mijlociu, cine are puterea.

Natan, care nu-şi regăsise încă suflul, se ridică de pe canapea. Deci, hotărârea fusese deja luată şi nu mai era nici măcar în mâinile lui Mousa. Nu mai avea sens să meargă înainte.

- Îmi pare rău că trebuie să plec, spuse el cu o veselie pe care nu o simţea defel, dar încă mai caut pe cineva care să-mi încălzească aşternutul. Îi făcu cu ochiul lui Mousa.

— Dă-i bătaie, o meriţi din plin. Mousa părea fericit să fie din nou în relaţii bune cu Natan. Că veni vorba, din moment ce Foul Play vine doar săptămâna viitoare, ce planuri ai până atunci?

— Doar mă cunoşti bine. De când am intrat în Mossad, nu-mi fac planuri şi nu-mi cumpăr banane verzi.

Râseră amândoi.

— Mă gândeam să-mi iau câteva zile de concediu şi să-mi vizitez familia la New York, spuse Natan, gata de plecare. Arătă mapa de pe masă: Nu uita mapa acolo. Nu de altceva, dar n-am văzut încă faţa trădătorului.

— Când o s-o văd, mormăi Mousa, n-o s-o mai aibă.

Până acum, Natan nu reuşise să găsească o raţiune pentru tot ce se întâmpla în Mossad. Omorurile, brutalitatea – le justifica pe toate ca fiind necesare pentru existenţa statului Israel. Renaşterea la care se referea sionismul. Dar asta

era cu totul altceva. Era ca şi cum ai folosi o mitralieră ca să omori o muscă de pe capul celui mai bun prieten al tău.

Ştiuse întotdeauna că pentru Mossad el nu era altceva decât carne de tun. Dar, dacă era de acord cu cauza pentru care lupta, putea accepta şi asta. Era simplu. Israelul dorea pacea, iar arabii nu, prin urmare, israelienii erau îndreptăţiţi să continue lupta până va fi pace. Natan era devotat acestei cauze – mult mai mult decât ceilalţi – şi nu pregeta să lupte până la capăt. Dar planul pe care i-l dezvăluise Mousa era împotriva credinţei şi principiilor sale. Ce îndrăzneală la aceşti oameni! Să pună o barieră în calea păcii! Erau nişte minţi bolnave. Natan simţea cum fierbe de indignare. Era gata să-şi dea demisia. Va ataşa o scrisoare şi-i va trimite un exemplar şi primului ministru. O să iasă cu faţa curată. Ştia că dacă n-o va face acum, nu va mai putea niciodată să se privească în oglindă.

Deşi era trecut de miezul nopţii, Natan încă mai stătea la masa lui de bucătărie, încercând să găsească cuvintele potrivite ca să obţină un efect mai puternic. Reciti scrisoarea şi în acel moment îşi dădu seama că nu avea rost să facă nimic din ceea ce intenţionase.

Primul lucru pe care-l vor face superiorii lui va fi să-i confişte scrisoarea şi să-l închidă până se termină totul. Atunci şi numai atunci îl vor scoate şi-l vor concedia, inventând un motiv care să-l discrediteze pentru tot restul vieţii. În acest fel îi vor închide gura. Nu, răspunsul nu era demisia.

Cu toată mânia şi furia, reuşise totuşi să ia o hotărâre. După care se linişti. O să lupte împotriva tuturor, nu mai putea da înapoi. Natan se hotărâse să-i oprească, chiar dacă trebuia să facă asta cu mâinile goale – şi existau şanse destule ca lucrurile să se întâmple aşa. Chiar dacă raţiunea îi spunea că orice efort e în zadar, oricum avea de gând să încerce. Lui Natan îi era clar că de acum înainte va lucra de ambele părţi ale unui gard foarte înalt şi periculos. Orice cădere, în oricare parte, îi va fi fatală. Dar cea mai îngrozitoare perspectivă era aceea de a lucra singur, fără sprijinul Mossadului.

Natan ştia că va trebui să născocească un plan care să-i permită să opereze în afară, folosind în continuare sistemul dinăuntru. Era singura cale şi, cel puţin în teorie, suna promiţător. Dar, în acest moment, nu prea ştia cum s-o pună în practică. Intenţiona să facă un plan ca şi cum ar fi avut sprijinul Mossadului şi apoi să improvizeze. În primul rând, trebuia să infiltreze pe cineva în interiorul respectivului grup terorist din Grecia. Cineva în care teroriştii să aibă încredere şi care să nu atragă atenţia echipei Kidon care îi urmărea. Dar acest lucru părea de neatins. Şi inevitabil însemna să se încreadă în necunoscuţi, sperând că totul va fi bine.

Timpul îi era limitat. Voia să înceapă înaintea întâlnirii cu Foul Play. Ca să reuşească, trebuia să acţioneze imediat. Primul lucru pe care-l avea de făcut dimineaţă era testul cu detectorul de minciuni. Astfel va fi în regulă, căci nu se ştie dacă-l va mai putea trece pe următorul.

TEL AVIV, AEROPORTUL BEN-GURION
9 SEPTEMBRIE
ORA 11.00

Chiar înainte ca Natan să fi făcut primul pas în ceea ce el considera o misiune de salvare, încălcase deja regulamentul Mossadului. Plecând la New York, avea două seturi de documente false în geanta diplomat. Acest lucru era absolut neregulamentar, dacă nu şi mai rău.

Le scosese din dosarul său aflat în subsolurile Mossadului, unde erau păstrate pentru o utilizare viitoare; fuseseră pregătite pentru o operaţiune anulată ulterior şi rămăseseră nefolosite.

Un funcţionar de la Departamentul A1 îl conduse la aeroport şi, înainte de a intra în terminal, Natan îi înmână toate documentele israeliene, inclusiv permisul de liberă trecere şi diverse legitimaţii, precum şi pistolul Beretta 22. Toate fură introduse într-o pungă de plastic pe care funcţionarul o sigilă, amândoi semnând în prealabil pe eticheta de hârtie. Le va recupera la întoarcere din seiful departamentului.

Îşi cumpărase bilet la un zbor EL AL spre aeroportul Mirabel, din Montreal, apoi va părăsi Canada cu destinaţia New York, cu compania Air Canada. Aceasta era procedura uzuală folosită de Mossad pentru personalul operativ din Statele Unite. Intrarea direct din Israel era considerată periculoasă din punct de vedere operaţional.

Deşi făcea o călătorie aşa-zis privată, Natan se hotărâse să urmeze procedura obişnuită. Destinaţia lui finală era Washington, D.C. – ceea ce omisese să includă în planul de călătorie completat înainte de plecare. În Washington, urma să-l întâlnească pe Syd Cooper. Îi părea bine să-l revadă. Trecuse ceva vreme de la ultima lor întâlnire.

CAPITOLUL 17

WASHINGTON, D.C.
20 SEPTEMBRIE
ORA 10.45

După ce avionul care-l adusese de pe La Guardia aterizase, Natan alesese hotelul Sheraton Washington ca loc de întâlnire cu prietenul său. Petrecuse noaptea într-un hotel de vizavi, numit Omni Shoreham. Ambele erau hoteluri mari, aşezate discret în parcuri, ferite de agitaţia capitalei.

În această dimineaţă, după ce dormise buştean, obosit de o călătorie atât de lungă, Natan se simţea refăcut. Ziua era însorită şi călduroasă; făcu o mică plimbare până la Sheraton, savurându-şi ţigara. Intră în hol. O mulţime de tineri îmbrăcaţi în costume de tenis forfoteau în mulţimea plină de culoare. Descoperi un loc bun de unde putea vedea taxiurile care veneau în faţa hotelului.

La unsprezece fix, Syd coborî din taxi. „Tipul ăsta e ca un ceas elveţian”, se gândi Natan. Syd îi inspira un respect deosebit, chiar dacă aveau uneori divergenţe de opinii. Syd prezenta cititorilor săi lucrurile aşa cum erau, lăsându-i să tragă singuri concluziile potrivite. Spre deosebire de alţi ziarişti, nu răstălmăcea faptele ca să-şi rezolve interesele personale. După ce Natan se asigură că Syd nu fusese urmărit, se îndreptă spre el.

— Ei, spuse Syd zâmbind şi apucându-i mâna lui Natan, salut băiete! Cum se poartă lumea cu pionierul meu?

Syd era un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu o înălţime şi o statură masive. Faţa bronzată era pusă în evidenţă de părul argintiu.

— La fel cum mă port şi eu cu ea, presupun, spuse Natan, dând acelaşi răspuns ca de obicei când Syd îi punea această întrebare.

— Deci, care-i treaba? Syd se grăbea întotdeauna.

— Răbdare, prietene, spuse Natan. Hai să mâncăm ceva şi după aceea îţi spun despre ce e vorba. Ar trebui să înveţi să te mai şi relaxezi.

— Viaţa e prea scurtă ca să te relaxezi. Nu poţi s-o mai iei de la capăt după ce timpul a expirat. Sau ştii tu ceva ce eu încă n-am aflat?

— Nu, răspunse Natan, zâmbind.

Syd avea ceva solid în el, ceva care-i făcea pe oameni să se simtă bine, în siguranţă, în prezenţa lui. Traversă holul hotelului spre Courtyard Café. Zgomotul era aşa de mare, încât Natan se văzu obligat să se aplece peste masă ca să poată fi auzit.

După ce comandară amândoi hamburgeri cu garnitură asortată şi câte o bere, Natan îşi începu povestea.

— Syd, am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Nu am la cine să apelez pentru asta.

— Deci… despre ce e vorba? Ştii că te ajut dacă pot.

— În primul rând, trebuie să-ţi dai seama că nu vei putea folosi niciodată în articolele tale informaţiile pe care ţi le furnizez. Ai relaţii care m-ar putea ajuta şi, în momentul de faţă, asta vreau de la tine.

— Şi cum se traduce asta?

— O să-ţi spun imediat. De fapt, cu o poveste extraordinară pentru tine, indiferent dacă mă ajuţi sau nu. Dar trebuie să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei folosi ceea ce-ţi voi spune.

— Am de ales?

— Evident. Poţi să spui nu, iar eu îţi voi înşira ceva ce poţi folosi, uităm chestia cealaltă şi poate ne mai vedem peste câţiva ani.

— Chestia asta pe care nu vrei s-o folosesc. N-aş putea s-o descopăr singur sau să o aflu din alte surse?

— Cu siguranţă nu. Te asigur.

— Bine, acceptă Syd zâmbind. Atunci pot să-ţi promit că n-o voi folosi.

— În regulă. Mai întâi îţi cer o favoare. Am nevoie să mă pui în legătură cu un palestinian în care ai încredere, dornic să rişte pentru binele poporului său.

— Ce tot vorbeşti? De unde să am eu o astfel de legătură? Nu sunt altceva decât un bătrân ziarist, ai uitat?

— Syd, lasă textele astea. Întâmplător, ştiu că ai astfel de legături. Nu ai fi putut scrie articolele despre războiul din Liban de la biroul tău din centrul Washingtonului. Şi ştiu sigur că nu ai fost în Liban în timpul războiului, aşa că las-o baltă.

— De unde ştii că n-am obţinut informaţiile de la oamenii tăi?

— Pentru că acolo eşti pe lista neagră şi nimeni nu ar vorbi cu tine. Uite, eu am nevoie de ajutor şi n-am timp de joacă. Mă ajuţi sau nu?

— Ce dracu’ e cu tine? N-am timp e refrenul tău favorit. Hai să zicem că te pun în legătură cu cineva, acceptă Syd coborând vocea, dar de unde ştiu că tipul nu ajunge într-o închisoare din Israel răspunzând la întrebările lui Mousa Sadder, Sheik Obaid sau ale bătrânului Vanunu?

— Pentru că, îi aruncă Natan, ceea ce fac acum este în afara cadrului organizaţiei mele. Chiar şi faptul că m-am întâlnit cu tine m-ar putea băga într-un rahat mai mare decât îţi imaginezi. Asta nu e un truc ieftin ca să trimit la închisoare vreun amărât de palestinian. Pentru aşa ceva, n-am nevoie de tine. Pot s-o fac foarte bine singur. E tot ce-ţi pot spune.

— Îţi dai seama că oricine ar accepta să stea de vorbă cu tine va insista să primească tot mai multe informaţii.

— Probabil. Dar ca să mă poată ajuta, aceste informaţii îi sunt necesare.

— Ce te face să crezi că, dacă reuşesc să te pun în legătură cu cineva, omul va dori să te ajute? La urma urmei, tu eşti duşmanul, sau mai nou ai trecut de partea cealaltă? Asta chiar că ar fi o poveste grozavă, chicoti Syd.

— Foarte nostim! Natan deveni tăios. Nu pot forţa pe nimeni să lucreze cu mine, dar dacă tipul este pentru o soluţie paşnică la conflictul din zonă, cred că mă va ajuta. Am nevoie de cineva care să îndeplinească aceste condiţii.

— Vrei să-mi spui că tu ai o soluţie pentru rezolvarea conflictului din Orientul Mijlociu?

— Nu. Dar pot împiedica o deteriorare ireparabilă a procesului de pace. Lucrurile sunt deja pornite şi mi-am dat seama că nimeni nu vrea să le oprească.

Syd, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai pune atâtea întrebări. Spune-mi, mă poţi ajuta sau nu?

— OK, OK. O să dau câteva telefoane la noapte. S-ar putea să am ceva pentru tine mâine-dimineaţă. E bine?

— Mulţumesc. E perfect.

— Nu-mi mulţumi. N-am făcut nimic încă. Şi acum, spune-mi povestea aia pentru articolul meu.

— Hai să mergem la mine în cameră, sugeră Natan. Acolo putem vorbi fără să fim nevoiţi să ne întindem gâturile peste masă.

— Unde stai? întrebă Syd.

— La Omni, răspunse Natan. E o ieşire de serviciu aici la subsol. Intrarea la Omni e chiar vizavi, dacă o luăm pe aici.

Îşi terminară berile şi Natan plăti în drum spre ieşire.

— Ia-o înainte, spune el. O să-ţi placă teribil povestea, prietene.

După ce se aşezară confortabil la fereastra camerei care dădea spre piscina hotelului, Natan îşi aprinse o ţigară. Syd deschise un carnet galben şi scoase un stilou negru pe care-l folosea din vremurile imemoriale, cum îi plăcea să spună. Spre deosebire de tânăra generaţie de reporteri, el nu utiliza niciodată reportofonul.

Natan începu imediat:

— Cu câteva zile înainte de semnarea acordului de la Camp David, preşedintele Sadat a făcut cunoscută intenţia sa de a nu accepta faptul că problema palestiniană nu fusese clarificată în acordul de pace.

Natan se ridică şi, trăgând un pic de draperii, se lipi de fereastră, ca să privească lumea din jurul piscinei. Apoi continuă:

— Sadat dorea ca măsurile întreprinse pentru autonomia poporului palestinian, bazate pe rezoluţiile Naţiunilor Unite 242 şi 338, să fie mai specifice şi să cuprindă şi un calendar obligatoriu. Prim-ministrul Begin dorea o altă rezolvare a problemei, insistând ca problema suveranităţii teritoriilor să rămână deschisă.

Asta însemna pentru Sadat trădarea poporului palestinian. El avea probleme şi cu cererea Israelului ca Egiptul să-i garanteze importul de petrol la un preţ rezonabil, în schimbul terenurilor petroliere pe care le ceda, dar era pregătit să accepte asta.

Pe măsură ce data semnării tratatului se apropia, preşedintele Carter îl presa pe Sadat din ce în ce mai tare să accepte documentele în forma în care erau redactate şi s-a întâlnit cu el pe 14 martie 1979 la Cairo, pentru o discuţie între patru ochi.

— Între ce? întrebă Syd, ridicindu-şi privirea.

— Între patru ochi. E o expresie evreiască şi înseamnă că nu erau acolo decât ei doi. Deci „între patru ochi”, înţelegi?

— Da, da. Mai departe.

— Ei bine, la acea întâlnire cei doi conducători şi-au pecetluit viitorul. Carter l-a convins pe Sadat că aceasta era o situaţie temporară şi că era absolut necesar ca acordul să fie semnat. Apoi a promis că, atunci când va fi reales, va face presiuni pentru o rezolvare favorabilă poporului palestinian. I-a mai promis că noul acord va fi detailat şi nu vag sau deschis diverselor interpretări, ca cel actual. În plus, va fi inclus şi un calendar al negocierilor. Iar Sadat va ajuta de fapt poporul palestinian, nu-l va trăda, cum i se părea în acel moment. Pe baza acelei promisiuni – şi reţine,

fără nici un martor – Sadat a fost de acord să coopereze. Atunci, preşedintele Carter i-a telefonat lui Manahem Begin de pe aeroportul din Cairo şi i-a spus că totul este aranjat. În seara aceleiaşi zile, Begin şi-a informat cabinetul despre telefonul primit.

— Stai aşa, îl întrerupse Syd dând din cap a neîncredere. Dacă întâlnirea a avut loc între patru ochi, cum zici tu, cum dracu' ştii ce s-a discutat atunci?

Natan se întoarse cu faţa la Syd.

— După încheierea întâlnirii, Sadat i-a povestit totul prim-ministrului, Mustafa Chalil. Prim-ministrul s-a arătat surprins că Sadat nu-i ceruse lui Carter ceva în scris, dar Sadat i-a replicat că avea încredere în Gh'imy. Celălalt ministru, care a murit căzând de la fereastra unui zgârie-nori din Cairo, i-a trecut informaţia omului său de legătură din Mossa…

— Ce dracu' spui tu acolo?

— Ce anume nu înţelegi?

— Tocmai ai spus că acest ministru era împotriva procesului de pace. Şi acum zici că era un spion al Israelului?

— Exact, Syd. Deci înţelegi. Acest ministru a fost cel care a trimis mesajul – care a întârziat pe drum şi nu a mai ajuns în timp util – în care ne dezvăluia cu exactitate orarul şi strategia pentru războiul de Yom Kippur, în 1973. Pentru a se proteja de orice bănuială, i s-a ordonat să se prefacă totuşi că se opune oricărei negocieri cu Israelul. După ce a adoptat această atitudine în mod ostentativ, a dobândit acces şi mai liber la orice informaţie.

— OK, acum înţeleg. Continuă, îi făcu semn Syd cu stiloul.

— Acum, din cauza acestui compromis cu Carter şi dându-şi seama că Begin nu intenţiona să ofere o soluţie corectă problemei palestinienilor, Sadat a respins oferta, ca Begin să vină la Cairo şi să se ducă la Ierusalim. Deci acordul a fost semnat la Washington. După câteva zile după semnarea acordului, Begin a aflat de promisiunea făcută lui Sadat de Carter.

— Încă ceva, îl opri Syd lovind cu stiloul lui negru în carnet. De ce nu a ajuns informaţia mai devreme?

— Întâlnirea ministrului egiptean cu omul lui de legătură din Mossad trebuia foarte bine planificată şi asigurată. În acel moment, nu se putea organiza vreo întâlnire decât după semnarea acordului. Imediat ce a sosit informaţia, i-a fost transmisă de urgenţă primului ministru.

Begin, care deja regreta cedarea de teritorii în schimbul păcii, devenise acum foarte agitat din cauza lui Carter. Se temea că preşedintele îşi va onora promisiunea făcută lui Sadat şi, ca urmare, Israelul va pierde şi alte teritorii. În acel moment l-a chemat pe Yetzhak Hoffy, directorul Mossadului la vremea aceea, şi i-a spus: „Carter nu trebuie să fie reales. E o problemă de securitate naţională pentru noi".

— Begin i-a dat cumva instrucţiuni clare?

— N-am auzit despre aşa ceva. Am înţeles că i s-a spus să facă tot ce se poate pentru a împiedica realegerea lui Carter, cu excepţia faptului de a-l împuşca.

— Hai, omule, spuse Syd neîncrezător, lăsând să-i cadă carnetul pe jos din greşeală. Doar nu-mi spui că Mossadul l-ar putea împuşca pe preşedintele Statelor Unite?

Natan zâmbi trist.

— Dacă treaba e rezolvată cum trebuie, Mossadul ar împuşca pe oricine. De fapt, probabil l-ar fi omorât pe Carter, dacă nu ar fi primit ordine clare să n-o facă.

— Asta mi se pare foarte greu de înghiţit. Ridică de jos carnetul, apoi întrebă: Şi cum dracu' ai aflat tu toate astea? Erai tânăr ofiţer la vremea respectivă. Astea sunt informaţii cu acces limitat.

— Mossadul e ca un balon de oţel, îi răspunse Natan zâmbind. Nu transpiră nimic în afară, dar înăuntru nu se pot păstra secrete. Singurele informaţii greu de aflat sunt cele tactice, legate de operaţiuni specifice, dar tot ce are legătură cu strategia sau politica este le îndemâna oricui.

Natan continuă să vorbească.

— În acea perioadă, Mossadul era implicat în afacerea vânzării de armament către Iran. Iranul avea deja o datorie imensă faţă de Israel, provenită din diverse proiecte de construcţii, precum şi dintr-o cantitate neverosimilă de azbest, livrată pentru protejarea balcoanelor.

Evident, toate acestea acumulate înainte ca aiatolahul Komeiny să preia puterea – datoriile, vreau să spun. A fost elaborat un plan pentru a cere plata în avans pentru livrarea de arme, urmând ca atunci când banii ar fi ajuns în Israel, să se anunţe că au fost folosiţi la acoperirea vechii datorii. Dacă iranienii doreau în continuare arme, ar fi fost obligaţi să apară cu alţi bani. Natan îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră vorbind.

— Cine conducea operaţiunea? întrebă Syd.

— Nu era încă o operaţiune, ci doar un plan, pentru că toate încercările de a stabili contacte eşuaseră. Iranienii nu voiau să aibă de-a face cu Israelul. După câteva săptămâni în care încercam să elaborăm tot feluri de planuri, cineva din conducerea Mossadului a văzut din întâmplare o reclamă la televizor cu alegerile din Statele Unite, în care un actor interpreta personajul purtătorului de cuvânt al Casei Albe, Tip O'Neill. Aşa ne-a venit ideea să ne prefacem că suntem americani care încearcă să facă o afacere cu Iranul.

Ştiam că în Franţa era în curs de desfăşurare un dialog între oamenii lui Carter şi iranieni, pentru eliberarea ostaticilor americani. Nu avea rost să încercăm şi noi acelaşi lucru. În schimb, ne vom preface că suntem din tabăra lui Reagan şi că ne opunem eliberării ostaticilor. Deoarece Reagan nu era încă preşedinte, avea nevoie de un intermediar pentru a livra armele. Va folosi Israelul, care va lua armele din stocurile sale şi apoi va folosi banii primiţi pentru a-şi reface stocurile diminuate. Aşa cum a spus cineva atunci, omoram trei păsări cu o singură piatră şi mai rămânea una pentru aruncat mai târziu.

Directorul campaniei electorale a lui Reagan, William Casey, urma să viziteze Londra pentru o zi sau două. Informaţia se potrivea de minune cu planul nostru. Aflat la Londra, Casey a fost invitat de un evreu foarte bogat, prieten al Mossadului. Lui Casey i s-a promis ajutor substanţial pentru campania electorală a lui Reagan, dacă acceptă să se întâlnească neoficial cu un alt evreu bogat, la vila acestuia de lângă Roma. În timp ce era acolo, o sosie a lui – ce-i drept, imperfectă, dar câtă lume îl văzuse pe Casey de aproape? – a participat la două întâlniri cu iranienii, una la Madrid, cealaltă la Barcelona. În cadrul ambelor întâlniri, sosia lui Casey a iniţiat discuţiile preliminare (care aveau să continue şi după plecarea lui, dar sub stricta lui supraveghere) perfectării afacerii cu armament.

Deoarece americanii nu aveau acces la fondurile iraniene îngheţate, Reagan nefiind încă ales preşedinte, iranienii erau nevoiţi să plătească armele anticipat. În plus, li s-a cerut să promită că ostaticii vor fi eliberaţi înainte de alegeri. Ceea ce avea să împiedice realegerea lui Carter.

— Dar asta este aşa-numita „surpriză din octombrie" întoarsă invers! spuse Syd, lăsându-se pe spate şi trăgându-se uşor de barbă.

— Surpriză, surpriză! Natan se aşează la loc, ridicând din umeri. Aşa s-au întâmplat lucrurile şi de aceea nimeni din partea americană nu are idee ce dracu' a fost. Pe de altă parte, încă mai există oficialităţi siriene care jură pe Coran că s-au întâlnit cu americanii. Şi nu mint, doar că s-au întâlnit cu evrei care se dădeau drept americani.

— Şi cum dracu' o să dovedesc eu că toate astea sunt adevărate?

— Nu ţi-am spus că-ţi servesc o poveste uşor de dovedit, ci doar una adevărată. Ceea ce pot să fac este să-ţi dau numele tipului cu care s-a întâlnit Casey în Italia. Cu restul va trebui să te descurci. Adu-ţi aminte că tu eşti singurul care ştii cum s-au petrecut lucrurile cu adevărat, îi spuse Natan privindu-l în ochi.

— Şi ce-i cu toate poveştile alea cu Bush aici şi Bush acolo?

— Bănuiesc că Bush nu era în capul listei de popularitate a prim-ministrului de atunci, Shamir, şi nici în cea a Mossadului.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai mult, îi spuse Syd făcându-i cu ochiul; şi tot nu vrei să-mi spui de ce ai nevoie de un om de legătură cu palestinienii?

— Nici vorbă.

— OK, atunci mă întorc la birou şi încep să caut nişte oameni. Ştii că va trebui să-i sun în Liban.

— N-ai pe nimeni aici sau în Europa?

— Ba da, dar cum să te ajute dacă sunt în afara Orientului Mijlociu?

— Nu mai gândi ca un ziarist, Syd. Nu am nevoie de contactele lor, am nevoie de persoană în carne şi oase.

— În cazul ăsta, aş putea avea pe cineva aici. Hai să ne întâlnim jos la bar la ora cinci. O să văd ce pot face între timp.

Când îşi luară la revedere la uşă, Natan nu mai puse întrebări. Dacă Syd îi găsea persoana potrivită, planul lui Natan ar putea funcţiona fără probleme. Chiar şi aşa, nu se simţise niciodată atât de singur.

La cinci fără zece, Natan îl aştepta pe Syd la o masă din barul hotelului.

— Misiunea a fost îndeplinită, îi spuse Syd aşezându-se.

— Deci... l-ai găsit pe tipul pe care-l căutai?

— Da. Vine să se întâlnească cu noi la şapte şi jumătate în barul de la hotelul Sheraton. Ce zici de un serviciu aşa rapid?

— Fantastic. Ce-ar fi să luăm cina? Între timp poţi să-mi mai spui ceva despre tip.

— Nu aşa ne-am înţeles, Natan. Nu mă refer la cină. Ţi-am promis că-ţi fac legătura cu el, nu că-ţi dau informaţii despre el. Nu i-am dat decât vreo câteva date foarte vagi despre tine şi a fost de acord să vină să te asculte. Evident, nu poate promite nimic, dar ca să fiu corect, n-am de gând să-ţi ofer vreun avantaj asupra lui. Tot ceea ce pot să-ţi spun e că e un palestinian a cărui familie e în Liban. A plecat

de acolo în timpul invaziei israeliene din ‘82. Dacă vrei alte detalii, va trebui să le scoţi de la el.

— Mi se pare corect. Lui Natan i se părea logic acest punct de vedere.

Jumătate de oră mai târziu, intrară într-un bistrou. Mâncarea era bună, iar conversaţia chiar şi mai bună. Trecuse mult timp de când Natan nu mai avusese ocazia să discute politică mondială cu cineva din afara Mossadului. Era foarte important pentru el să audă şi un alt punct de vedere şi asta îl ajută să-şi confirme corectitudinea perspectivei sale.

Pe la şapte şi ceva se îndreptară spre Sheraton şi urcară la bar, alegând o masă cu vedere spre holul hotelului.

— Când vine Ibrahim, vă fac prezentările, apoi o şterg. Syd părea din ce în ce mai nervos.

— De ce atâta grabă?

— Am de scris un articol, băiete, şi, din moment ce nu pot folosi nimic din conversaţia ta cu el, prefer să nu ştiu nimic despre ea.

— Şi dacă nu-mi iese pasienţa? Pot să te sun la birou?

— Aşa cum te ştiu eu, îi spuse Syd zâmbind, o să-ţi iasă. Tipul e un om bun. E cinstit şi corect. Dar nu ştiu cât de mult îi plac evreii. Probabil că nu prea mult.

— Păi, oricum, eu sunt american, cum bine ştii.

Zâmbiră amândoi.

— Indiferent de ce se întâmplă, vreau să-ţi mulţumesc, continuă Syd, întinzându-i mâna.

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce? Natan părea sincer surprins.

— Pentru că ai avut încredere în mine, pentru că m-ai căutat şi, nu în ultimul rând, pentru că mi-ai oferit bomba carierei mele. Dacă pot dovedi asta, sunt un om făcut. Syd deveni atent: A, iată-l! Se ridică şi făcu un semn cu mâna unui tip înalt şi slab, îmbrăcat într-un sacou bej. Tipul îi zâmbi lui Syd arătând un şir de dinţi de un alb perfect, care străluceau în contrast cu pielea lui măslinie.

— Bună, prietene, spuse el îmbrăţişându-l pe Syd. Mă bucur că te văd. Arăţi grozav.

— Mulţumesc, mulţumesc, replică Syd, bătându-l pe spate. Deşi individul era mult mai tânăr decât Syd, erau evident în relaţii foarte bune.

— Îţi sunt foarte recunoscător că ai venit aici să te întâlneşti cu noi, spuse Syd întorcându-se.

— Natan, spuse el, acesta este Ibrahim, prietenul meu. Apoi îi spuse palestinianului: Natan, un prieten de încredere. Şi acum că v-am făcut prezentările, trebuie să plec.

— Deja? îl întrebă Ibrahim dezamăgit. Dar nici n-am apucat să vorbim.

— Te rog, voi doi aveţi o grămadă de lucruri de discutat, iar eu am o grămadă de treabă.

Îi privi pe amândoi, pe rând.

— Amintiţi-vă că, dacă vreunul dintre voi îi face rău celuilalt în orice fel, nu-l voi ierta niciodată. Îmi sunteţi amândoi foarte dragi şi sper că acest lucru vă va ajuta să colaboraţi.

Rămaseră în tăcere pentru o clipă după plecarea lui Syd. Natan vorbi primul:

— Sunt foarte recunoscător că ai acceptat să vii.

— Ei bine, spuse Ibrahim, am acceptat doar să te cunosc şi să te ascult. Faptul că eşti prietenul lui Syd nu-ţi conferă automat şi încrederea mea. La urma urmei, el are o mulţime de prieteni, aşa că ai face bine să-mi dai nişte amănunte.

— Păi, începu Natan, ceea ce avem este o ameninţare la…

— Nu, nu. Nu mă refeream la asta. Vreau să ştiu cine eşti. Şi pentru cine lucrezi. După aceea vom trece la cealaltă parte.

— E destul de complicat.

— Doar minciunile sunt complicate. Am tot timpul. Te rog…

— Sunt israelian.

— Ştiu. Pentru cine lucrezi?

— Fac parte din Serviciul Secret Israelian.

— Eşti din Mossad?

Natan ezită înainte de a răspunde.

— Da.

— Şi-ţi imaginezi că aş putea lucra cu tine, deşi tu reprezinţi tot ceea ce este rău în lume? La ce dracu' te-ai gândit? Ibrahim se ridică în picioare.

— Te rog! Natan întinse mâna într-un gest de conciliere. Te rog stai jos. Dacă vrei să pleci după ce auzi ce am de spus, eşti liber s-o faci. Dar întâi, ascultă-mă.

Ibrahim ezită şi, în cele din urmă, se aşeză la loc, dar pe marginea scaunului. Nu părea că intenţionează să stea prea mult.

— Sunt din Mossad, este adevărat, dar ceea ce fac acum nu este cu binecuvântarea lor. Este foarte periculos pentru mine simplul fapt că vorbesc cu tine, ca să nu mai vorbim de ceea ce-ţi voi spune. Tot ceea ce-ţi cer este să mă asculţi cu atenţie şi apoi să te hotărăşti.

— Te ascult.

Natan îi spuse tot ce ştia. Hotărâse să nu omită nici un amănunt care l-ar fi putut face pe Ibrahim să înţeleagă anvergura operaţiunii, dar în acelaşi timp Natan ştia că, dacă tipul nu acceptă să coopereze, va trebui să-l împuşte înainte de a transmite altcuiva informaţiile. Lui Natan nu-i plăceau alternativele pe care le avea, dar miza era prea mare.

După ce Natan termină de vorbit, Ibrahim părea copleşit de ce auzise. Rămase tăcut câteva clipe, încercând să asimileze informaţiile. Apoi îl privi pe Natan în ochi.

— Trebuie să-ţi spun că eşti foarte convingător şi că ceea ce mi-ai spus sună verosimil. Dar nu te pot ajuta. Mi-am adus familia din Liban şi sunt răspunzător pentru bunăstarea lor. Dar îţi pot aranja să te întâlneşti cu cineva care te-ar putea ajuta, totuşi.

Natan se simţea de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Cercul oamenilor implicaţi în povestea asta se lărgea, iar el nu putea face nimic că să împiedice acest lucru. Se simţea ca un amator.

— Cine e persoana asta?

— Un prieten de-al meu cu multe relaţii şi foarte activ.

— N-am nevoie de relaţii. Am nevoie de cineva care să facă ceva.

— Asta e tot ce pot să fac, deci ce hotărăşti?

Natan îl privi atent:

— Când ne putem întâlni cu prietenul tău?

— Te pot duce la el chiar acum.

Natan aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă ca să plătească băutura şi se ridică.

— Hai să mergem.

Ibrahim puse mâna pe mâna lui Natan şi-i spuse:

— Aşteaptă o clipă. Trebuie să-i telefonez mai întâi. Nu putem merge neanunţaţi. Se ridică. Mă întorc imediat.

Natan îl lăsă să plece, apoi porni încet în urma lui, păstrând distanţa. Ibrahim se duse la un telefon public în cealaltă parte a barului şi formă un număr. Natan rămase la o oarecare distanţă, iar când Ibrahim observă că venise după el îi zâmbi, dar continuă să vorbească. Când termină de vorbit, închise şi se îndreptă spre Natan.

— Vine cineva să ne ia în câteva minute. Trebuie să aşteptăm la intrarea principală.

Lucrurile începuseră să-i scape din mână, se gândi Natan, dar nu avea ce face. Ar fi putut renunţa, desigur, şi lăsa totul baltă, dar era deja prea târziu chiar şi pentru asta.

— Cine ne va lua?

— Prietenul meu.

Nu mai avea rost să discute.

Îşi dădea seama că orice terorist ar fi fost încântat să pună mâna pe el, dar ştiuse ce riscă încă de la început. Peste zece minute, un Chevrolet Caprice alb se opri în faţa lor. Pasagerul coborî şi dădu mâna cu Ibrahim, apoi deschise portiera din spate şi le făcu semn să intre.

— Văd că avem un adevărat congres, spuse Natan nemulţumit. Cine sunt ăştia?

— Prietenul meu i-a trimis să ne ia, îi răspunse Ibrahim, scuzându-se oarecum. Nu te îngrijora. Suntem între prieteni.

— Ai cui prieteni? întrebă Natan.

— Vii sau nu?

— La dracu’, spuse Natan, şi se urcă în maşină. Nimeni nu spunea nimic, dar după câteva minute, pasagerul din faţă îi dădu lui Ibrahim o eşarfă neagră, arătându-l pe Natan, şi-i spuse ceva în arabă.

Următoarele zece minute Natan le petrecu legat la ochi. Era chiar amuzant, căci se gândea că dacă tipii ar fi vrut să-l termine, l-ar fi drogat sau omorât deja. Probabil că era dus la o persoană foarte influentă, dar ceea ce-l neliniştea acum era faptul că oricare dintre aceşti oameni putea fi un agent al Mossadului, dacă individul pentru care lucrau era suficient de important.

Maşina se opri, iar Ibrahim îl ajută să se dezlege la ochi.

— Am ajuns, spuse şi deschise portiera.

Se aflau într-un mare garaj subteran; trecură câteva minute până când Natan se obişnui cu lumina.

— Te rog, îi spuse Ibrahim, invitându-l să coboare din maşină, prietenul meu te aşteaptă.

Toţi porniră spre un ascensor dar, chiar înainte de a ajunge la el, portiera unei limuzine parcate în apropiere se deschise şi Ibrahim îi făcu semn lui Natan să intre.

— Bine ai venit în biroul meu, îl întâmpină o voce pe bancheta din spate a limuzinei, tocmai când Natan se pregătea să urce. Interiorul maşinii era în penumbră, dar o lumină de deasupra celui care vorbea, îndreptată spre Natan, nu-l lăsa să-i distingă faţa.

— Te rog, intră, îi spuse tipul, văzându-l că ezită.

Natan urcă în maşină şi se aşeză în faţa lui. Ibrahim urcă după el şi se aşeză alături, închizând portiera.

— Cine eşti? întrebă Natan fără să aştepte un răspuns.

— Asta nu are importanţă. Hai să spunem că sunt implicat în problemele regiunii de unde vii.

Lui Natan îi era greu să-i depisteze accentul. Era ceva britanic în vocea tipului, dar şi oriental în acelaşi timp.

— Sunt implicat în primul rând în organizarea ajutoarelor pentru poporul meu, continuă el. Nu mă implic în mecanica regiunii, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Tipul trăgea dintr-un trabuc gros, care-i lumina puţin trăsăturile. Natan putea desluşi o pereche de ochelari fumurii; faţa lui avea ceva cunoscut, dar Natan nu-şi dădea seama exact ce anume.

— Ştii de ce am nevoie? întrebă Natan.

— Nu prea. Ştiu doar ce mi-a spus Ibrahim la telefon şi ce i-a spus Syd lui Ibrahim înaintea întâlnirii cu tine.

— Deci tu eşti sursa lui Syd, spuse Natan. Atunci de ce nu mi-a aranjat o întâlnire direct cu tine?

— Pentru că nu mă cunoaşte, sosi răspunsul. Natan îşi dădu seama că tipul zâmbea. Syd crede că Ibrahim este sursa.

— Ce poziţie ai adoptat în problema păcii? întrebă Natan, vârându-şi mâna în buzunar ca să-şi scoată ţigările. Ibrahim îl şi apucă de mână înainte de a fi putut scoate pachetul.

— Încet, spuse Ibrahim, scoate mâna încet.

Natan simţi un obiect de metal în coaste. Dându-şi seama ce se întâmplă, spuse:

— Voiam doar o ţigară.

— Poţi fuma mai târziu, spuse tipul. Deocamdată spune-mi povestea de la început. Cât despre procesul de pace, cred că trebuie să continue. Pacea e întotdeauna bună la ceva, nu eşti de acord? Atâta vreme cât oamenii mei o vor şi se simt în siguranţă când negociază cu cineva care, de asemenea, o vrea.

Natan repetă ce-i spusese lui Ibrahim înainte şi, când termină, se lăsă pe spate pe bancheta confortabilă a limuzinei, aşteptând un răspuns.

— Hai să spunem că te cred şi că vreau să te ajut în orice fel pot. Ce-ai vrea să fac?

— Am nevoie de un om infiltrat în unitatea teroristă. Trebuie să ştiu exact ce planuri au, pentru a-i putea opri.

— Şi cum vrei să fac eu asta? Sunt o echipă bine închegată, nu-i aşa? Nu poţi să apari din afară şi să ceri să faci parte din echipă. Ca om al Mossadului, ar trebui să ştii toate astea.

— Ştiu. Dar în cazul ăsta există o breşă, ca s-o numesc aşa, pentru foarte scurt timp.

— Ce vrei să spui?

— Echipa aşteaptă sosirea unei femei care să acţioneze ca om de legătură. Cunosc toate detaliile despre persoana respectivă, dar am nevoie de cineva care s-o înlocuiască şi să se dea drept cea pe care o aşteaptă. Evident, cea adevărată trebuie oprită. Dacă se poate aranja asta, înlocuitoarea nu va trezi nici o bănuială.

— Ar fi extrem de periculos pentru femeie, spuse străinul.

— Ştiu, confirmă Natan.

— De ce nu anunţi autorităţile din Grecia ca să fie arestaţi teroriştii?

— În primul rând, n-au comis nici o crimă. În al doilea rând, dacă-i oprim aşa, vor găsi fără îndoială o altă echipă care să ducă la bun sfârşit misiunea. Una de care nu vom mai afla.

— Cred că te pot ajuta. Dar nu prea am încredere-n tine!

— Cum pot dovedi că nu mint?

— Păi... la ce mă gândesc eu, probabil că n-ai face. Dar, sunt gata să am încredere în tine, în măsura în care şi tu ai încredere în mine.

— Treci la subiect.

— Va veni cineva să se întâlnească peste două zile cu tine, în Beirut. Mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie.

Natan gândea foarte repede. Beirutul era un teritoriu inamic, controlat de poliţia siriană. Făcea parte din aşa-numita „ţară a morţii”. Trebuia să acţioneze cu maximă prudenţă, şi asta în cel mai bun caz.

— Uite, spuse tipul întinzându-i foaia de hârtie. Să fii la adresa asta poimâine şi după aceea mai vedem.

— Îţi dai seama ce periculos este pentru mine? îl întrebă Natan.

Ibrahim se pregătea de plecare.

— Ai încredere-n mine.

— Trebuie să fiu sigur că mă vei ajuta dacă mă duc, insistă Natan.

— Să fii acolo, dacă ai curaj.

Natan se aplecă uşor înainte.

— Ai încredere în toţi tipii ăştia din jurul tău? întrebă el cu o nuanţă de sarcasm în voce.

— Nu, răspunse el. Aşa că nu le spun nimic, dacă de asta-ţi faci probleme. Cu excepţia lui Ibrahim, ei nu ştiu cine eşti. Nu uita că am de-a face cu foarte multă lume.

Natan citi adresa după ce coborî din maşină. Slavă Domnului că nu era în enclava creştină Iunia, care era plină de falangiştii cu care lucrase.

Tipul pe care-l întâlnise avea o inteligenţă remarcabilă. Manipulase situaţia în aşa fel încât Natan îşi pierduse avantajul iniţial şi se lăsase antrenat într-un scenariu mortal. Acum ştia că era pe punctul de a face un pas pe care-l va regreta probabil cândva în viaţă – dacă „viaţă” mai era un cuvânt potrivit. Dar era deja prea târziu. Hotărâse să meargă mai departe.

CAPITOLUL 18

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL BEIRUT
23 SEPTEMBRIE
ORA 11.00

Călătoria la Beirut fusese lungă şi obositoare. Natan ajunsese la destinaţie a doua zi la prânz. Călătorea cu un paşaport canadian fals.

Nu avea intenţia să stea prea mult în Liban: nu mai mult de două zile, dacă nu intervenea ceva. Contactase telefonic o companie libaneză de închiriat ambarcaţiuni – aflase de la un falangist, în urmă cu câtva timp, că proprietarul ei era implicat în acţiuni de contrabandă. Dacă era bine plătit, tipul era de încredere, mai ales dacă-i mai datorai şi ceva bani. Natan îi explicase la telefon că va face o călătorie scurtă şi că dorea să vadă câteva locuri bune pentru scufundări. Simţind mirosul banilor, tipul îi promisese să-i pună la dispoziţie o ambarcaţiune şi echipamentul necesar.

Ajungând la Beirut, Natan simţise ceva ce aproape uitase: o frică îngrozitoare. Beretele roşii siriene mişunau peste tot, la fel poliţiştii înarmaţi până-n dinţi. Cu toate că grănicerul care-i controlase paşaportul nu păruse prea convins că Natan venise la Beirut într-o călătorie de afaceri, procedura de intrare în ţară era totuşi destul de simplă.

Era uimitor cum viaţa continua în pofida dezastrului evident peste tot. Natan se hotărî să ia un taxi direct de la aeroport până la portul unde-l aştepta ambarcaţiunea. Intenţiona să locuiască acolo cât timp va rămâne în oraş. Planul lui era să-l determine pe Gamil, proprietarul, să ancoreze vasul într-un punct pe care-l marcase pe hartă. Astfel va fi la o distanţă de aproximativ o sută optzeci de metri de casa unde urma să se întâlnească Dumnezeu ştie cu cine. Stând acolo, va putea supraveghea casa înainte de a se apropia de ea dintr-o direcţie neaşteptată: marea.

Când vasul ancoră, Natan îşi puse costumul de baie. Gamil, cu un zâmbet panoramic sub imensa lui mustaţă neagră, îi spuse:

— Nu înoţi prea des.

— Ce te face să crezi asta? replică Natan prietenos.

— Ca să înoţi, trebuie să stai la soare, iar tu eşti alb, nu eşti bronzat.

— Păi, cam ai dreptate. N-am mai înotat de mult timp, dar acum lucrurile se vor schimba. Natan ştia că făcuse o greşeală, chiar dacă era una mică de tot. „Şi lucrurile simple te dau gata”, se gândi el.

Aşezat pe un ponton de lemn, Natan inspecta echipamentul de scafandru adus de Gamil. Din acest punct se vedeau câteva case. Oricare putea fi aceea la care trebuia să se ducă în vizită: nu-şi dădea seama care exact.

— Deci, eşti mulţumit? îl întrebă Gamil, care venise cu două ceşti de cafea cu miros de cardamom.

— Da, într-adevăr. De unde ai făcut rost de el? E de foarte bună calitate.

— Deci te pricepi, prietene. Vrei puţină cafea?

— Cu plăcere.

Natan îşi duse mâna la ochi ca să-l poată vedea pe Gamil. Soarele îi bătea drept în ochi. Gamil păşi cu atenţie pe ponton şi-i întinse cafeaua. Natan o puse jos şi continuă să inspecteze echipamentul.

— Nu, n-o lăsa să se răcească. Bea-o fierbinte, altfel mai bine bei apă de mare.

Natan râse şi sorbi din cafeaua clocotită. Lichidul fierbinte îi arse limba.

— La dracu'! exclamă el.

— Trebuie sorbită, îi spuse Gamil şi sorbi zgomotos din ceaşcă.

— Păi acum îmi spui? întrebă Natan, lingându-şi buzele arse.

— Trebuie s-o sorbi fără să atingi ceaşca. Se răceşte în aer. Încearcă.

Gamil avea dreptate. Dacă făcea abstracţie de zgomot, era grozavă.

Câteva minute mai târziu, Natan auzi un bâzâit; deşi slab, era imposibil de confundat – un bâzâit pe care nu-l mai auzise de mult. Ceea ce fusese iniţial un punct pe linia orizontului devenea acum din ce în ce mai mare. Inima începu să-i bată cu putere, iar muşchii i se încordară. Vasul de patrulare sirian se îndrepta direct spre ei.

Rămaseră amândoi nemişcaţi privindu-l. Este un control de rutină probabil, îşi zise Natan, dar va trebui să pară speriat, ca orice turist într-o astfel de situaţie. Cu cele două rachete Styx care ocupau întreaga punte, vasul semăna cu o broască ţestoasă uriaşă. Era oribil.

— Nenorociţii! Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Gamil printre dinţi când barca se opri lângă ei, făcând ca mica lor ambarcaţiune să se balanseze puternic. Un marinar în uniformă gri îi aruncă o frânghie lui Gamil, care o prinse şi o legă de colacul de salvare. Acum vasul de patrulare era lipit de al lor şi Natan putea vedea mitraliera MK 47 cu ţevile îndreptate în jos.

Un ofiţer i se adresă lui Gamil, care se întoarse spre Natan:

— Vrea să-ţi vadă paşaportul. Nu te îngrijora, e doar un control de rutină.

Natan coborî în cabină, zâmbindu-i ofiţerului a cărui privire era total inexpresivă. Era a doua oară în viaţă când se apropia de un astfel de vas. Prima dată fusese în timpul războiului de Yom Kippur, când el şi echipa aruncaseră în aer câteva, în cursul unei misiuni de luptă în portul Tripoli.

În timp ce ofiţerul controla actele lui Natan, nimeni nu încercă să urce la bord. Chiar şi după ce i le înapoie lui Gamil şi acesta dădu drumul frânghiei, nimeni nu făcu vreo mişcare. Toate privirile erau aţintite asupra lui Natan. Într-un târziu, ofiţerul îşi duse mâna la chipiu în semn de la revedere, apoi le făcu semn celor de pe punte. Un nor de fum se ridică din ţevile uzate când vasul începu să se îndepărteze uşor.

Senzaţia de uşurare pe care o simţi Natan în acel moment era imensă.

Gamil, zâmbind, şopti în arabă, privind în urma bărcii care lua distanţă:

— Fie ca nenorociţii ăştia să putrezească în iad, iar spiritul Libanului să-i bântuie mereu!

— Ce-ai spus? întrebă Natan.

— Nimic, prietene, le uram noroc pe mare. Apoi, cu acelaşi zâmbet, se întoarse cu faţa la Natan. Şi ce crezi că o să găseşti aici?

— Caut un vapor scufundat, ca să pot include Beirutul în circuitul meu turistic.

— Nu cauţi o comoară pe vaporul scufundat?

— Dacă găsesc vreuna, nu am de gând s-o arunc înapoi, dar adevărata comoară este şirul nesfârşit de turişti care vor veni să vadă vaporul, dacă este cel pe care-l bănuiesc eu.

— Asta e bine pentru afaceri, spuse Gamil luând-o spre cabină. Acolo, spuse el dintr-odată, arătând spre plajă, acolo e comoara adevărată.

— Ce-i acolo?

— Femeile de pe plajă. Aşteaptă. Dispăru în cabină, reapărând un minut mai târziu cu un binoclu în mână, pe care i-l întinse lui Natan. Priveşte.

Asta era o ocazie neaşteptată, iar Natan scrută plaja timp îndelungat. Gamil avea dreptate. Plaja forfotea de lume, în special femei în costume de baie decoltate.

— Cum de sunt îmbrăcate aşa? întrebă Natan jucând rolul unui turist la prima sa vizită. Nu e împotriva religiei de aici?

— Ai multe de învăţat despre Liban, prietene, spuse Gamil râzând cu poftă.

Natan observă din nou plaja, atent la casele aliniate de-a lungul ei. Una dintre ele fusese lovită din plin – probabil de o bombă trasă de pe mare. Părea nelocuită, în timp ce în celelalte erau semne de activitate.

Ştia că în curând se va îndrepta spre plajă şi spre casa cu numărul 26, unde era aşteptat. Cuvântul „aşteptat” îl făcea să ezite. Putea încă să se întoarcă şi să plece din ţară fără să se întâmple nimic. Dar, odată intrat în casă, nu mai exista posibilitatea de a o face.

— Mă duc pe mal, spuse Natan ridicându-se. Crezi că poţi să-mi pregăteşti echipamentul de scafandru într-o oră, ca să încep imediat ce mă întorc?

Gamil zâmbea:

— Ai văzut pe plajă ceva ce-ţi place.

— Mai multe lucruri, prietene. Pot să iau barca pneumatică?

— Sigur. Ţine minte, dacă vrei s-o laşi undeva, trebuie să plăteşti pe cineva să ţi-o păzească, astfel n-o s-o mai găseşti la întoarcere.

— Primesc şi dolari?

— Glumeşti. Ăsta e Libanul. Primesc oricâţi dolari poţi să le dai, dacă nu chiar şi mai mulţi.

După ce se schimbă într-o pereche de blugi şi un tricou galben, Natan se îndreptă spre plajă în mica barcă de cauciuc.

De pe puntea vasului marea i se păruse liniştită, dar aşezat în barcă, îşi dădu seama că trebuia să vâslească hotărât şi cu putere. Ultimii metri i-a parcurs pe creasta unui val care l-a aruncat direct pe ţărm, într-un nor de spumă.

Câţiva puşti săriră în apă şi-l ajutară să-şi tragă barca pe mal. Sperau să câştige un ban păzind-o.

— Domnule, vreţi să am grijă de barca dumneavoastră? întrebă un băieţel slăbuţ de vreo zece ani, îmbrăcat cu un costum colorat.

— Eşti sigur că poţi să faci asta? întrebă Natan amuzat.

— Pot s-o păzesc în siguranţă, promise puştiul. Aveţi cu ce să mă plătiţi? întrebă el, ridicându-şi bărbia sfidător.

— Nu ştiu. Cât vrei? Natan nu prea avea chef de glume pentru moment, dar ştia că trebuie să pară un adevărat turist canadian.

— Cât aveţi?

— Îţi dau cinci dolari.

— Mă faceţi de ruşine, răspunse puştiul. Vă fac o reducere. Vă păzesc barca pe gratis. Mă plătiţi la întoarcere.

Natan ştia că fusese fraierit, dar se hotărî s-o lase baltă. Îl impresiona respectul pe care ceilalţi copii îl arătau celui care vorbise.

— OK, spuse Natan. Mă întorc într-o jumătate de oră şi mai vorbim.

Se îndreptă spre o trecere îngustă între case, care dădea spre strada unde văzuse numărul pe care-l căuta. Era una dintre cele cinci case şi, dacă era o cursă, ar fi putut observa orice activitate de pe plajă. Nu era aşteptat din direcţia aceea.

Odată ajuns pe stradă, văzu dezastrul. Toate casele purtau semnele războiului. Unele fuseseră evident reconstruite şi de câteva ori la rând, altele erau pe jumătate dărâmate. Traficul se desfăşura relativ normal. Natan era fericit că nu trebuia să se apropie de casă venind dinspre Beirut, ci pur şi simplu îşi putea face apariţia în faţa ei. Fiind o plajă populară, pasajul prin care trecuse era plin de vânzători ambulanţi. Tentat de mirosurile apetisante, Natan se gândi să comande nişte kebab de miel, dar când doi soldaţi sirieni se opriră în faţa vânzătorului, se răzgândi imediat.

Adresa pe care o căuta se afla lângă casa distrusă, pe care o remarcase de pe vapor. Era destul de mare, cu un acoperiş roşu de ţiglă şi ferestre arcuite în stil turcesc. Casa părea bine conservată şi de curând fusese vopsită în alb. Numărul era foarte vizibil pe uşa mare de stejar şi, cu toate că nu-i răspunse nimeni, Natan era sigur că adresa era corectă.

Aşteptă câteva minute, apoi ocoli prin spatele casei, spre mare. Curtea interioară era la vreo doi metri deasupra plajei şi era împrejmuită cu un gard de fier ruginit, cu o deschizătură în partea stângă şi o scară deschisă, tot din fier. Din locul unde ajunsese, priveliştea care i se deschidea ar fi putut fi a oricărei plaje din California. Dând colţul, văzu un balcon de marmură albă, o masă albă, cu tăblia din sticlă şi o pereche de picioare bronzate. După ce urcă scările, putu să desluşească şi cui aparţineau picioarele. Corpul ei era perfect: pielea bronzată strălucea din cauza cremei cu care fusese unsă. Spera doar ca faţa să fie tot atât de frumoasă ca şi restul.

— Scuză-mă, spuse pe un ton prietenos, nedorind s-o sperie.

Se întoarse spre el încet, elegant şi privirile lor se întâlniră. Natan nu şi-ar fi putut imagina o faţă mai desăvârşită. Un păr negru, bogat, încadra un ten măsliniu-deschis. Ochii ei mari scăpărau de inteligenţă. Natan îşi dădu seama brusc că se holba la ea.

— Vorbeşti engleza? întrebă el.

— Ce doreşti? răspunse ea cu un uşor accent.

— Îl caut pe Ibrahim. Aşa i se spusese să se adreseze.

— Ibrahim e la Washington.

— Şi tu cine eşti?

— Sunt sora lui. Dar tu?

— Cineva pe care a promis că-l ajută. Cred că e mai bine să plec. Dacă nu ai un mesaj pentru mine, nu are rost să te fac să pierzi timpul.

Se întoarse deja să plece când ea îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— De ce?

— Sunt doar curioasă. Ai un paşaport?

— Da.

— Pot să-l văd? îl întrebă ea zâmbind.

Scoase paşaportul şi i-l întinse. Ea privi cu atenţie fotografia, apoi i-l dădu înapoi.

— Frumos, îi spuse. Şi care este numele tău adevărat?

Natan nu se simţea în largul lui. Nu era obişnuit ca el să fie cel chestionat şi nici nu-l aranja rolul de victimă într-un joc de-a şoarecele şi pisica.

— E vreun motiv pentru asta? întrebă el.

— Poate. Deci?

Ezită, gândindu-se că, dacă asta era într-adevăr o cursă, ar fi putut pune mâna pe el de îndată ce intrase pe uşă.

— Natan. Numele meu e Natan.

Ea se ridică şi veni spre el, zâmbindu-i. Întinzându-i mâna, îi spuse:

— Mă cheamă Nadin. Fratele meu mi-a vorbit puţin de tine. M-a rugat, dacă apari, să te ajut cât de mult pot. Deşi era aproape sigur că n-o să apari. Arătând un glasvand prin care se intra în casă, îl invită: Te rog, vino cu mine.

El o urmă în întunericul răcoros din interior. Avea o graţie felină în mişcări. Lui Natan i se părea perfecţiunea întruchipată şi era îmbătat de parfumul ei.

— Ia loc şi serveşte-te cu ceva de băut. Găseşti tot ce vrei în scrinul de acolo, spuse ea arătând spre un scrin de mahon. Mă duc să mă schimb cu ceva mai potrivit.

— Nu trebuie să te îmbraci din cauza mea, îi răspunse el zâmbind. Zâmbindu-i la rândul ei, ieşi din cameră.

Se simţea în siguranţă acum, dar era încă stăpânit de un sentiment de îngrijorare. Trebuia să se întoarcă pe vas într-o oră şi să iasă din ţară în următoarele patruzeci şi opt. Aşezat aici, în camera răcoroasă, privind întinderea albastră a mării prin perdelele subţiri, înfoiate de briză, Natan se simţea depăşit de situaţie. Lucrase ca un amator, ca un neprofesionist, şi era în mare pericol. Se putea întâmpla orice şi, desigur, cu cât era mai implicat în această afacere, cu atât era mai probabil ca lucrurile să ia o întorsătură nefericită. Presupunând că era arestat pentru vreun delict minor, cum ar fi ultragierea unui soldat sirian?! Asta se putea întâmpla în orice clipă, căci sirienii din Liban erau excesiv de nervoşi.

Apoi mai era Gamil, care l-ar fi putut informa pe vreunul dintre multiplii lui şefi despre acest canadian ciudat. Informaţia asta ar avea toate şansele să ajungă la Mossad, fără ca el să poată face ceva. Libanul era plin de agenţi şi informatori. Nu aveau altceva de făcut decât să-i introducă în computer numele fals şi bingo! Iată-l în carne şi oase. Se servi cu tequila şi o înghiţi dintr-odată, sperând să-i amorţească temerile. Măcar să pară calm şi stăpân pe situaţie.

Deşi părea să fi lipsit mai mult, Nadin se întoarse după câteva minute. Se schimbase într-o rochie de casă tradiţională, numită *galabia*. Din bumbac alb, rochia avea un decolteu brodat, bogat ornamentat cu roşu şi auriu. Se aşeză pe un scaun de lemn în faţa lui. Dintr-un vas de sticlă aflat pe o măsuţă în apropiere, se servi cu o bucăţică de rahat, muşcă din ea şi apoi îşi linse delicat buzele pline de zahăr. Lui Natan îi era greu să-şi dezlipească privirile de pe şliţul lung al rochiei, prin care i se zăreau picioarele perfecte.

— Deci, ce vrei? întrebă Nadin.

— Nu ţi-a spus Ibrahim, fratele tău, despre ce e vorba?

— Nu, n-am fost rugată decât să te ajut dacă apari aici – ceea ce, aşa cum ţi-am spus, era considerat foarte improbabil. Deci, ce vrei? Engleza ei era superbă, cu un vag accent britanic.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să împiedic un asasinat.

— Al cui? De către cine?

— O delegaţie de palestinieni moderaţi, care vor participa la negocierile de pace, urmează să fie suprimată de un grup terorist.

— Terorist pentru tine înseamnă luptător pentru libertate pentru altul.

— Nu cred că oamenii ăştia ar putea fi consideraţi de cineva luptători pentru libertate.

— Şi ce te face să crezi că eu nu fac parte din această categorie?

— Dacă ai fi fost, probabil că aş fi fost deja mort. Dar, ascultă-mă, dacă ai de gând să mă ajuţi, hai să trecem la treabă.

— Înainte de a o face – dacă o facem aş vrea să ştii că e ceva la tine care mă nemulţumeşte, la fel şi pe cel care te-a trimis la mine. Tu crezi că ţinta acestor aşa-zişi terorişti fiind palestinienii, noi trebuie să-ţi fim recunoscători pentru că ne ajuţi. Prin urmare, trebuie să ne plecăm în faţa ta şi să facem tot ce ne spui. Hai să punem lucrurile la punct. Nu dau doi bani pe delegaţi, fie ei moderaţi sau extremişti.

— De ce? întrebă Natan, perplex.

— Deoarece nu cred că vor reuşi să facă vreodată ceva, nici măcar să amâne bătălia finală, sângeroasă şi inevitabilă. Dar, pentru şansa improbabilă în care s-ar întâmpla un miracol şi ar reuşi să împiedice această bătălie, forţând guvernul tău încăpăţânat să acţioneze în mod raţional, voi face tot ce pot ca să te ajut. Dar nu pe post de lacheu.

— Nu-ţi cer altceva decât să mă ajuţi să împiedic asasinatul. Nu există scopuri ascunse şi, după ce se termină totul, vom merge, fiecare pe drumul nostru. Eşti de acord?

— Hai să începem şi după aceea mai vedem.

— Nu, nu e bine. Poţi să-mi spui că nu vrei să ai de-a face cu asta şi plec imediat. Dar dacă accepţi să mă ajuţi, trebuie să fiu sigur că eşti decisă. Asta nu e o chestie pe care poţi s-o începi şi apoi să constaţi că nu-ţi place. Deci, ce spui?

Observând beretele roşii ale câtorva soldaţi sirieni patrulând pe plajă, Natan deveni foarte atent.

— Nu te îngrijora, îi spuse Nadin, este doar o patrulă de rutină care trece pe aici din oră-n oră. Le place această plajă în mod special din cauza turistelor în bikini. Uite, continuă ea, aşezându-se mai bine pe scaun şi privindu-l direct în ochi, de unde ştiu că nu-mi întinzi o cursă ca să mă foloseşti după aceea împotriva propriului meu popor? La urma urmei, faci parte din Mossad. El se scuturã când ea pronunţă acest cuvânt. Nu era ceva ce dorea să audă – în special pe pământ libanez, fiind înconjurat de soldaţi sirieni. Camarazii tăi nu sunt faimoşi pentru onestitatea şi generozitatea lor faţă de palestinieni, nu-i aşa?

— Am venit aici, nu?

— Asta nu arată decât că ai încredere în mine. Ce garanţii am că şi eu pot avea încredere în tine?

— Nu ştiu ce să-ţi spun, dar nu prea mai am timp. Ar fi foarte bine să te gândeşti până la noapte, când mă voi întoarce.

— Te voi ajuta. Tonul ei era hotărât. Dar adu-ţi aminte că, dacă mă tragi pe sfoară, nu va exista vreun loc pe pământ unde să poţi fugi. Sau unde ai dori să fugi.

El dădu din cap aprobator, zâmbindu-i; se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se opri şi se întoarse. Încet, aproape imperceptibil, îi spuse:

— Apreciez foarte mult ceea ce vrei să faci. Îţi sunt îndatorat şi mulţi alţii îţi vor fi, chiar dacă n-o vor şti niciodată. După o pauză, continuă. Acum trebuie să mă întorc la…

— Ţi-am văzut barca.

— Asta e acoperirea pentru prezenţa mea aici. Fac scufundări în căutarea unei epave.

— Deci cauţi comori?

— Nu, un loc pentru adus turişti dornici de senzaţii tari. Mă întorc la noapte, dacă eşti de acord.

— Voi fi aici.

La plecare, Natan îi întinse o foaie de hârtie.

— Dacă ai timp după-amiază, te rog încearcă să afli ceva despre fata asta. Vom avea nevoie de informaţia asta mai târziu.

— Foarte bine.

— Dar să nu atragi atenţia când pui întrebările.

Regreta deja faptul că o rugase asta. Strângerea informaţiilor fără a face valuri era ceva ce ea nu avea de unde să fi învăţat. Foarte puţini oameni sunt antrenaţi în aşa ceva.

— Nu te îngrijora, spuse ea. Am idee cum se face o supraveghere şi cum se obţin informaţii fără să stric totul.

— Unde ai învăţat asta?

— De la tatăl meu.

— Şi cine este tatăl tău?

— Îţi spun diseară.

Nadin era evident amuzată. Probabil că se aştepta ca el să fi ştiut deja.

Natan se întoarse pe plajă fără incidente. Puştiul stătea pe barca lui pneumatică, şi ea părea de departe mai degrabă un prosop de plajă decât o barcă. Văzându-l că se apropie, puştiul îi făcu semn cu mâna.

— *Aha-lan we sah-lahy* şefule. Ţi-am păzit barca. Acum că te-ai întors, pot să-mi văd de drum.

Barca era plată ca o clătită. Cineva o dezumflase.

— Ce dracu’ spui? Ce s-a întâmplat aici?

— Nu ştiu, şefule. Mi-ai spus să am grijă să n-o fure nimeni.

— Dar ce s-a întâmplat cu aerul din ea? Natan începuse să se înfurie, dar observând un poliţist care patrula, se calmă imediat.

— Treaba mea era să am grijă de barcă, nu de aerul din ea. Nu-mi datorezi nimic, aşa că la revedere. Puştiul îi aruncă o privire impertinentă şi o porni în viteză spre plajă.

— Stai! De unde dracu’ să fac rost de o pompă? Natan îl ajunse din urmă.

— Pot să-ţi împrumut eu o pompă pentru douăzeci de dolari americani. Puştiul zâmbea, la fel şi ceilalţi copii care-i înconjuraseră.

— Îţi dau douăzeci şi cinci, dar o umfli tu.

— Treizeci.

— S-a făcut.

În câteva minute, barca a fost gata şi Natan îi plăti micului bandit. Puştiul dădu din cap şi-i spuse:

— Mersi!

Când Natan ajunse înapoi pe vas, găsi echipamentul de scafandru gata pregătit de Gamil. La întoarcere, vâslitul fusese extrem de dificil, aşa că se odihni câteva minute înainte de a se echipa şi scufunda.

Epava era aproape exact sub vasul lor, iar Natan o cercetă timp de douăzeci de minute, ca să-l convingă pe Gamil că acesta era într-adevăr scopul călătoriei lui. Înainte de a ieşi la suprafaţă, umflă o geamandură cu aer din tubul lui de oxigen, dar ştia că timpul expirase şi că se va întoarce în curând în ţara morţilor.

CAPITOLUL 19

BEIRUT
23 SEPTEMBRIE
ORA 18.00

Pe la ora şase după-amiază, Gamil ridică ancora şi se îndreptă spre partea de nord a portului. După ce au ancorat, îl invită pe Natan să cineze împreună, dar acesta refuză, explicându-i că întâlnise o fată pe plajă şi o invitase să iasă împreună.

Gamil râse.

— Eşti rapid, prietene. Ai grijă să nu primeşti mai mult decât ceri. Dacă n-ai aflat până acum, ăsta nu e un oraş sigur, aşa că nu poţi umbla singur. La urma urmei, un canadian valorează mulţi bani. Nu vrei să merg cu tine? Doar ca să mă asigur că eşti în siguranţă. Apoi vin să te iau la sfârşit. Ce zici?

— Mulţumesc, dar cred că pot să-mi port singur de grijă. Nu te agita pentru mine.

— Prietene, după ce-mi dai restul de bani pe care mi-i datorezi, nu-mi mai fac griji pentru tine şi nu-mi mai pasă ce faci. Deocamdată, eşti cel mai important om pe care-l cunosc.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, dar ştiu foarte bine cum să mă păzesc singur.

Gamil era foarte supărat. Începu un şir de blesteme, suficient de tare pentru ca Natan să le poată auzi.

— Nu vrei să-mi plăteşti acum? Pentru orice eventualitate? zâmbi el viclean.

— Şi să nu mai valorez nimic pentru tine? Nici nu te gândi. Te voi plăti când terminăm treaba, nici o secundă mai devreme. Acum te rog scuză-mă, am o întâlnire cu o fată minunată şi nu vreau s-o las să mă aştepte.

Natan sări pe chei. Îmbrăcat sport, în blugi şi într-un tricou albastru-închis, trecu de docuri, luând-o spre casa Nadinei. Acum că ştia bine casa, se hotărî să meargă pe plajă evitând străzile din cartierul musulman, cunoscut ca periculos. Dorea să evite mai ales patrulele de poliţie şi militare. Deşi casa se afla la o distanţă de două mile de port, Natan ajunse mai repede decât se aşteptase. Era încă lumină, cu toate că soarele era pe punctul de a se topi în marea care se întuneca. Nu rămăsese decât o umbră care se pierdea spre orizontul strălucitor.

Glasvandul era deschis, iar perdelele subţiri fluturau sub adierea brizei. Lumina din casă era plăcută şi ospitalieră, o oază de linişte în mijlocul unui deşert ostil.

Urcând scările două câte două, se apropie de uşă.

— E cineva acasă? întrebă el, scuturându-şi nisipul de pe picioare.

— Intră. Vocea Nadinei era inconfundabilă, subţire, dar răguşită.

Natan intră, dar încremeni zărind într-un colţ al camerei o siluetă întunecată. Mâinile îi erau împreunate pe piept, iar capul chel reflecta lumina provenită de la un candelabru de cristal.

Natan făcu un pas înapoi, gata să dea buzna afară. Detesta surprizele de genul ăsta.

Nadin spuse repede:

— Stai liniştit, este un prieten.

— Ar fi trebuit să mă anunţi că va fi aici în seara asta. Cine e?

— Un prieten de-al tatălui meu. L-ai putea numi garda mea de corp, deşi e mult mai mult decât atât. El ne-a crescut. Nadin îi zâmbi bărbatului care părea că vine din povestea cu lampa lui Aladin. Bassam are grijă de mine şi de fratele meu, Nabil. Nu ai de ce să te temi. Uite, până acum ai avut încredere-n mine. Mai fă un pas în direcţia asta.

— Vorbeşte engleza?

— Nu.

Natan rămăsese lângă uşă.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, spuse, privind-o în ochi cu o expresie hotărâtă: să nu mai aduci niciodată pe nimeni fără să mă anunţi în prealabil. Promite-mi asta.

— Îţi promit şi-mi pare rău. Dar când mi-ai cerut să obţin informaţia aceea, doar n-ai crezut că o să mă duc eu personal s-o verific, nu?

— Drept să spun, cam aşa am crezut, dar asta n-are nici o legătură, spuse el, intrând în cameră.

Bassam făcu un pas înainte, gata s-o protejeze pe Nadin, dar ea îi spuse ceva în arabă, care-l făcu să se tragă înapoi. Apoi îl pofti pe Natan să se aşeze pe un scaun în faţa ei.

— Vrei ceva de băut înainte de masă? întrebă ea.

— Da, mulţumesc.

— Tequila?

— Da.

Se ridică să-i ofere de băut, apoi îi făcu semn lui Bassam, care părăsi camera.

— Sper că nu l-ai trimis să-şi aducă prietenii? întrebă Natan în glumă.

— Nu. S-a dus să pună masa pentru cină.

— Deci, spune-mi cine e tatăl tău?

— Probabil că-l cunoşti, cel puţin din auzite. Îi întinse paharul. Al Danna este numele nostru de familie, iar tatăl meu se numeşte Catib. Cu bărbia ridicată, spusese numele tatălui său cu multă mândrie. Lui Natan aproape că îi căzu paharul din mână.

— Doar nu vrei să spui că eşti fata lui Abu Nabil, izbucni el.

— Acesta este numele sub care e mai cunoscut, da.

— Dumnezeule mare! Dintre toţi oamenii de pe lume, a trebuit să fii fata celui mai periculos terorist!

— Tatăl meu este luptător pentru libertate. Nu el a vrut să fie amestecat în acest război. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă ai tăi ar fi fost să-l lase-n pace.

— Îmi pare rău, dar tatăl tău e un ucigaş sângeros.

— Te rog. Tu n-ai idee cine este sau era tatăl meu. E uşor să-i judeci pe alţii. Ce ştii tu despre lupta pentru libertate? Ţie libertatea ţi-a fost oferită pe tavă!

— Nu chiar, spuse Natan. Nu era nici timpul, nici locul să înceapă o astfel de discuţie, dar nu se putea abţine. Situaţia era extrem de ciudată. De ce dorea să-l ajute? Nu ne-am născut liberi. Am luptat pentru libertatea noastră, îţi aminteşti?

— Aţi luptat? Tu numeşti Dir Yasin luptă? Nu a fost un masacru?

— A fost opera unei organizaţii marginale. În mod obişnuit, nu se întâmplau astfel de lucruri. Nu de genul celor făcute de bandiţii lui Hadge Amin al Husaini.

— Nu-mi spune mie lozinci dintr-astea! Liderii aşa-numitei organizaţii marginale sunt la putere astăzi, în timp ce urmaşii lui al Husaini luptă pentru pace. Cât despre tatăl meu, nu sunt de acord cu metodele lui, altfel nu te-aş ajuta, nu? Dar îl înţeleg. Ştii că familia mea avea peste şase mii de acri de livezi în ceea ce voi numiţi Israel, inclusiv livezi de portocali în Ashkelon Yavnah şi Kefar Saba? Toate astea i-au fost luate. Deci, spune-mi, tu ce-ai fi făcut în locul lui? Casa în care a crescut, pe malul mării, în Jaffa, avea douăzeci de camere. Acum este sediul poliţiei. Dintr-un cetăţean onorabil, s-a trezit peste noapte un refugiat. Aşa că nu-mi spune mie cum aţi luptat pentru libertate! Pentru că aţi dobândit-o în schimbul nenorocirii altora. Destul. E timpul să vedem ce se poate face de acum înainte. Tot nu cred că există şanse reale pentru pace, dar să nu spunem că n-am încercat. Poţi să înţelegi asta?

— Da, pot. Dar încearcă să ţii minte un lucru. Şi ai mei au pierdut totul în holocaust şi au fost nevoiţi să o ia de la zero.

— Dar de ce suntem noi pedepsiţi pentru holocaust? Nu noi l-am provocat, dar într-o oarecare măsură am terminat prin a plăti în contul lui. Într-un fel, şi noi am fost victimele holocaustului. Iar asta n-o putem schimba nici tu, nici eu.

Nadin tăcu.

— Bassam îi va spune tatălui tău despre mine? o întrebă Natan.

— Nu. Nu-i dă raportul lui, ci numai mie. De fapt, tatăl meu nu vorbeşte cu mine în ultima vreme, deoarece crede că greşesc. Asta o spune tuturor pentru că, printre altele, i se pare că aşa sunt în siguranţă, indiferent ce-l aşteaptă pe el.

Bassam intră să anunţe că masa e gata. Urmând-o pe Nadin în sufragerie, Natan se simţea ca într-un vis suprarealist. Era într-o situaţie extrem de delicată, cum nu fusese niciodată în viaţă. Şi dacă totul se termina rău?

Masa era încărcată cu delicatese locale, de la un vas mare cu pilaf de pui, până la tradiţionalul gălbenuş de ou cu *thina*. Începând să mănânce, Natan îşi dădu seama cât îi era de foame. Mâncară în linişte câteva minute, apoi o întrebă:

— Ce-ai aflat despre numele pe care ţi l-am dat?

Ea dădu din cap, ştergându-şi buzele cu un şerveţel alb.

— Bassam a controlat adresa. E o familie numeroasă. Cinci fraţi şi o soră. Sunt palestinieni, originari din Haifa. Mai doreai şi alte informaţii?

— Doar dacă fata mai locuieşte încă acolo.

— Da.

— Ea este „biletul” cu care putem pătrunde în organizaţia care pune la cale asasinatele.

— Dă-mi amănunte.

— Păi, ca să nu lungesc povestea, ea este nepoata unui tip care până de curând conducea o mică organizaţie constituită cu scopul de a-i asasina pe conducătorii palestinieni moderaţi. Mă refer la cei care doresc să negocieze cu Israelul sub auspiciile Naţiunilor Unite.

Unchiul ei a aranjat în aşa fel ca ea să poată merge în Cipru şi să fie omul de legătură pentru mica sa echipă. A ales-o deoarece avea încredere în ea şi pentru că e genul de situaţie în care o femeie poate opera mai bine decât un bărbat, fără să dea naştere la multe bănuieli. El a făcut toate aranjamentele şi era pe punctul de a trimite pe cineva după ea când a avut un accident – în timpul unei scufundări – şi a murit.

— La momentul oportun, spuse ea.

— Eşti foarte suspicioasă, îi zâmbi el.

— Şi n-ar trebui să fiu?

— Ei, în conjunctura actuală, nu e rău. Tipul care a rămas, comandantul adjunct, o aşteaptă. El crede că mesagerul a şi pornit după ea şi că acum e pe drum.

— Şi cum ne ajută asta pe noi? Ai de gând s-o convingi să lucreze cu noi?

— Asta n-ar fi o idee rea, dacă am avea timpul necesar.

— Atunci cum?

— O vei înlocui tu.

— Da, dar... era evident şocată. Cum arată? Vreau să spun că vor descoperi imediat că nu sunt ea. Nici măcar nu ştiu cum arăta unchiul ei.

— Nici unul dintre oamenii cu care vei lucra n-a văzut-o sau nu a auzit de ea, aşa că nu e nici un pericol în sensul ăsta. Cât despre unchiul ei, o să-ţi dau toate informaţiile de care ai nevoie, aşa că nu sunt probleme.

— Dar dacă apare? Adică...

— Trebuie s-o scoatem din joc, poate s-o ţinem aici... Bassam s-o păzească să nu plece. O să vină de bună voie, crezând că a venit după ea omul unchiului ei. Ea nu ştie că unchiul ei a murit. Iar familia nu se va alerta, căci totul a fost aranjat în aşa fel încât să se creadă că e la Sorbona, la Paris...

— Dacă ştii toate astea, spune ea pronunţând atent fiecare silabă, gândindu-se în timp ce vorbea, de ce nu-i opreşti pe oamenii ăştia împreună cu echipa ta?

— Pentru că am aflat că uciderea palestinienilor moderaţi îi aranjează pe ai mei la fel de mult ca şi pe sirieni.

— Vrei să-mi spui că nu-i poţi opri înainte de a face asta?

— Nadin, nici nu mă pot apropia de ei. Oamenii mei îi ţin sub supraveghere doar ca să se asigure că nu-şi schimbă ţinta în ultima clipă şi nu hotărăsc să-i atace pe israelieni.

Vreau să mă ajuţi să-i opresc la timpul potrivit, dar nu e cazul să facem acum speculaţii asupra metodelor pe care le vom folosi, când avem aşa de puţine informaţii. Ce e foarte important acum e să aducem fata aici şi să te trimitem pe tine în Grecia.

— Ştii ce trebuie să-i spună mesagerul fetei? întrebă ea.

— Da, am textul scris în arabă, pentru mai multă siguranţă.

— Presupun că Bassam ar putea s-o aducă aici şi s-o ţină. Se lăsă pe spate şi-l privi pe Natan. Nu-i aşa că brusc ţi se pare un noroc că-l avem pe el? Dorea neapărat să marcheze un punct. Adică, marelui om din Mossad nu i-a trecut chestia asta prin minte? Ce ne-am fi făcut fără Bassam?

— Sper că nu crezi că eşti singura persoană pe care o cunosc în Liban? Spera ca minciuna lui să ţină. Dar, din moment ce e aici, nu văd de ce să-i implicăm şi pe alţii. Şi, că veni vorba, n-am nimic împotriva lui Bassam. N-am spus decât că nu mai

vreau să am astfel de surprize. Nu este sănătos nici pentru mine şi cu atât mai puţin pentru celălalt.

— Bine, spuse ea. O să-l întreb. La urma urmei, nu e cazul să mizăm pe acceptul lui. Ar putea foarte bine să spună nu.

— Ai de gând să-i spui toată povestea? Sau ai şi făcut-o?

— Nu i-am spus nimic. Doar că eşti un prieten din Statele Unite. Dar, dacă vrei să te ajute, trebuie să inventezi o poveste plauzibilă, altfel vom fi nevoiţi să-i spunem adevărul.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, spuse Natan, uitându-se pe fereastră. De unde stătea, nu putea vedea luna, doar razele care se reflectau în valuri. Spune-i că eu... bătea cu degetele în masă... asta nu era în regulă. Mossadul avusese grijă de el în toţi aceşti ani, rezolvând în locul lui probleme de genul ăsta. El nu avusese altceva de făcut decât să înveţe pe de rost toate detaliile. Şi acum asta. Spune-i, continuă el, că lucrez pentru CIA şi că am nevoie de ajutorul tău pentru că lucrez pe cont propriu ca să salvez un lider palestinian.

— Parcă nu voiai să-i spui adevărul?

— Nu vreau să ştie că sunt israelian. Ai încredere în ce-ţi spun. Acum de ce nu-l chemi ca să putem vorbi?

Bassam a acceptat să-i ajute fără probleme, în special după ce şi-a dat seama că aşa dorea Nadin.

După ce trecură în revistă toate amănuntele, Natan rezumă ce avea fiecare de făcut în următoarele câteva ore. Se va întoarce pe vas şi va pleca la aeroport dis-de-dimineaţă. Acolo se va întâlni cu Nadin, care va putea telefona la Atena să-l roage pe Halim s-o aştepte la aeroportul Hellinikon. Natan insistă cât de important era ca Halim să vadă că ea venea cu un avion direct din Liban.

Halim o va duce la apartamentul unde urma să locuiască, apoi va începe să adune informaţii. Natan nu-i spusese că apartamentul era supravegheat, pentru că voia ca ea să se poarte natural. Dar o avertiză că ar fi posibil şi că nu trebuie să folosească telefonul din apartament şi nici pe cel din restaurantul de la subsol. Natan îi dădu instrucţiuni cum să-l contacteze peste câteva zile şi cum să-i lase un scurt mesaj. Îi dădu un număr de telefon la Paris. În caz de urgenţă, trebuia să sune imediat.

— După ce dai un telefon, du-te la hotelul Palace Athena sau Syntagma şi înregistrează-te sub numele de Madeleine Marcus. Urcă în cameră şi aşteaptă-mă. Scrise numele pe o bucăţică de hârtie. Te voi suna în cameră şi-ţi voi spune ce ai de făcut în continuare. Îi întinse foaia de hârtie. Învaţă numele şi numărul de telefon din Paris, apoi trebuie să distrugi hârtia. OK? Ea încuviinţă.

Natan repetă toate detaliile, până când se asigură că Nadin înţelesese logica operaţiunii. Apoi veni rândul lui Bassam.

O rugă pe Nadin să-i traducă cu mare atenţie tot ce spune şi verifică posibilitatea de a se strecura vreo eroare în identificarea fetei. Ultimul lucru care trebuia să se întâmple era o confuzie de persoane. Bassam, la rândul lui, o asigură că o va ţine într-o cameră specială, aflată sub casă.

Se părea că nu era prima persoană care petrecuse un timp acolo. Natan nu-şi făcea griji: dacă fata scapă, Nadin ar fi fost în mare primejdie. Iar Bassam n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

Natan părăsi casa pe la două noaptea. Refuză oferta lui Bassam de a-l însoţi, spunându-le că este băiat mare şi-şi poate purta singur de grijă. Câteva minute mai târziu, regretă amarnic.

La început nu fusese nimic concret, dar starea de tensiune în care se afla îi ascuţise simţurile şi era sigur că, în spatele lui, cineva se mişca în umbră, pe trotuar. Era o noapte senină, dar din loc în loc lumina lunii crea zone obscure. Nu avea încotro, decât să-şi continue drumul şi să spere că se va descurca.

Natan nu lăsă să se întrevadă că observase ceva, deşi era concentrat în totalitate asupra a ceea ce se petrecea în spatele lui. Mergea pe marginea apei, atent ca valurile să şteargă imediat urmele paşilor.

O lumină puternică aprinsă brusc îl deconcertă. Ridică mâna streaşină la ochi.

Natan auzi o voce care striga în arabă:

— Tahal edaky tahal edak!

Neprimind vreun răspuns, omul repetă într-o engleză stricată:

— Tu, mâinile sus!

Natan se opri, mai mult mort decât viu. Îl răpea cumva? L-ar fi lovit mai întâi în cap sau ar fi sărit pe el. Dacă omul pe care nu-l putea încă vedea ar fi intenţionat să-l omoare ar fi putut s-o facă de mult. Era probabil poliţia sau vreo patrulă militară.

— Ce doreşti? Sunt canadian. Ce doreşti?

— Paşaportul, veni răspunsul. Acum putea vedea umbra unei mitraliere profilându-se când tipul întinse mâna după paşaport.

Natan închise ochii ca să se obişnuiască din nou cu întunericul. Apoi scoase documentul şi i-l întinse. Tipul îl ţinea într-o mână, iar cu cealaltă îl lumina cu lanterna. Natan deschise ochii.

În faţa lui se afla un sirian scund, care părea să patruleze singur. Din felul în care mânuia paşaportul, era evident că nu-şi făcea griji în privinţa lui Natan. Avea arma atârnată pe umăr.

Soldatul puse paşaportul în buzunar şi-i făcu semn să-l urmeze, întâlnirea lor nu avea să se termine aşa de simplu. Probabil că sirianul se aştepta la vreo gratificaţie dacă-l aducea pe Natan.

Natan îşi scoase ceasul şi, nemişcat, din locul unde se oprise, i-l întinse soldatului, ca să-l lase să plece. Tipul se uită cu atenţie la ceasul de aur, dar făcu un gest de refuz.

— Cu atât mai rău, spuse Natan încet, astfel că soldatul fu nevoit să-şi întindă gâtul ca să audă. Puse mâna pe armă, dar Natan era sigur că piedica nu era trasă. Cu o mişcare abilă, Natan aruncă ceasul în nisip, chiar în spatele soldatului, care-şi întinse capul după el, întocmai cum spera Natan.

Sări la soldat, cu mâinile întinse, şi-l trase înspre el. Cu mâna stângă în pieptul soldatului, Natan îi înşfăcă chipiul cu dreapta şi-l aruncă într-o parte cu o lovitură puternică. Zgomotul făcut de gâtul care se frângea se auzi limpede în liniştea nopţii.

Natan era aplecat peste cadavru, încercând să-şi recupereze paşaportul când fu din nou prins într-o rază de lumină.

— La dracu’! spuse el cu voce tare, înşfăcând arma care rămăsese pe umărul soldatului.

Reuşi să tragă piedica şi s-o îndrepte spre locul de unde venea lumina, chircindu-se cât mai aproape de cadavru, care forma un soi de pavăză. Era gata să tragă, când auzi o voce cunoscută:

— Nu ţi-am spus eu că eşti cel mai preţios om pe care-l cunosc în momentul de faţă?

Era Gamil, care acum îndreptase lanterna spre propriul său chip, pentru ca Natan să-l poată recunoaşte mai bine. Nu-ţi uita ceasul, spuse el în continuare, ridicându-l din nisip şi întinzându-i-l lui Natan, care se ridicase în picioare.

— Eşti foarte bun, spuse Gamil, zâmbind satisfăcut. Dar poate nu-ţi dai seama că tipii ăştia merg câte doi. Sunt deştepţi, nu ca unii canadieni pe care-i ştiu şi care vor să meargă singuri. Poate că acum îmi mulţumeşti că am venit.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Natan, arătând spre direcţia din care venise Gamil.

— Te-am urmărit tot timpul. Un soldat a venit la tine – tu nu l-ai văzut până nu a ajuns în faţa ta, iar al doilea s-a ascuns în umbră. Când a văzut că-i ataci partenerul, a vrut să-ţi zboare creierii. Iar eu am făcut ce fac prietenii adevăraţi, chiar dacă prietenul meu n-a avut încredere în mine să-mi dea restul de bani. I-am tăiat gâtul soldatului. Noroc că n-a avut degetul pe trăgaci sau că arma nu s-a descărcat. Asta i-ar fi adus aici şi pe ceilalţi, cu siguranţă.

— Ar fi mai bine să scăpăm de cadavre şi să plecăm dracului de aici până nu mai apar şi alţii. Ştii să înoţi?

— De ce întrebi? spuse Gamil cu o voce nemulţumită.

— Nu putem face altceva decât să târâm cadavrele în apă, să le ducem puţin spre larg, apoi să le legăm cu ceva şi să le scufundăm. Putem să înotăm de aici până la port ca să scăpăm de patrule.

— Te ajut să băgăm cadavrele în apă, îi spuse Gamil. Tu înoţi, iar eu merg pe jos. Nu am motive să nu merg pe jos, aşa este?

— Nu ştii să-noţi? îl întrebă Natan.

— Hai să tragem corpurile în apă.

Când Natan ajunsese în apă până la brâu, Gamil îl ajunse din urmă. Târa celălalt soldat de gulerul cămăşii. Tăietura din gâtul tipului era adâncă şi precisă, o dovadă a experienţei lui Gamil în astfel de treburi. În cealaltă mână ţinea o ţeavă grea de fier.

— De unde dracu’ ai luat asta?

— Din parapet.

— O să băgăm ţeava prin cămăşile lor. Asta o să-i ţină scufundaţi suficient timp. Iar fluxul nu trece niciodată de punctul în care ne aflăm.

De mult timp se ştia că un cadavru în Liban nu atrăgea atenţia prea mult. Când era vorba de un soldat, se căutau mulţi suspecţi, cineva putea fi chiar pedepsit.

Acest gen de omor nu-l deranja pe Natan. Dinspre partea lui, omul pe care-l doborâse era un soldat inamic, care-şi făcea datoria. De-a lungul anilor petrecuţi în marină, Natan îi trimisese pe mulţi să-şi caute răsplata în ceruri.

— Acum, spuse Natan întorcându-se spre Gamil în apă. Ştii sau nu să înoţi? Dacă nu, te pot duce pe vas fără probleme. Dacă mergi pe plajă ud leoarcă, te vor opri cu siguranţă.

— Şi ce dacă? Chiar dacă mă opresc, îmi dau drumul imediat. Sunt libanez, ai uitat?

— În regulă, dar ce se va întâmpla mâine, când vor găsi cadavrele şi-şi vor aminti că au oprit pe cineva ud leoarcă? Hai, pune-ţi mintea la contribuţie, omule, chiar dacă ţi-e frică de apă.

Gamil îşi dădu seama că Natan avea dreptate, iar traversarea se petrecu fără probleme. Intrară mai adânc în mare, dar încă mai puteau atinge fundul. Natan mergea primul, pentru a identifica eventualele gropi, unde ar fi trebuit să-l ajute pe Gamil să-şi ţină capul deasupra apei.

— N-am învăţat să înot, spuse Gamil, la fel ca şi tatăl meu, înaintea mea. El spunea că un marinar bun nu trebuie să ştie să înoate. Ca să nu abandoneze niciodată corabia. Face tot ce poate, pentru că şi viaţa lui depinde de asta.

Pe ultima porţiune, au fost nevoiţi să se îndepărteze şi mai mult de plajă, căci zorile începuseră să se ivească dinspre munţi. Gamil promisese să nu intre-n panică când Natan îl trăgea, ţinându-l de bărbie, aşa cum ar fi făcut-o cu un rănit. Observaseră patrule de câteva ori şi le aşteptaseră să treacă.

Odată ajunşi înapoi în port, se ridicară pe chei, mai întâi Gamil. Era fericit să iasă din apă. Ajunseră pe vapor exact în momentul în care noaptea se preschimba în zi.

— Despre ce-i vorba? întrebă Gamil, o jumătate de oră mai târziu, când se aşezară să soarbă din cafeaua fierbinte pe care o pregătise. Nu-mi arunca praf în ochi cu povestea asta cu turiştii care să facă scufundări. După felul în care omori soldaţii, nu eşti agent de la o companie de turism, prietene. Agent, da, turism, nu. Înainte ca Natan să-i poată răspunde, continuă: Vreau să particip şi eu, am experienţă cu astfel de lucruri. Dar nu vreau bani. Am suficienţi.

— Atunci ce vrei?

— Paşaport. Unul adevărat. Atât. Ca să pot pleca din Liban şi să nu mă mai întorc.

Natan nu voia să mai implice pe cineva, dar în acelaşi timp avea nevoie de Gamil. Adevărul era că nu putea fi în mai multe locuri în acelaşi timp şi avea nevoie de cineva care să-i poată traduce din arabă. Dar trebuia să facă în aşa fel încât Gamil să nu-i descopere adevărata identitate. Natan ştia că Gamil ar fi lucrat pentru oricine şi că nu putea avea încredere deplină în el. Pe de altă parte, se gândi Natan, în cine ar fi putut avea încredere în situaţia asta nenorocită în care era? Trebuia să afle ceva, totuşi.

— De ce nu poţi pleca de aici? Ai bani, ai putea să-ţi cumperi un paşaport.

— Vreau un loc unde să mă pot duce, nu acte false ca să fiu nevoit să privesc mereu peste umăr. Ştii ce vreau să spun.

— Cred că da. Cred că e mult mai mult decât îmi spui, dar sunt de acord să lucrez cu tine, spuse Natan în cele din urmă, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă Gamil fără să ezite.

— Să nu întrebi pentru cine lucrez până nu primesc aprobarea ca să te recrutez oficial. Deocamdată, nu vei primi bani decât pentru cheltuielile curente. Trebuie să strâng toate documentele şi trebuie să-ţi dai seama că nu depinde totul numai de mine. Natan joacă până la capăt. Vreau să spun că te pot recomanda, dar altcineva ia hotărârea finală.

— Ţi-am spus că am mulţi bani. Îţi dau cât trebuie, dacă ajută. Dar ce e cu paşaportul?

— Asta se poate aranja. Ar putea fi Norvegia. Natan voia ca Gamil să lucreze pentru el, dar trebuia să-şi facă un plan cum să-l recruteze. La urma urmei, era încă ofiţer activ în Mossad, pentru moment în misiune neoficială. Şi, continuă Natan, păstrează-ţi banii. N-am nevoie de ei.

Plănuiră cum să-l contacteze pe Gamil, care urma să stea, începând cu 11 septembrie, într-un mic hotel din Paris. Nu era nevoie să aştepte nemişcat în cameră telefonul lui Natan.

— Dacă din timp în timp controlezi la recepţie ce mesaje ai, te pot anunţa când îţi mai telefonez, ca să poţi fi acolo.

Natan era relativ mulţumit că începuse să-şi organizeze o echipă, chiar dacă nu era una care să se poată compara cu Mossadul sau cu teroriştii. Dar cel puţin ştia că făcuse tot ce se putea mai bine cu slabele resurse pe care le avea, într-o situaţie deosebit de dificilă.

CAPITOLUL 20

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL BEIRUT
24 SEPTEMBRIE
ORA 9.10

Deşi aeroportul din Beirut era doar la câţiva kilometri depărtare de centrul oraşului, lui Natan îi luă mai mult de o oră ca să ajungă. Taxiul Mercedes, verde, părea în stare perfectă, cu excepţia câtorva găuri de gloanţe în uşa din spate, dar un baraj militar pe bulevardul Ramlet El Baida blocase traficul pe mai bine de o milă. Şoferul, un tip evident nerăbdător, o luase pe strada Venezuela, o stradă care-i era cunoscută lui Natan din zilele când lucrase în marina militară. Apoi taxiul o luă la dreapta pe bulevardul Camille Chamouk şi se îndreptă spre sud, cu o viteză nebună.

La intersecţia cu drumul spre aeroport era un alt baraj, de data asta al poliţiei libaneze. Fiecare maşină era percheziţionată, deşi nu cu mare atenţie, aşa că reuşiră să ajungă la terminal în zece minute. Natan o observă pe Nadin aşteptând pe o bancă. Ea îi făcu un semn cu mâna; arăta cu adevărat elegantă într-un costum gri de călătorie, foarte şic. „E prea frumoasă”, se gândi el. Nu era genul de femeie la care Halim s-ar fi aşteptat. Nepoata lui Nazir trebuie să fie genul studentei, şi asta avea să vadă.

— Îmi pare rău, spuse el, dar va trebui să te îmbraci în ceva mai puţin elegant. Fata adevărată nu poate fi îmbrăcată aşa.

— Ei, bună dimineaţa şi ţie. Presupun că ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Mă duc să văd ce pot face. Îşi luă valiza şi se îndreptă spre toaletă.

După ce plecă, Natan se duse să verifice. Avionul lui spre Viena decola cu aproximativ patruzeci de minute după al ei.

Când se întoarse, Nadin îl aştepta deja. Se schimbase într-o rochie simplă, de bumbac, şi-şi legase părul cu o eşarfă. Rochia largă îi ascundea trupul, deşi nu-i putea ascunde frumuseţea.

— Aşa mai merge, spuse Natan, deşi trebuie să recunosc că eşti încă extraordinar de frumoasă.

— Te rog să mă scuzi, îi răspunse ea zâmbind.

— Ai telefonat?

— Da, chiar înainte de a veni tu. A spus că mă aşteaptă la aeroport şi că are veşti pentru mine. Am încercat să aflu despre ce e vorba, dar mi-a spus că nu vrea să mi le dea la telefon.

— Grozav. Asta înseamnă că nu vrea să te răzgândeşti şi să-ţi schimbi planurile când o să afli că unchiul tău a murit. Aminteşte-ţi să pari şocată când afli, dar nu exagera. Nu eraţi chiar atât de apropiaţi.

— Nu te îngrijora. Ştiu ce am de făcut.

— Ştii dacă Bassam a adus fata?

— Da, e şi el aici. Tocmai s-a dus să-mi cumpere biletul.

— Ce? Natan simţi cum i se urcă tot sângele la cap. Cum adică e aici? Dacă el e aici, atunci cine păzeşte fata?

— Mi-a spus că totul e sub control. Uite-l, a sosit.

Natan se întoarse şi-l văzu pe Bassam venind spre el. Înfăşurat într-o galabia din bumbac alb, era neras şi arăta obosit. Îi întinse Nadinei biletul şi tichetul, făcând un gest spre Natan.

— *Ah-lan wa sah-lan va afendy*, spuse el, salutându-l în arabă.

Natan, privindu-l ţintă, i se adresă Nadinei.

— Întreabă-l de fată. Cum e cu fata?

Ea vorbi repede. Natan, aşteptând răspunsul, nu-şi dezlipea privirea de pe faţa lui. Bassam zâmbea în timp ce vorbea cu Nadin. Apoi îi întinse lui Natan o cheie.

— Totul e sub control, traduse Nadin. Fata e într-un loc unde nu poate fi găsită, iar el nu trebuie s-o păzească tot timpul. M-a rugat să-ţi reamintesc că nu ar risca niciodată cu ceva care m-ar putea afecta.

— De unde e cheia asta?

— A spus că e de la o căsuţă poştală de acolo. Arătă o secţiune separată a terminalului. Numărul era scris pe ea şi înăuntru e ceva pentru tine. Un fel de amuletă, care să-ţi poarte noroc. Bassam făcu din nou semn din cap, îi spuse ceva Nadinei şi apoi se întoarse să plece.

— Întreabă-l… Hei, stai o clipă. Unde dracu’ se duce?

— A spus că are ceva de făcut pentru altcineva. Speră să vă revedeţi într-o zi.

— Ce crezi că e chestia asta cu amuleta? Natan era îngrijorat. Dintr-odată, nu-i plăcea ideea de a deschide o căsuţă poştală a cărei cheie venea de la omul pe care Abu Nabil îl alesese să-i păzească pe copii.

— N-am idee, dar poţi să fii sigur că nu ţi-ar face vreun rău.

— Ce-i cu documentele fetei? Le ai? Auzind că avionul e anunţat la megafon, îşi aminti brusc de acest detaliu important.

— Evident! Mi le-a adus Bassam. A înlocuit fotografia ei cu a mea. Nu uita, el are o mulţime de relaţii.

— Sper că relaţiile lui nu vor trăncăni prea mult, asta-i tot. Natan dorea o ţigară din tot sufletul, dar trebuia să-şi cumpere.

— Relaxează-te. Totul va fi bine. Acum e cazul să mă duc, altfel pierd avionul.

— Nadin, aminteşte-ţi tot ce ţi-am spus. Şi, mai mult decât orice, fără eroisme. Nu risca fără rost. Dacă ţi se pare că ceva e în neregulă, probabil că aşa şi este. Atunci pleci imediat.

— Bine, spuse ea, imitându-i vocea.

Se aplecă şi o sărută pe frunte. Ea se îmbujoră şi-şi trase capul.

— Asta nu face parte din înţelegerea noastră, Natan. Vom face tot ce trebuie şi atât.

— Îmi pare rău, spuse el stânjenit. Voiam doar să… O, las-o baltă. Du-te şi ai grijă de tine.

Ea se întoarse spre poarta de îmbarcare apoi, dintr-un impuls, se întoarse la Natan şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz. Fără un cuvânt, se îndepărtă şi

dispăru în mulţimea celor care se îmbarcau, lăsându-l dezorientat. Natan îşi dădu seama că încă zâmbea, observând străinii care-l priveau contrariaţi.

„OK, se gândi el, revenit cu picioarele pe pământ, e timpul să vedem ce ne-a lăsat tipul în căsuţa poştală. Sper că nu va exploda, căci asta îi va zăpăci complet pe cei de la sediu.” Presupunând că se făcea bucăţi, dar că ar fi putut încă identifica rămăşiţele… parcă şi vedea. Dar e în vacanţă. La Beirut?

Căsuţa numărul 189 era ultima de lângă perete. Un loc bun, îşi spuse. Dacă explodează, mă lipesc de perete şi nu fac stricăciuni împrejur. Natan ezită o clipă, apoi introduse cheia şi o învârti încet, dându-se puţin înapoi. Cum nu se întâmplă nimic, se aşeză de cealaltă parte a căsuţei poştale, deschizând uşiţa un pic şi apoi îşi trecu degetele peste marginea ei, încercând să descopere vreun fir sau altceva care ar fi putut constitui o cursă. Nu era nimic, dar acum era ud de transpiraţie. Nu-i plăcuseră niciodată bombele, deşi avusese de-a face cu destule în marină. Era convins că o astfel de maşinărie îi va exploda într-o zi în faţă.

Căsuţa era cam la înălţimea taliei lui, aşa că Natan fu nevoit să se aplece ca să privească înăuntru. La început nu desluşi ce vedea. Era ireal. Apoi înţelegând, reuşi cu greu să-şi păstreze cumpătul. Dinăuntru, faţa unei fete îl privea. Ochii erau larg deschişi, iar expresia de uimire pe care o avea era inconfundabilă. Nu era decât capul, într-o micuţă cutie de lemn sprijinită de peretele din spate. Se vedea un fir foarte bine strâns chiar deasupra marginii gâtului, în locul unde capul fusese detaşat de gât, ceea ce explica lipsa totală a sângelui din cutie. Un bileţel era prins la cutie. Pe el scria: „Închide uşa, n-o încuia”.

Bassam era într-adevăr un om care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Natan se întreba dacă Nadin ştia, dar îşi imagină că nu. Dacă ea ar fi ştiut, Bassam nu s-ar fi deranjat atât ca să-i dea lui de ştire că problema fusese rezolvată, se gândi Natan.

Stând acolo, nu-şi putea lua ochii de la ea. Părea că se uită fix la el. Trânti uşa. Se simţea rău şi-i venea să vomite. Trebuia să iasă la aer dar, mai înainte, traversă holul şi se duse la toaletă unde se spălă cu apă rece, ştergându-se apoi cu un şerveţel. Apa rece îl mai reconfortă, dar ieşi totuşi la aer, întorcându-se doar în clipa în care era anunţat avionul său. Îi tremurau mâinile când plăti pentru un pachet de ţigări.

Imaginea acelui chip mort îl obsedă tot drumul până la Viena şi ştia că nu va putea scăpa de ea mult timp de acum înainte. Văzuse corpuri mutilate în război, dar câmpul de luptă face atrocităţile întru câtva acceptabile pentru mintea umană. Ceea ce văzuse azi şi sentimentul că era vinovat într-o oarecare măsură erau complet diferite.

Totuşi era absolut necesar să-şi îndrepte din nou atenţia asupra operaţiunii care fusese pusă în mişcare. Cum avionul se apropia de destinaţie, începu să analizeze cum va rezolva problema cu Foul Play.

CAPITOLUL 21

O VILĂ LÂNGĂ DAMASC
24 SEPTEMBRIE
ORA 11.00

Karl Reinhart era aşezat pe o canapea încăpătoare, acoperită cu brocart; în mână avea un pahar înalt cu o băutură răcoritoare. Aştepta în tăcere ca servitorul să strângă resturile unui festin. Erau peste o duzină de ceşti de cafea goale şi două bucăţi de prăjitură rămase pe o tavă de argint. Când termină de strâns, Karl îi făcu semn că poate pleca.

— Ce-mi place la Ahmed, îi spuse interlocutorului său, e că-mi înţelege imediat semnele.

— Nu vorbeşte engleza sau germana? Bărbatul aşezat la celălalt capăt al canapelei vorbea cu accent spaniol. Se aplecă să-şi ia paharul.

— După câte ştiu eu, nu, dar prefer să nu audă nimic.

— Şi cum dracu' ştii că toată casa nu e plină de microfoane şi că graţioasele noastre gazde nu ne ascultă chiar în acest moment?

— Unul dintre oamenii mei controlează toată casa în fiecare dimineaţă, aşa că te asigur că dacă n-ai venit tu cu ceva, nu este posibil să fim ascultaţi.

— Ca să fiu sincer cu tine, nu-mi pasă dacă ne ascultă. Nu am nimic de ascuns. Vreau să spun că au fost nişte gazde perfecte, practic chiar din prima zi.

— Asta e bine. Dar nu sunt îngrijorat din cauza sirienilor. Întâmplător am aflat că sunt împânziţi de agenţi care lucrează pentru Mossad, printre altele. Agenţii sunt adevărata problemă.

— Şi ce vrei de la noi? Vreau să spun că ai adunat aici un grup impresionant. Am avut plăcerea să lucrez cu câţiva dintre ei în anii 1970. Pe alţii îi cunosc doar din auzite. Sunt o echipă mortală, prietene. Deci, de ce suntem aici?

— Toate la timpul lor. Deocamdată, ceea ce vreau de la tine este să mă ajuţi să întind o cursă unui ofiţer din Mossad.

— Glumeşti, nu?

— Nu. De ce spui asta?

— Tipii ăştia îţi scapă printre degete întotdeauna. Ori de câte ori am încercat să punem mâna pe vreunul, am sfârşit prin a da bir cu fugiţii sau ortul popii.

— Poate, dar de data asta e cu totul altceva. În primul rând, nu vreau să-l omor. Nu trebuie să pară că am încercat să-l omor. Este, practic, o cursă dublă.

— Asta chiar că sună interesant.

— O să fie, dar pentru moment avem un tip la subsol care trebuie să ne mai dea nişte răspunsuri ca să pot gândi planul. N-am vrut să facă asta singur şi, cunoscându-te, m-am gândit că o să-ţi facă plăcere.

— Mergem? întrebă musafirul lui Karl, aranjându-şi ochelarii cu rame de argint. Se ridică în picioare şi se întinse, apoi îl urmă pe Karl care ajunsese deja în hol şi începuse să descuie uşa a ceea ce părea o debara. Odată intraţi, coborâră o scară întunecată.

— Carlos, închide uşa după tine, te rog, spuse el încet.

— Desigur, amigo. Nu e lumină în gaura asta de şoareci?

— Ba da, după ce se închide uşa.

Trecând prin subsolul jos, cei doi ajunseră în faţa unei uşi de metal, care culisă fără zgomot. Apoi intrară într-o cămăruţă de mărimea unui ascensor.

— Uite, spuse Karl întinzându-i lui Carlos o pereche de ochelari cu infraroşii. Pune-ţi ăştia.

— La ce folosesc?

— Nu e lumină în camera de-alături. Este o tehnică pe care am început s-o folosim la interogatorii de acum câţiva ani. Dezorientează total subiectul şi astfel facem ca imaginaţia lui să lucreze pentru noi.

De exemplu, dacă faci un zgomot de metal care zgârie peretele, poţi să vezi la ce se aşteaptă să i se întâmple. Este mai rapid şi mai eficient decât orice am folosit până acum şi nici nu avem nevoie de prea multe instrumente.

— De ce nu folosiţi droguri?

— Când foloseşti drogurile, există şi neajunsuri. Trebuie să ştii exact ce întrebare să pui ca să obţii răspunsul. Nu este uşor întotdeauna, aşa cum ştii, probabil. Dar dacă eu îi activez frica, el va căuta în mintea lui lucruri care ne-ar putea interesa. Ce poate fi mai bine decât asta? Încă ceva. Cât timp suntem înăuntru, să nu rosteşti nici un cuvânt dacă nu te întreb eu. Şi atunci să-mi răspunzi întotdeauna „da”. E clar?

— Da, cred că mă descurc.

După ce-şi puseră ochelarii cu infraroşu, intrară în celulă. Ochelarii făceau ca totul să pară luminat în verde. Dimensiunile camerei îl uimiră pe Carlos. Suprafaţa era de cel puţin douăzeci de metri, iar înălţimea de aproape cinci metri.

În mijlocul camerei, legat de ceva ce arăta ca un scaun de dentist, se afla subiectul. Cu toate distorsiunile datorate imaginii monocrome, pe faţa lui se putea vedea groaza. Ochii îi erau deschişi larg de frică şi se mişcau dintr-o parte într-alta, căutând sursa zgomotelor pe care le făceau cei doi. Nu-şi putea mişca capul care era legat de scaun cu nişte hamuri speciale.

— Vezi, prietenul nostru e bine hrănit, spuse Karl, arătând spre o pungă. Şi a fost extrem de cooperant, dar nu sunt sigur că ne-a spus tot ce ştie.

— Vă rog! Vă rog! Daţi-mi drumul, imploră el.

— Ei, să nu ne agităm mai mult decât trebuie. Karl se duse la perete şi luă un fel de cuţit de bucătărie cu o lamă lungă. Se apropie de omul din scaun.

— Ei bine, domnule Shaby, spuse apăsând muchia neascuţită a lamei pe obrazul lui, cu toate că aş vrea foarte mult să te tai, sunt un om cinstit şi-mi respect întotdeauna promisiunile. Dacă-ţi aminteşti, ţi-am promis că dacă-mi spui tot ce ştii, nu te tai felii începutul cu începutul, începând cu degetele de la picioare. Mi-e teamă să nu crezi că vreau doar să te sperii. Se pare că trebuie să-ţi demonstrez că vorbesc serios.

Karl se întoarse spre Carlos:

— Când l-am adus aici, i-am tăiat un deget de la picior, dar am făcut-o cu un cleşte. Bănuiesc că nu a fost atât de dureros pe cât se aşteptase el. Continua să vorbească foarte calm şi precis, de parcă omul era deja mort. Ceea ce am aici, şi cred că poţi să-l simţi pe obraz acum, este un cuţit de pâine destul de mare. Ei bine, aşa cum ştii, un cuţit de pâine are o muchie zimţată, deci atunci când îţi voi tăia

degetul, practic o voi face ca şi cu un fierăstrău. Asta va durea mai mult decât data trecută, dar ne va provoca mai multă satisfacţie, atât mie, cât şi prietenului meu.

Shaby începuse să ţipe din ce în ce mai tare, când Karl începu să aranjeze scaunul ca să-i ridice piciorul la o înălţime potrivită pentru lucru. Acum omul se lupta ca să se elibereze, contorsionându-şi trupul gol, întinzând curelele care-l ţineau legat. Doar dublura groasă a curelelor îl împiedica să-şi sfâşie pielea.

— Te rog, te rog, implora el, ce vrei să ştii acum? Ţi-am spus tot. Tot! Ce mai vrei de la mine? Fac tot ce vrei. Te rog, te rog, te rog.

Karl înconjură scaunul, plasând cuţitul pe stomacul lui Shaby, apoi atingându-i penisul cu marginea zimţată în timp ce vorbea:

— Vreau să-l mai descrii o dată pe Brad, fără să omiţi nimic.

Shaby vorbi timp de câteva minute. Îl descrisese deja pe cel pe care-l cunoştea sub numele de Brad, dar o făcea şi acum. Povestise deja cum se îmbrăca şi cum mergea tipul, menţionase şi că folosea expresia „fără probleme” tot timpul.

— Bine, spuse Karl, aşa cum ţi-am spus, sunt un om onest. Lasă-mă să mă gândesc puţin şi mai încolo ne vom hotărî ce să facem cu tine. Hai, îi spuse lui Carlos, să ieşim afară.

Ajunşi sus, Carlos spuse:

— E uluitor. De cât timp îl ţii aici?

— De vreo douăzeci de ore, dar el crede că de mai multă vreme. Vezi, avem o lumină albă care poate fi reglată în aşa fel încât să devină mai puternică şi apoi să scadă. Creează iluzia că este lumină naturală, iar el crede că poate număra zilele. De fapt, grăbim procesul; practic, acum o zi durează patru ore pentru el. Am de gând să-l scot de acolo mai târziu, în cursul zilei de azi, ca să facă un portret al lui Brad.

— Cine e acest Brad?

— Ofiţerul din Mossad care are grijă de prietenul nostru Shaby. Cel despre care-ţi povesteam. Se pare că Shaby i-a transmis acestui om informaţii care mă pun în pericol pe mine şi munca mea, precum şi pe omul meu din Mossad. Karl începu să râdă. Dacă aş putea să le văd faţa când vor primi informaţiile pe care le-am pregătit pentru ei…

Carlos deschise ochii mari. Un zâmbet panoramic i se aşternu pe chip.

— Ai un om în interiorul Mossadului?

— Da. De multă vreme. De peste zece ani.

— Isuse Hristoase! De zece ani şi-mi spui de-abia acum?

— Nu ţi-aş spune dacă n-aş fi obligat, dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să lucrezi cu mine la operaţiunea asta. Şi, crede-mă, ne aşteaptă şi altele.

— La ce te referi?

— Operaţiunea asta e doar începutul, Carlos, doar ca să facem fericit primul client. După aceea, doar cerul ne mai poate opri. Vezi, am oameni peste tot, de la Pentagon până-n Bundestag, dar am nevoie de o mare sumă de bani ca să încep treaba. Şi de un cartier general.

— Poţi conta pe mine. Presupun că-ţi dai seama că, pe măsură ce trece timpul, această ţară va înceta să mai fie gazda graţioasă de acum. De fapt, se vor apropia şi ei de americani, neavând altceva mai bun de făcut.

— Ei bine, vom pleca curând spre Libia. După aceea, vom coordona operaţiunile din Europa, poate chiar din Statele Unite. Deocamdată, să rezolvăm

treaba asta. Vreau să-i fac o înscenare lui Brad încât toţi să fie convinşi că el e trădătorul pe care-l caută. Astfel nu-l vor putea descoperi pe omul meu.

— Dar cum dracu' ai reuşit asta? Am auzit că Mossadul îşi testează regulat oamenii cu detectorul de minciuni.

— Ai încredere-n mine, prietene. Tipul lucrează pentru mine. Carlos chicoti.

— Aduc nişte vin, spuse Karl apărând cu o sticlă rece de Moselle.

După aceea îi explică lui Carlos ce aveau de făcut. În acel moment nu puteau părăsi Siria ca să participe direct la operaţiune. Dar, după părerea lui, Carlos stătuse de-o parte suficient timp ca să nu mai poată fi recunoscut de nimeni. Şi făcuse o operaţie estetică excelentă. Karl ştia că putea să aibă încredere în Carlos, căci erau amândoi făcuţi din acelaşi aluat. Amândoi erau scursurile unor sisteme care se prăbuşiseră.

După ce totul a fost gata, mesajul final al lui Shaby transmis şi chipul lui Brad construit cu ajutorul computerului, puteau în sfârşit să plece.

CAPITOLUL 22

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
24 SEPTEMBRIE
ORA 17.05

Natan intră în clădire în mare viteză, prinzându-şi ecusonul de cămaşă în lift. Un accident minor blocase circulaţia şi era în întârziere cu douăzeci de minute la întâlnirea cu Mousa.

Ca niciodată, Natan nu se simţea în siguranţă în clădirea Mossadului. Poate avea conştiinţa încărcată. Oare Mousa o să-i poată citi gândurile? O să-şi dea seama că Natan ascunde ceva? Ce-l făcea să creadă că va putea scăpa? Acum totul părea atât de idiot, de hazardat. Ajungând la birou, puse mâna pe clanţă şi dădu uşa de perete.

— Era şi timpul. Mousa îşi ridică privirea de pe ziarul pe care-l citea. Natan stătea în prag, cu răsuflarea tăiată. Te aleargă cineva sau ce se-ntâmplă? Ce dracu' e cu tine?

— Nimic. Nu-i nimic. A fost blocată circulaţia şi mi-a fost frică să nu pleci, aşa că am alergat. Atât. Natan intră în cameră şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Ce mai e nou, motănel? Mousa se străduia să pară jovial. Cum a fost călătoria? Te-ai odihnit sau ai făcut numai dragoste?

— Câte puţin din toate. Natan încerca din răsputeri să fie foarte atent, în special cu Mousa. În acelaşi timp însă, îşi dădea seama că era ceva în neregulă.

— Deci, ce doreşti?

Mousa ridică o foaie de hârtie.

— Am primit mesajul de la Foul Play. A sosit şi caseta video, cea pe care am filmat-o în apartamentul lui.

— E curat?

— Am cercetat-o cu atenţie, spuse Mousa, şi, din câte-mi dau seama, da. O să ţi-o dau s-o vezi, dar nu cred că vei descoperi ceva.

— Ce e pe ea?

— Tipul vine acasă în mod absolut normal. Că veni vorba, agentul ăsta al tău e un ticălos oribil, nu-i aşa? Cum dracu' te-ai dus cu el în oraş când l-ai recrutat? Mousa se ambalase foarte tare.

— Lasă glumele astea. Ai băut ceva?

— Du-te-n moaşă-ta, nenorocitule! Mousa se ridicase-n picioare. Să nu mai vorbeşti aşa cu mine că-ţi tai... Şi ţi le bag pe gât. Ce dracu' ai? Ţi-ai pierdut brusc simţul umorului?

Era evident că era ceva neobişnuit cu Mousa astăzi. „Îmi ascunde ceva", se gândi Natan. Şi şi-ar fi dat mâna dreaptă ca să afle ce anume.

— Deci, ce-a spus Foul Play?

Natan încercă să readucă discuţia pe făgaşul normal, după câteva minute de linişte în care Mousa nu făcuse altceva decât să se holbeze la el. Mousa se aşeză la loc pe scaun şi spuse cu o voce rece:

— Ajungem imediat şi la asta.

Făcu o pauză în care-şi aprinse o ţigară. Nu-i oferi una şi lui Natan.

— Pleci la Amsterdam dimineaţă. La aeroportul Schipol te va aştepta Mayer Alon. Îl cunoşti?

— Sigur. Am lucrat împreună la Paris cu mult timp în urmă.

— Bine. El te va duce la Haga şi te va lăsa la… ai fost vreodată la Haga?

— De câteva ori. N-aş putea să spun că ştiu bine locul, dar mă descurc. La urma urmei, nu e prea mare.

— Te va lăsa la Dutch Trade Center pe Spui. De acolo te descurci singur. Te duci la o locuinţă conspirativă lângă Muzeul Mauritshius. Te aşteaptă tipul de la „furnizori”, aşa că să te duci să vorbeşti cu el după ce terminăm, ca să-ţi spună toate amănuntele despre apartament.

— Fără probleme.

— Tipul tău va veni la ambasada siriană de la Haga pe 26. Este o duminică.

— Dar ambasada nu e închisă duminica?

— Vreau să spun că va sosi în oraş atunci şi te va contacta aşa cum aţi stabilit. Mai precis cum? Mousa se uită fix la Natan. Trase un fum adânc din ţigară şi aşteptă răspunsul lui Natan.

— Păi, explică Natan, are un număr la care trebuie să telefoneze la Londra şi să lase vorbă unde poate fi contactat. Dacă totul e în regulă, îl va cere pe Brad. Dacă sunt probleme, îl va cere pe Danny. Numărul este conectat automat la departamentul nostru de comunicaţii, aşa că mesajul îmi poate parveni în locuinţa conspirativă prin intermediul cutiei albastre. Tipul nu e considerat periculos, aşa că întâlnirea poate avea loc în câteva ore sau chiar mai puţin.

— Aşa zici tu, spuse Mousa acru.

— Asta ce vrea să însemne?

— În ultimul mesaj, şi-i întinse lui Natan hârtia, aşa cum vezi, spune că nu vrea să se întâlnească singur cu tine şi că trebuie să vii cu o altă persoană. Vrea să fie cineva de la ambasadă pe care să-l poate recunoaşte. Ascultă asta: îl preferă pe ataşatul militar, îi dă chiar şi numele, după cum vezi.

— Ce dracu’ e asta?

— De ce mă întrebi pe mine? E agentul tău, băieţaş, şi dintr-un motiv oarecare nu are încredere-n tine.

— Ce tot vorbeşti? De ce să n-aibă încredere-n mine?

— Ascultă, Mousa făcu un semn spre Natan şi ridică vocea, tot ce ştiu e că agentul tău are fotografiile trădătorului din Mossad. Acum, că are fotografiile în mânuţele lui împuţite, refuză să se întâlnească singur cu ofiţerul care l-a recrutat dacă nu e prezentă şi o altă persoană ca martor. Acum, tu să-mi spui mie ce dracu’ se întâmplă?

Mousa făcu un gest teatral când Natan începu să vorbească.

— Dacă mă gândesc bine, nu trebuie să-ţi faci probleme. Lasă-mă să-ţi spun ce se va întâmpla şi, dacă eşti isteţ, ai grijă ca lucrurile să se petreacă exact aşa cum am plănuit.

Natan se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Mousa tăcuse şi se uita la spatele lui Natan. Când acesta puse mâna pe clanţă, Mousa strigă la el.

— Unde mă-ta crezi că te duci? N-am terminat cu tine încă.

— În schimb, eu am terminat cu tine. N-am nevoie de tot rahatul ăsta. Am altceva mai bun de făcut.

— Întoarce-te dracului aici şi ascultă-mă sau…

— Sau ce? Îmi tai?… Ia mai du-te-n mă-ta! Dacă-mi vrei… vino să le iei. Dar ai grijă de ale tale. Mă duc să am o discuţie cu Amos despre ce dracu' se întâmplă aici. Ca şef al Departamentului Operaţional poate trimite pe altcineva să se întâlnească cu Foul Play şi să ia fotografiile.

— Eşti nebun. Şi ce rezolvi cu asta?

— Aşa, n-o să-ţi mai faci griji că pun mâna pe fotografiile astea despre care insinuezi că sunt ale mele. Aşa este? Natan deschisese uşa şi ieşise deja pe hol când Mousa se repezi după el şi-i înşfăcă braţul.

— Să nu-mi întorci mie spatele când vorbesc cu tine, domnule! Dacă nu-ţi place ce-ţi spun, atunci dovedeşte-mi că greşesc. Dar niciodată, niciodată – auzi? Să nu-mi mai întorci mie spatele. Mousa trânti uşa şi se duse înapoi la birou. Natan îşi aprinse o ţigară.

— OK, spuse Natan de la uşă, rezemându-se de perete, ce dracu' vrei de la mine?

— Vreau să-ţi faci treaba, fără să te smiorcăi ca un bebeluș. Vreau să te duci şi să rezolvi problemele. Crezi că poţi să faci asta?

— Asta e o întrebare de baraj sau ce mă-sa? Natan era furios. De ani de zile fac tot feluri de rahaturi pentru Mossad, mi-am aruncat căsnicia în veceu, îmi pun viaţa-n pericol în fiecare zi pentru nenorocitul ăsta de Mossad şi acum crezi că eu sunt trădătorul. Şi ai neobrăzarea să mă întrebi dacă cred că-mi pot face treaba? Natan se apropie de Mousa, gesticulând cu ţigara. Dacă crezi că eu sunt nenorocitul de trădător, împuşcă-mă! Dacă nu eşti sigur, atunci hotărăşte-te! Dar, până atunci, lasă-mă dracului în pace dacă vrei să-mi fac treaba.

— E posibil, Natan, să fi lucrat aici atâta vreme şi să nu înţelegi încă oare cum stau lucrurile? Eşti ofiţer activ şi execuţi ordinele, pentru că, dacă n-o faci, atunci vei deveni duşmanul. Din moment ce ai început prin a fi unul dintre noi, asta te transformă în cel mai aprig duşman şi asta să-ţi intre bine-n cap, chiar acum. În ceea ce mă priveşte, n-ai cum să fii tu trădătorul, dar părerea mea nu contează dacă dovezile arată altceva, deci ceea ce am de făcut este să îmi iau măsuri de precauţie. Dacă nu eşti trădătorul — şi presupun că nu eşti —, atunci poate că cineva vrea să-ţi facă o înscenare. Dacă eşti trădătorul, atunci viaţa ta se apropie de sfârşit. Ce dracu' ai face tu, dacă ai fi în locul meu?

— Şi ce-i cu detectorul de minciuni?

— E ceva în neregulă cu rahatul ăsta. Dacă ar funcţiona cum trebuie, Dumnezeu ştie, trădătorul ar fi fost descoperit până acum. Facem testele astea suficient de des, nu? Urmăreşti ce-ţi spun? Ai de gând să faci aşa cum am planificat şi să încetezi cu prostiile?

— N-am putea trece la subiect? Am şi alte lucruri de făcut.

— Nu, n-ai. Mousa tăcu un pic. L-am declarat pe Foul Play agent periculos şi…

— Ce-ai făcut?

— Natan, tipul vrea să se întâlnească şi cu ataşatul militar. După părerea mea, vrea să facă totuşi ceva ce n-a fost planificat. Aşa că ne luăm măsuri de

prevedere. Evident, va trebui să inventăm o poveste pentru ataşat, ca să nu-şi dea seama ce dracu' se petrece.

— De ce nu trimitem o sosie a angajatului?

— M-am gândit la asta, dar problema este că Foul Play l-ar putea cunoaşte. La urma urmei, prietenul tău a fost diplomat.

— Dar dacă-l aduce aici la noi, ce nevoie mai avem de ataşat? Tipul va fi în mâinile noastre înainte de a ajunge să-l vadă pe ataşat. Între timp, vom avea fotografiile şi vom putea rezolva chestia asta.

— Dar dacă e un şiretlic? întrebă Mousa. Să presupunem că nu aduce fotografiile, ci spune că vi le dă numai după ce-l vede pe tip. N-am cum să risc să se întâmple aşa ceva.

— La dracu', spuse Natan. O să facem cum zici tu. Asta e tot?

— Da. Echipa de securitate te va aştepta în apartament ca să discutaţi planul. Totul trebuie să meargă ca un ceas elveţian.

— Fără probleme. Apropo. Natan îi evită privirea lui Mousa aprinzându-şi o ţigară. Ce s-a mai întâmplat la Atena cu echipa Kidon? Nu mi-ai spus nimic – sau nu vrei să-i furnizezi vreo informaţie „trădătorului"?

— Nu mă bate la cap, spuse Mousa încercând să zâmbească. Totul este în regulă. Se pregătesc să întreprindă ceva, dar nu mai devreme de o săptămână sau cam aşa ceva. A sosit nepoata lui Fox, ieri, cred. Făcu o pauză. Da. A venit de la Beirut ca să fie omul de legătură între grupuri. I-am spus lui Amir să stea cu ochii pe ea, în caz că ne poate duce la vreun peşte mare. Dar, pentru moment, nu e nimic nou. Probabil c-o vor „testa" toţi în câteva zile.

Lui Natan îi căzu faţa înainte de a se putea controla. Dar Mousa înţelese altceva din asta.

— Şi nu, n-avem de gând să-i oprim să ne facă treaba, Natan. Mousa încercă să dea vocii sale un ton împăciuitor. Ştii că asta nu este ceva personal.

— Pe dracu', nu e, îi replică Natan tăios. Era obosit şi foarte tensionat. Nu dorea să mai pună paie pe foc. În momentul acela nu voia altceva decât să iasă dracului de acolo.

După întrevederea cu tipul de la „furnizori", Natan se îndreptă spre academie, unde se afla camera de proiecţie. Voia să vadă caseta înregistrată la Damasc. Lucrurile începeau să se precipite. Cel puţin era sigur că Nadin ajunsese cu bine la Atena şi că fusese acceptată ca ceea ce pretindea că este – chiar şi de echipa Kidon, care o supraveghea. Şi într-o zi sau două, Gamil va sosi la Paris.

Natan găsi camera de proiecţie neocupată, ceea ce-l făcu fericit. Odată instalat, introduse caseta în deschizătura din perete, luă telecomanda şi apăsă butonul de pornire. O lumină roşie se aprinse deasupra ecranului, indicând accesul la baza de date a computerului. Natan introduse codul prin telecomandă şi uşa se încuie automat. Era o proiecţie secretă şi, până când nu era dezactivată, uşa va rămâne încuiată.

Din descrierile făcute clădirii în care locuia Shaby, Natan o recunoscu fără probleme. Jeepul fusese plasat bine, observă el. Oamenii treceau pe stradă, prin dreptul camerei de filmat. Unii se opreau să se uite la jeep, privind chiar în cameră.

Din câte-şi putea da seama Natan, clădirea nu era supravegheată – nu putea vedea toate laturile, dar atunci când era supravegheată locuinţa unui subiect care nu era acasă, îţi dădeai totuşi seama cumva. Aici nu era nimic.

Natan derula banda până în punctul în care îl vedea pe Shaby parcând maşina şi ieşind din ea. Era foarte grăbit, probabil dornic să facă transmisia mai repede. Perspectiva de a fi prins asupra faptei îl îngrozea.

După ce Shaby intră, prin faţa clădirii trecea un tip înalt şi slab, evident un european. Era îmbrăcat cu un costum alb. Pentru o fracţiune de secundă, Natan sesiză că ceva era în neregulă. Deşi tipul trecea pe lângă jeep, Natan rămase cu senzaţia că se oprea imediat după aceea şi se întorcea să se uite la clădire. Dar asta nu era pe bandă.

Natan reveni de multe ori asupra aceleiaşi imagini. Privind, devenea mai puţin sigur că era ceva suspect. Dar ce-l făcuse să creadă că tipul se oprise într-adevăr? După o oră în care revăzuse doar această unică secvenţă, făcu un semn pe ecran cu un stilou electronic şi ceru computerului s-o mărească. Era imaginea unui ornament cromat al maşinii parcate în faţa jeepului Naţiunilor Unite care adăpostea camera.

Când acest detaliu mărit apăru proiectat pe ecran, cu toate că imaginea era puţin neclară, deveni evident că bărbatul în costum alb se oprise într-adevăr şi se întorsese să privească clădirea, chiar din spatele jeepului.

Natan ridică telefonul interior. După vreo două minute, o voce întrebă:

— Da?

— Sunteţi tehnicianul?

— Nu, sunt ajutorul lui, dar eu sunt de serviciu în noaptea asta. Cine vrea să ştie?

— Sunt Natan Stone. Mă aflu în camera de proiecţie şi am nevoie de un ajutor tehnic. Poţi veni aici, te rog?

— Vin imediat.

— La ce nivel ai acces?

— Top, roşu. Trebuie să lucrez cu o mulţime de date, ştii.

Natan se lăsă pe spate în fotoliul roşu de vinilin, lovind cu ţigara în scrumiera de pe braţul fotoliului. Cele douăzeci de scaune din mica cameră de proiecţie proveneau dintr-un avion scos din uz. De unde le luase Mossadul, nimeni nu reuşise să afle, dar tuturor le era dragă această încăpere.

Natan îi deschise uşa tehnicianului.

— Cu ce te pot ajuta astăzi? Era un tip vesel, de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Natan îi explică: voia ca porţiunea mărită din film să se deruleze pe un monitor separat, paralel cu filmul propriu-zis.

— OK, explică tânărul. O să deschidem un colţ sau fereastră, cum se mai numeşte, pe ecranul principal pe care se va derula porţiunea mărită. Această fereastră poate fi mutată dacă îţi obstrucţionează vreo imagine importantă pe ecran. Este un program numit *lentile*. Instructorii îl folosesc ca să-şi pregătească filmele pentru orele de curs sau să perfecţioneze filme porno. Chicoti spunând asta.

— Ce? întrebă Natan, care ascultase cam neatent. Fă ce te-am rugat şi nimic mai mult. Tonul era nepoliticos, nerăbdător.

— OK, OK, nu e cazul să te superi. Tehnicianul deschise uşa unui panou de pe perete, scoţând la iveală o tastatură pe care bătu câteva comenzi. Uite. Poţi să faci orice vrei. Acum programul este pe ecran şi se derulează practic de la sine.

— Şi dacă vreau o fotografie?

— Opreşti imaginea pe cadrul solicitat şi apoi introduci comanda „foto”. Fotografia va ieşi prin deschizătura asta. Arătă spre o tăviţă prinsă de perete.

— Mulţumesc. Şi scuză-mă dacă am fost nepoliticos.

Tânărul îi zâmbi când dădură mâna şi ieşi din încăpere la fel de repede precum intrase.

De îndată ce Natan se iniţie în tainele noii tehnologii, văzu foarte clar că omul în ajb se întorsese înapoi spre bloc. Poate că nu era o supravegere propriu-zisă, dar cineva era evident interesat de Shaby. Primul instinct al lui Natan a fost să-l cheme pe Mousa. Dar, într-o străfulgerare de moment care-i crease o imagine la fel de clară ca cea de pe ecran, cu excepţia câtorva piese lipsă, îşi dădu seama că Mousa nu l-ar fi putut ajuta nicicum aici: mai mult decât atât, el ar fi putut fi o parte a problemei.

Natan opri cadrul pe europeanul în costum alb apropiindu-se de jeep şi scoase fotografia. Ceea ce văzuse îi punea o nouă problemă, mult mai grea. Întâlnindu-se cu Shaby, nu cumva cădea într-o cursă? Şi dacă da, a cui?

CAPITOLUL 23

AEROPORTUL SCHIPHOL, AMSTERDAM
25 SEPTEMBRIE
ORA 12.00

Natan ieşi prin poarta de sosiri a aeroportului Schiphol cu o geantă şi o valiză. Îl observă pe Mayer care-l aştepta chiar lângă poartă. „Idiotul ăsta nu se poate abţine să nu calce-n străchini”, se gândi Natan. El venea dintr-un avion în care ar fi putut fi urmărit sau identificat de cineva, iar Mayer îl aştepta ca o cloşcă pe ouă, putând fi identificat la rândul lui. Dar Natan ştia că nu avea rost să se supere pe Mayer. Tipul n-ar fi înţeles, pur şi simplu. Singurul motiv pentru care Mayer era încă la post era acela că tatăl lui era un veteran al Mossadului, care condusese Departamentul Masada. Nimeni nu avea chef să se pună rău cu el, aşa că îl lăsau în pace.

— Bună, Natan, ce mai faci?

Mayer se îndreptă spre el cu ambele mâini întinse. Cel puţin era îmbrăcat cu un costum elegant, iar părul îi fusese aranjat cu grijă. Ceea ce constituia o mare îmbunătăţire faţă de felul în care arăta în Israel.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Natan îi spuse:

— Bună, Mayer, hai să ieşim dracului de aici. E prea multă lume. Unde e maşina ta?

Mayer arătă spre una dintre ieşiri, în faţa căreia era parcat un Ford Escort alb. După ce puse valiza în portbagaj, Mayer îi deschise uşa lui Natan.

— Ce dracu’ e asta? întrebă Natan, arătând spre numărul de înmatriculare cu însemnele corpului diplomatic.

— Care-i problema?

— Ai venit să mă iei cu o maşină diplomatică? Natan era siderat. Asta era prea de tot, chiar şi pentru un idiot ca Mayer. Eşti nebun? Unde e maşina folosită la operaţiuni?

— Am avut o problemă cu ea azi-dimineaţă, aşa că am luat una de la ambasadă. De ce?

— Las-o baltă. Unde sunt documentele pe care trebuie să mi le dai?

— Ce documente?

— Cele pe care ţi le-am trimis la sediu prin valiza diplomatică.

— A, acelea. Sunt la locuinţa conspirativă, spuse Mayer şoptind.

— Deci te-ai dus cu maşina asta la locuinţa conspirativă?

— N-am stat decât vreo câteva minute.

— Mayer, ascultă-mă cu atenţie. Dacă parchezi o maşină diplomatică în faţa unei locuinţe conspirative, atunci ea încetează a mai fi conspirativă. Înţelegi? Natan privea pe fereastră, fără să aştepte vreun răspuns. Ai idee dacă echipa a sosit deja?

— Nu. Urmează să apară azi după-amiază.

— Bine. Deci, du-te tu să-mi duci hârtiile, apoi înregistrează-te la hotelul Pullman cu numele tău adevărat şi aşteaptă să te sun. O să-ţi spun ce ai de făcut,

dar până atunci te implor să nu faci nimic. Clar? Şi nu te întoarce la ambasadă. Natan aproape că cerşea.

— Şi ce să fac cu maşina? S-o schimb înainte de a mă duce la locuinţa conspirativă?

— Nu te obosi. E prea târziu acum.

— Şi echipa? Trebuia să-i aştept aici.

— Du-te şi fă ce ţi-am spus. De rest mă ocup eu. Acum te rog să deschizi portbagajul ca să-mi iau lucrurile.

Natan luă un taxi de la aeroport până în centrul Amsterdamului, de unde-l sună pe Mousa să-i raporteze ce se întâmplase. Absolut siderat şi el, îi promise cel puţin de patru ori în timpul convorbirii să-l omoare pe Mayer, făcându-i astfel o favoare tatălui său, pe care-l admira şi respecta.

— Să mă suni din nou când ajungi la Haga, îi spuse lui Natan, şi-ţi voi da altă adresă. Voi direcţiona echipa spre tine când mă vor suna să-mi confirme sosirea.

Natan ajunsese să i se pară de la sine înţeles rezolvarea imediată a problemelor ivite pe teren. Scurta sa călătorie la Beirut şi ceea ce avea să urmeze nu făceau altceva decât să-i aducă aminte ce comod era să faci parte dintr-un mecanism bine uns. Asta numai dacă mecanismul funcţiona cinstit.

Călătoria cu trenul până la Haga a durat cam jumătate de oră. Natan îl sună pe Mousa din gară ca să afle adresa şi detaliile referitoare la noua locuinţă conspirativă.

Era o casă foarte elegantă, cu vederea spre un canal care trecea pe la marginea frumosului Zuiderpark.

Uşa fusese lăsată descuiată şi înăuntru mirosea a cafea proaspătă. Conducându-se după miros, ajunse într-o bucătărie mare, cu lambriuri de lemn şi vase de alamă şi aramă atârnate pe pereţi. Întreaga casă părea mobilată cu bun-gust; cunoscând gustul celor din Mossad care se ocupau de astfel de lucruri, Natan se gândi că fusese probabil cumpărată gata mobilată.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză să răsfoiască diverse cărţi de vizită din ţări diferite, care fuseseră lăsate lângă filtrul de cafea. Acestea conţineau de fapt numere de telefon din Haga, deghizate în numere internaţionale, pentru eventualitatea în care cădeau în mâini neprietenoase. Unul era de la un centru de transfer, prin care Natan putea telefona în Israel sau oriunde în lume, fără ca acea convorbire să poată fi localizată, iar pentru activarea unei locuinţe conspirative, Natan ştia asta pe dinafară, principiul de bază era să nu schimbe nimic sau să nu facă nimic care ar fi putut atrage atenţia.

Natan îşi duse sus bagajul. De-o parte a holului era un dormitor mare, iar de cealaltă, un living imens, ale cărui ferestre dădeau spre parc. Camera era foarte luminoasă, deşi draperiile erau trase.

„Locul ăsta este foarte plăcut”, se gândi Natan. Nu că avea să petreacă mult timp aici. Şi nici n-o să fie singur multă vreme, căci în curând va sosi echipa de securitate.

Pentru moment totul era în regulă, după câte ştia el, dar fără să fie foarte precis, mai persista însă şi un element de nesiguranţă. Dacă teroriştii descoperiseră cumva că sunt supravegheaţi şi-şi schimbaseră localizarea? Erau atâtea necunoscute. Cel mai rău era faptul că trebuia să se concentreze asupra problemelor imediate şi să le lase pe celelalte pentru mai târziu.

Natan îşi aprinse o ţigară şi-şi turnă un pahar de gin olandez. Se aşeză pe o canapea şi-şi întinse picioarele pe măsuţa alăturată, privind oamenii din parc. Rămase un timp adâncit în gânduri; brusc, auzi uşa de la intrare deschizându-se. Sări în picioare şi ieşi în hol.

— Cine-i acolo? strigă.

— Zâna cea bună. Cine dracu’ crezi c-ar putea fi?

Dov era pentru Natan ca o oază de lumină – un adevărat profesionist, total dezinteresat de politică. Evident că n-ar fi lucrat niciodată împotriva sistemului.

— Mă bucur să te văd nenorocitule, îi spuse Natan. Unde sunt ceilalţi?

— Doar n-ai uitat deja? Ştii că nu intrăm niciodată în grup într-o locuinţă conspirativă. Dov zâmbea în timp ce urca scările. Îmbrăcat în blugi decoloraţi şi cu un tricou în dungi, arăta de parcă ar fi făcut autostopul prin Europa. Îşi pieptănase părul blond într-o parte şi avea un rucsac agăţat pe umăr.

— Îmi place cum te-ai deghizat, îi zise Natan.

— Ce deghizare? Dov se uită împrejur. M-ai văzut vreodată îmbrăcat cu altceva?

Natan chicoti intrând în living.

— Deci cu cine mai eşti? întrebă el.

— Cu vechea echipă, îi cunoşti pe toţi. Avem un singur tip nou, care e foarte bun. O să-l cunoşti imediat.

— De unde aţi venit?

— Lucram la Bruxelles. De când s-a hotărât îngheţarea tuturor operaţiunilor, rămăseserăm practic singurii activi. În rest, toată lumea e mai mult sau mai puţin în vacanţă. Dov păru să caute ceva. Unde ţi-e arma? întrebă el.

— Care armă?

— Aia pe care ai primit-o împreună cu casa. Ce-i cu tine, Natan? Acum că sunt aici, eu o am în păstrare. Ştii regulile.

— O, aia. E probabil deasupra sobei, unde au lăsat-o. Ştii că nu le iau niciodată. Ce dracu’ să fac cu ea? Să trag ca să scap dintr-o cursă a poliţiei?

— Eşti complet idiot, ştii? Dacă în locul meu ar fi fost un palestinian venit să omoare un ofiţer israelian?

— Eram în regulă când am sosit. Acum lasă-mă în pace.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus de o mie de ori până acum: faptul că tu erai în regulă nu înseamnă că şi ceilalţi erau. Casa asta ar putea fi deconspirată fără ca noi să ştim. Dacă cineva de la ambasadă care a lucrat aici nu s-a asigurat şi a fost urmărit până aici? Practic, cineva din partida adversă ar putea supraveghea casa, aşteptând tocmai un moment ca ăsta.

Prin urmare, prietene, dacă mai aflu că nu ai luat arma data viitoare când intri într-o locuinţă conspirativă, îţi fac un raport pe cinste. Dar nu înainte de a-ţi trage un toc de bătaie. Zău, Natan, că am de gând s-o fac!

Dov scoase o hartă a oraşului asemănătoare cu cea pe care Natan o cumpărase în gară. Apoi se duse la fereastră şi trase draperiile, făcând întuneric în cameră. După ce aprinse candelabrul imens, scoase o lanternă cromată şi un mic disc de plastic pe care-l avea în portofel.

— Hai să trecem la treabă, spuse el, plasând discul deasupra becului lanternei. Direcţionă fascicolul de lumină înspre harta care brusc păru că se acoperă de semne strălucitoare.

— Ce dracu’ e asta?

— Am primit-o de la Departamentul Tehnologic. Este un sistem nou, care ne permite să avem la noi o hartă operaţională fără să mai fie nevoie s-o ascundem. Am aici toate detaliile care mă pot ajuta în operaţiunea asta, inclusiv câteva căi de acces de siguranţă. Indică un mic zigzag chiar lângă Muzeul Panorama. Cred că asta e bună pentru ce avem de făcut. Îl pot transfera pe agent într-un sfert de oră. Dov zâmbea. Era evident că-şi iubea munca şi că era unul dintre cei mai buni. Sunt câteva direcţii în care ne putem îndrepta după ce pui mâna pe pachetul pe care-l aduce. E un pachet, nu-i aşa?

— Da, trebuie să aducă unul, dar e posibil să n-o facă. Asta înseamnă că totul trebuie plănuit ca să-i dăm posibilitatea să se ducă să-l ia, dacă este cazul. Chestia asta trebuie s-o rezolvăm după ureche, spuse Natan.

— Nu-mi place când un agent aduce un pachet sau când trebuie să se ducă să-l aducă. Dov dădu din cap, apoi continuă: Dar, OK. Dacă ceva nu pare în regulă, putem extinde calea de acces până aici – arătă un al doilea zigzag pe hartă. Ca să-ţi spun adevărul, nu cred să avem nevoie de asta, dar dacă avem şi un musafir de la ambasadă care participă la operaţiune, vrem să ne asigurăm că totul e în regulă.

— Şi ce facem cu localii? întrebă Natan, referindu-se la poliţia locală şi serviciile de securitate olandeze.

— Nu te sinchisi de ei, spuse Dov dând din cap. Dacă dau peste noi în timpul operaţiunii, am nişte legături aici, din timpul cursurilor pe care le-am organizat la academie, în Israel. În plus, avem un om gata să-l contacteze oricând pe şeful lor, dacă se întâmplă ceva.

Natan ascultase cu atenţie, dar brusc sări în picioare şi se repezi la telefon.

— Ce e? întrebă Dov surprins.

— Am uitat de Mayer. I-am spus să se ducă la hotelul Pullman şi să aştepte. Urma să-i telefonez ca să-i dau instrucţiuni, dar am uitat.

— Tâmpitul ăla; aş vrea să uit şi eu de el.

Natan telefonă la biroul lui Mousa şi transmise informaţiile despre Mayer. Mousa era satisfăcut că, pentru moment, tipul stătea în camera de hotel aşteptând să fie sunat.

— Este prima oară de multă vreme când nu trebuie să ne facem griji că face vreo prostie, spuse Mousa. Aşa că să-l lăsăm acolo deocamdată, OK?

— E al tău acum, răspunse Natan. Dinspre partea mea, poţi să-l laşi acolo până iese la pensie.

Pe la ora opt seara, sosi şi restul echipei. Toţi erau ocupaţi cu recapitularea detaliilor operaţiunii, asigurându-se că totul era stabilit dinainte şi că fiecare ştia ce are de făcut. Un agent evreu local le împrumutase câteva maşini, deci nu era nevoie să închirieze, ceea ce era mai bine. Mâncară pe la nouă şi jumătate, continuând să discute despre operaţiune în timp ce-şi luau cina, aşezaţi la masa mare din bucătărie. Pe la ora unsprezece, totul fiind deja verificat, se îndreptară fiecare spre dormitor.

CAPITOLUL 24

HAGA
26 SEPTEMBRIE
ORA 7.00

Natan se trezi din cauza zgomotului pe care membrii echipei îl făceau în bucătărie, pregătind micul dejun. Mirosul combinat de cafea şi omletă cu slănină îi făcea greaţă. Simţea cum îi zvâcnesc tâmplele – probabil rezultatul ginului olandez din seara precedentă, se gândi el. Totuşi îl ajutase să adoarmă.

După ce făcu duş şi se bărbieri, se îmbrăcă relaxat cu blugi şi o cămaşă sport, şi se îndreptă spre bucătărie. Îl întâmpinară cu o ceaşcă mare de cafea şi cu o farfurie plină cu omletă. Începu să se simtă ceva mai bine.

— În ţara peştelui, spuse un tip înalt, brunet, de vreo treizeci de ani, care vorbea cu accent nord-african, ne dau să mâncăm ca în Statele Unite. Care-i şpilul? Poate cineva să-mi răspundă?

— Lasă-ne în pace, îi răspunse o fată roşcată, ocupată să mai facă puţină cafea. Te tot plângi de orice, pentru că n-ai venit cu mămica, să-ţi gătească.

— Las-o pe mama. Cu toate că n-ar fi fost o idee rea. Ce zici, Dov? Hai s-o aducem pe mama să ne gătească, spuse el zâmbind şi adăugând o cantitate impresionantă de zahăr în cafea.

— E ceva modificat faţă de seara trecută? Natan îl întrebă pe Dov.

— Nimic, după câte ştiu. Oricum, tu ţii legătura cu centrul. Noi doar executăm ordinele.

— Ce-i drept, spuse Natan sarcastic şi se repezi la telefon.

Mousa răspunse imediat.

— Ce? întrebă el.

— Te-am sunat să aflu dacă e ceva nou.

— Nu, încă nimic. Referitor la fotografiile pe care le vei primi, vreau să le aduci aici în siguranţă. De îndată ce pui mâna pe ele, vino direct acasă.

— Şi ce e cu bonificaţia pe care o vrea tipul?

— Omul de legătură de la ambasadă o să vină cu o servietă pentru tine. E mai mult decât vrea Foul Play, dar plăteşte-i oricât cere. Ai grijă doar să semneze de primire.

— O, dar ce generoşi suntem astăzi. Când ajunge aici mesagerul?

— Ar fi trebuit să fi ajuns deja. Poate a luat-o pe un drum mai lung sau cam aşa ceva.

Se auzi sunând la uşă şi Natan i se adresă lui Dov:

— Vrei să deschizi tu?

Apoi continuă să vorbească la telefon:

— Cred că e el. Stai o clipă. Privind spre hol, văzu un tip cu o servietă care fu condus în bucătărie. E el, îi spuse lui Mousa. OK, deci aştept să mă suni.

— Vorbim mai târziu, spuse Mousa şi închise.

Dov îi dădu servieta lui Natan, privindu-l nedumerit.

— Sunt banii pentru agent, în cazul că-mi aduce ce trebuie, îi explică Natan.

— Înţeleg. Noi de ce dracu nu primim niciodată vreo bonificaţie? întrebă Dov. Toţi începură să râdă.

— Du-te să lucrezi pentru sirieni şi o să primeşti, răspunse Natan.

Toţi râdeau în hohote.

Natan luă servieta sus în dormitor şi încuie uşa. Servieta era plină cu dolari americani; estima că erau trei sute cincizeci de mii de dolari, plus sau minus câteva mii. Nu avea de gând să lase să se piardă atâţia bani, indiferent de ce avea să se întâmple.

Puse banii în geanta lui şi începu să umple servieta cu cărţi din bibliotecă. Apoi lipi bancnote de cincizeci de dolari pe o hârtie neagră creponată pe care o desfăcuse de pe un sul, cu care acoperi cărţile. Dacă aruncai o privire rapidă, aveai iluzia că servieta e plină de bani.

Dacă lucrurile luau altă întorsătură decât cea anticipată de Natan, îi va da banii lui Foul Play. Dacă nu, avea altceva mult mai bun de făcut cu ei.

În după-amiaza aceleiaşi zile, pe la ora cinci şi jumătate sună telefonul. Natan, care era în toiul unei partide de table cu fata roşcată, deveni brusc centrul atenţiei. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui. Dov clătină din cap şi-i întinse receptorul. Tensiunea din cameră era aproape palpabilă.

— Da?

— Kid?

— Da. Vocea de la celălalt capăt al firului era distorsionată, dar Natan ştia că nu era Mousa. Era cineva de la centrul de comunicaţii clandestine, probabil Mark, dar nu era sigur. Din moment ce posesorul vocii cunoştea numele de cod al lui Natan şi folosea acest număr, nu avea de ce să se teamă.

— Prietenul tău tocmai a sunat. Poate fi contactat la cinci opt doi opt unu nouă. Repet: cinci opt doi opt unu şapte. Ai înţeles?

— Mulţumesc. Când a sunat?

— Acum cinci minute. I-am spus c-ai ieşit, dar te întorci în zece minute şi îl suni imediat.

— OK, îl sun de aici. Linia fu deconectată brusc.

Mark intenţionase să-i dea lui Natan două numere diferite: primul era un număr codificat, iar al doilea număr îi dădea cheia codului pentru primul.

Natan decodă imediat numărul, apoi se întoarse spre Dov.

— Voi telefona în câteva minute. O să-i spun că revin în... cât? Să zicem o jumătate de oră? Cât timp îţi trebuie?

— Hai să zicem patruzeci şi cinci de minute, spuse Dov.

Natan formă numărul.

— Hotelul Bel Air. Bună ziua.

— Aş putea vorbi cu domnul Shaby, unul dintre oaspeţii dumneavoastră?

— Un moment, vă rog.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un bâzâit pe linie, apoi un declic şi Shaby răspunse.

— Salut, ce mai faci? îl întâmpină Natan.

Shaby îi recunoscu vocea imediat.

— Ei, bună, Brad. Tu ce mai faci?

Natan percepu o mică ezitare în vocea lui Shaby care-i displăcu, deşi folosise numele „Brad”, ceea ce însemna că totul este în regulă. Dar nu avea altceva de făcut deocamdată decât să continue pe aceeaşi linie.

— Mulţumesc, bine, prietene, răspunse Natan. Dar tu?

— *Inshallah*, totul e bine.

— Sunt câteva probleme care trebuie rezolvate înainte de a face aranjamentele necesare, prietene. Dă-mi voie să te sun peste o oră. Stai unde eşti, OK?

— Bine, bine, *ya ahi*. Dar îl aduci şi pe celălalt tip, da?

— Da. Va fi acolo.

— Atunci aştept telefonul tău.

— Pe curând. Natan închise.

— Ai fotografia lui? îl întrebă Dov.

— Da, şi-l luăm în antrepriză de îndată ce iese din hotel. Apoi Dov se adresă celorlalţi: Pleacă, pleacă, pleacă. Tu, du-te la Bel Air şi aşteaptă-l afară. Trebuie să ştim dacă e curat când iese din hotel. Ştii ce ai de făcut.

Tânărul ieşi pe uşă fără un cuvânt. Apoi plecară şi ceilalţi, la intervale de câteva minute, două perechi şi trei singuri. După un sfert de oră nu rămăseseră în casă decât Natan şi Dov.

Cam după o jumătate de oră, sună primul om să le spună că-şi ocupaseră poziţia în afara hotelului. Apoi primiră un al doilea telefon care le confirmă că cineva ajunsese în restaurant, restul echipei fiind pe poziţii afară.

— Bine, spuse Dov închizând telefonul. Poţi să-l suni pe tip să pornească.

— Şi ce facem cu ataşatul militar?

— Îl vom lua de undeva de pe drum, spuse Dov. Nu te îngrijora, totul e aranjat. Tu adu banii, de restul mă ocup eu.

Natan fugi sus şi se întoarse cu servieta pe care o deschise puţin, ca Dov să poată vedea conţinutul.

— Dumnezeule mare! strigă. Dacă am putea face şi noi atâţia bani prin muncă cinstită!

— Nici vorbă, spuse Natan. Hai să dăm telefonul.

De astă dată, Shaby fu nemulţumit auzind că întâlnirea urma să aibă loc în altă parte decât la hotel.

— Dar ce se întâmplă? întrebă el. Ne întâlnim cu adevărat sau nu?

— Da, da, sigur că ne întâlnim, îl asigură Natan. Vreau să ne întâlnim la restaurantul de pe strada Hogewal, colţ cu Zeestraat. E un restaurant mic, dar ajungi acolo fără probleme. Ia un taxi.

— Dar ce se întâmplă? De ce nu ne întâlnim la hotel ca întotdeauna? De ce la restaurant? S-a întâmplat ceva? Shaby era din ce în ce mai agitat.

— Ce-i cu tine, Shaby? Ţi s-a făcut frică sau ce anume? Vocea lui Natan devenise tăioasă. Şi, oricum, ce-i chestia asta? Ţi-am spus că ne întâlnim la restaurant şi aşa facem! E vreo problemă pentru tine? E ceva ce nu-mi spui?

Aceasta era singura şansă a lui Natan de a-l avertiza pe Dov că ceva nu e în regulă, fără să-i trezească vreo bănuială. Puse mâna pe receptor şi zise:

— Nu-mi place. Ceva miroase urât.

Apoi vorbi din nou cu Shaby:

— Ştii că n-aş permite să ţi se întâmple ceva. Dar dacă-mi ascunzi ceva, nu-mi iau răspunderea asupra consecinţelor.

Dov era îngrijorat şi îl privea pe Natan întrebător. Îi făcu semn să termine conversaţia ca să poată vorbi, dar acum Natan părea să indice că nu era cazul.

— Ai hârtie şi creion? îl întrebă pe Shaby.

— Da.

— Atunci scrie numele restaurantului. Natan îi dictă fiecare literă. Acum eşti gata de plecare?

— Da, plec imediat.

— Bine. Ne vedem în curând.

— La revedere, spuse Shaby şi închise.

— E ceva în neregulă, spuse Natan, neliniştit.

— Ce vrei să spui? N-aţi stabilit vreun cod pe care să-l folosiţi când e ceva în neregulă? Vreau să spun că e la mintea cocoşului, ce naiba!

— Dov, spuse Natan agitat, ar fi bine dacă n-ar fi vorba de altceva decât de un nenorocit de cod.

— Atunci tot ce poţi să faci este să te duci să vezi. Cel puţin aşa o să afli dacă tipul e curat sau nu.

— Mai există o posibilitate, îl contrazise Natan.

— Zău? Care?

— Să renunţăm. E ceva ce nu miroase bine. Practic, asta o să şi facem. Ascultă, cheamă echipa înapoi. Eu telefonez la restaurant... Natan tăcu, văzând că Dov nu se mişcă. Dar care-i problema? întrebă el.

— Nici una, decât că ceea ce-ai spus nu reprezintă o posibilitate. Mousa a hotărât că această întâlnire trebuie să aibă loc indiferent ce se întâmplă, prin urmare asta o să şi facem, aşa că hai să-i dăm bătaie. Avem multe de făcut, iar timpul nu stă pe loc.

— Cum adică Mousa „a hotărât”? Eu conduc operaţiunea. Eu sunt singurul care poate să dea acel telefon şi tu ştii asta. Dacă spun să renunţăm, atunci, la dracu’, aşa facem. Natan puse mâna pe telefon.

— Conform ordinelor mele, nu, răspunse Dov. Şi datorită naturii lor neobişnuite, le-am primit în scris. Semnate de Mousa, regele universului şi aprobate de Dumnezeu. Mousa mi-a spus că s-ar putea ca tu să vrei să renunţi. Aşa că hai să terminăm jocul ăsta de-a cine e mai tare şi să-i dăm drumul.

Natan nu avea altă posibilitate decât să meargă înainte. Acum îi era limpede că Mousa credea că el e trădătorul, din moment ce anticipase dorinţa lui de a renunţa la întâlnire. Chiar dacă Natan avusese unele suspiciuni încă de la început, când a fost chemată echipa care să asigure securitatea întâlnirii, acum îi era clar că Mousa dorea să creeze o situaţie în care fotografiile aduse de Shaby să ajungă la el indiferent ce se întâmpla sau cine avea să plătească pentru asta.

Dov parcă un Audi alb lângă cabina telefonică, coborî repede şi se duse la telefon.

Maşina era aşa de aproape de cabină, încât Natan putea auzi tot ce spunea Dov. Shaby fusese văzut părăsind hotelul. Era singur şi luase un taxi, exact aşa cum îi spusese Natan. Nu se petrecuse nimic special după ce plecase: nu-l urmărise vreo maşină, nimeni nu făcuse vreun semn altcuiva.

Unul dintre membrii echipei pornise să-l aducă pe ataşatul militar, urmând să se întâlnească apoi cu Dov şi Natan într-un loc stabilit dinainte. Acolo Natan se va muta în maşina care-l aducea pe ataşat.

Câteva minute mai târziu sună telefonul. Era cel care urmărise maşina lui Shaby de la distanţă; le raportă că totul era în regulă. Iar taxiul se dovedise curat. Nu era o capcană. Tipul îi spusese lui Dov:

— Mi-am spălat maşina şi, dă-mi voie să-ţi spun, străluceşte de curăţenie.

— OK. Acum te duci în celălalt loc de care-mi vorbeai? întrebă Dov. Evident satisfăcut de răspuns, spuse: Ne vedem mai târziu. Apoi i se adresă lui Natan. Pregăteşte-te să-l suni iar pe tip. Dă-i cinci minute, ca oamenii mei să aibă timp să se aşeze pe poziţii.

— Ce-i cu restaurantul în care e acum? întrebă Natan.

— Cineva îl supraveghează înainte ca tu să-i dai lui Shaby localizarea, aşa că e curat. Acum ştim şi că tipul n-a fost urmărit.

Shaby era în restaurant, aşteptând. Nu ştia că individul de lângă telefon îl supraveghea pe el. Era mult mai preocupat de un cuplu care intrase după el, deşi în realitate erau turişti.

— OK, îi spuse Dov lui Natan, acum e timpul să-l suni pe Shaby ca să-l mai trimiţi într-o scurtă călătorie.

Dov şi echipa erau mulţumiţi că Shaby nu fusese urmărit până-n acest moment. Natan, pe de altă parte, era convins că totuşi cineva îi urmărea din umbră. Cum dracu' reuşeau s-o facă? Nu exista vreo posibilitate de a păcăli echipa decât dacă Shaby coopera cu partea adversă şi avea microfon la el. Natan simţi fiori reci pe şira spinării. Asta era. Cu siguranţă că avea un microfon.

Deşi era sigur de asta, Natan ştia că nu avea rost să-i spună lui Dov, care acţiona acum ca un automat. Nimic nu l-ar fi putut determina să-şi schimbe planul: aşa cum spusese el, primise ordin de la Dumnezeu.

Natan formă numărul restaurantului de la telefonul alăturat. După câteva apeluri, răspunse o voce răguşită.

— Vorbiţi engleza, vă rog? întrebă Natan, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Da, da. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuia să mă întâlnesc cu un domn, dar nu pot să ajung. L-aţi putea chema la telefon, vă rog? Se numeşte Shaby, domnul Shaby.

Câteva secunde mai târziu, vocea surprinsă a lui Shaby se auzi la telefon.

— Scuză-mă, dar trebuie să vii în altă parte ca să ne întâlnim.

— Dar ce se întâmplă? E absolut ridicol.

— O să-ţi explic când ajungi acolo. Acum nu avem timp. Te rog să mă asculţi cu atenţie. Este pentru siguranţa ta.

— Ce mai vrei de la mine acum? Shaby era obosit şi neliniştit.

Tipul era speriat, observă Natan, mult mai mult decât era cazul. Ce dracu' puneau la cale? Cine erau? Natan ştia că acum trebuia să se concentreze, aşa că lăsă de-o parte gândurile astea pentru mai târziu. Îşi focaliză atenţia asupra hârtiei pe care-o avea în mână şi începu să citească instrucţiunile când îl auzi pe Shaby murmurând ceva.

— Ce-ai spus? Natan sări ca ars.

— Doar… e totu-n regulă? Adică, n-am mai făcut chestia asta niciodată. E… e…

— Totul o să fie bine. Ascultă-mă şi concentrează-te să înţelegi ce-ţi spun şi ne vom întâlni imediat.

— Dă-i drumul.

— Când ieşi din restaurant, o iei la stânga şi mergi până la clădirea alăturată. Apoi o iei din nou la stânga, până la următoarea clădire. În colţ, o să vezi ceva ce arată ca un castel. O iei la dreapta acolo şi mergi puţin, până ajungi la un semafor. Acolo o iei la stânga. Te aştept la restaurantul pescăresc din colţ. Îţi spun încă o dată...

Nu era greu de ajuns, dar dacă îl urmărea cineva, membrii echipei l-ar fi observat, căci ei îşi ocupaseră deja locurile pe traseu. Când Natan închise telefonul, un BMW 750 argintiu opri lângă ei; înăuntru se aflau doi membri ai echipei şi ataşatul militar.

— Plecaţi imediat, dar mai întâi vreau să am confirmarea de la omul meu din restaurant că Shaby nu a dat vreun telefon după ce-a vorbit cu tine. Dacă nu, putem pleca, iar eu îi anunţ pe cei de la centru că operaţiunea e în plină desfăşurare.

Confirmarea sosi în câteva secunde.

— OK, făcu semn Dov, totul e-n regulă. Ţineţi minte: nu acţionaţi până nu primiţi semnalul nostru, după ce ne convingem că şi noul loc este curat. Se întoarse spre şoferul BMW-ului: Ai grijă să nu intre în restaurant până nu primesc semnalul nostru.

— Am înţeles, să trăiţi! spuse tânărul şi toţi izbucniră în râs. Chiar şi ofiţerul reuşi să zâmbească puţin, deşi părea extrem de nervos.

Natan se urcă în BMW.

— Bună ziua. Eşti probabil Gilboa? îşi strânseră mâinile.

— Da, răspune ataşatul militar. Iar tu eşti?...

— Doar un prieten, zâmbi Natan. La urma urmei, ce e un nume?

La scurt timp după aceea, parcară maşina lângă restaurantul cu pricina. Shaby trebuia să sosească în vreo cinci minute. Până în prezent, lucrurile mergeau bine.

— Când intrăm în restaurant, îi spuse Natan ofiţerului, nu trebuie să spui nimic. Dacă persoana pe care o vom întâlni te întreabă ceva, să nu răspunzi. Doar zâmbeşte-i. Voi face prezentările, dar după ce-ţi spui numele şi gradul, păstrezi tăcerea. E clar?

— Da. Dar n-ai putea să-mi spui ce dracului caut aici?

— Nu, dar nu ne putem descurca fără tine – şi-ţi suntem recunoscători că ai acceptat imediat să ne ajuţi.

Afară, Natan îl putea vedea pe cel mai tânăr membru al echipei prefăcându-se că repară un mic scuter. În realitate, urmărea un punct undeva în josul străzii pe care o avea în faţă. Peste câteva clipe, se întoarse spre maşina lor şi-şi răsuci gulerul cu ambele mâini, de parcă şi l-ar fi îndreptat. Apoi se ridică în picioare. Acesta era semnalul pe care-l aşteptau.

Tipul de la volan aranjă oglinda retrovizoare cu mâna stângă şi porni în direcţia restaurantului. Ajuns aproape, îi spuse lui Natan.

— Vă aştept aici. Băiatul va intra peste câteva secunde. Se referea la cel care se prefăcuse că repară scuterul; arăta într-adevăr mult mai tânăr decât cei douăzeci şi patru de ani pe care-i avea.

— Supraveghem toate căile de acces. De îndată ce aţi terminat discuţia, dacă vrei să-l duci pe tip în altă parte, noi vă vom aştepta la uşă. O cameră de hotel este gata pregătită pentru orice eventualitate.

— OK. Dar dacă nu vreau să-l iau cu maşina, vom trece pe lângă ea de parcă nu ne-am cunoaşte.

— Nu. Trebuie să-l recuperăm pe general. Dacă vrei să pleci cu agentul, e în regulă, dar vom avea nevoie de generalul Gilboa şi de pachet.

— În regulă, spuse Natan. Ne vedem după ce s-a terminat totul.

— Şi dacă sunt probleme, fiecare se descurcă singur, spuse şoferul.

— Ce mai e nou? întrebă cel de-al doilea membru al echipei, aprinzându-şi o ţigară. Ofiţerul şi Natan ieşiră din maşină.

— Ce fel de probleme ar putea să apară?

Ataşatul militar, mai înalt cu un cap decât Natan, se aplecă puţin, ca să nu-l audă nimeni.

— Ca militar, trebuie să ştii că oricând se poate întâmpla ceva. Dacă aş putea intui ce anume, m-aş asigura să nu se întâmple. Dar apar întotdeauna lucruri neprevăzute. Aşa e? Se opriră la intrarea în restaurant. Nu te îngrijora, OK? Şi aminteşte-ţi, nu spui un cuvânt!

Sufrageria spaţioasă era luminată slab. Avea un decor nautic, iar pereţii erau acoperiţi de tablouri cu vapoare. Felinare de vapor din alamă atârnau de frânghiile agăţate de grinzi.

Erau vreo treizeci de mese în total, toate acoperite cu feţe de masă din damasc şi cu lumânări în felinare de vânt. Majoritatea meselor erau ocupate.

Natan se adresă şefului de sală:

— Am dori o masă pentru trei persoane. Cred că musafirul nostru ne aşteaptă la bar.

— Masa va fi gata imediat, domnule. Barul este în direcţia aceea.

Merseră după el spre o încăpere şi mai întunecoasă şi aglomerată, unde un bar de lemn lustruit ocupa aproape un perete întreg. Un grup cânta muzică de jazz – foarte tare, pentru moment.

Shaby stătea la bar, dar văzându-i, se repezi la Natan. Faţa lui era cenuşie. De îndată ce Natan făcu prezentările, apăru şeful de sală.

— Doriţi să rămâneţi aici sau luaţi loc la masă imediat? întrebă el.

— Mâncăm acum, spuse Natan, dornic să scape mai repede de zgomotul acela infernal.

Masa lor era situată sub un tablou cu o corabie în furtună. Şeful de sală le oferi câte un meniu.

— Chelnerul va veni imediat să vă ia comanda, spuse el şi se întoarse să-şi reia locul lângă uşă, de cealaltă parte a încăperii.

— Cine vine? întrebă Shaby nervos.

— Chelnerul, *ober* înseamnă chelner în olandeză, îi spuse Natan.

— Ai adus banii? întrebă Shaby.

— Dar de ce te grăbeşti? Este totul în regulă?

— Da. Totu’ e-n regulă. Shaby era ud leoarcă de transpiraţie şi deosebit de agitat. Privea tot timpul spre uşă, peste umărul ataşatului militar. Natan era sigur că Shaby se aştepta să se întâmple ceva, dar ce? Tensiunea devenise aproape palpabilă.

— Ce se întâmplă, Shaby? Natan insistă. Ce dracu’ e cu tine? M-ai rugat să vin cu omul ăsta. Am venit cu el. Trebuie să-mi dai nişte fotografii. Unde sunt?

Shaby scoase un pacheţel, punându-l pe masă în faţa lui.

— Cine e? întrebă el, uitându-se la Gilboa de parcă-l vedea pentru prima dată.

— Ataşatul militar pe care l-ai cerut, pentru numele lui Dumnezeu, Shaby, doar tocmai ţi l-am prezentat!

— Eu, eu nu te-am auzit acolo.

— OK, OK, în regulă. Dar ce dracu’ se întâmplă?

Shaby începu să respire precipitat. Nu avea suficient aer şi vorbea.

— Un tttip a venit şi m-a ppprins. Ochii lui cercetau încăperea înnebuniţi de frică. Un neamţ ccred, nnnu ssunt sigur, dar vorbea bine englezeşte. Fac dddoar ce mi s-a spus.

Natan avusese dreptate. Trebuia să iasă de acolo. Dacă mai era timp.

Înşfăcă pachetul lui Shaby.

— Plecăm. ACUM! îi spuse lui Gilboa şi se ridică, trăgându-l după el.

Dar, înainte de a fi ajuns în picioare, se auzi un zgomot puternic la intrarea principală şi apărură nişte siluete îmbrăcate în uniforme cenuşii. Toţi purtau aceleaşi măşti de clovni care zâmbesc. La început, toată lumea se uită uimită la ei. Apoi, unul dintre ei trase o rafală de mitralieră în candelabrul masiv care atârna în mijlocul tavanului. Milioane de cioburi de cristal zburară prin încăpere, iar feroneria se zdrobi pe una dintre mese prinzând câţiva oameni sub greutatea ei. Patronii începură să ţipe. Toată lumea dorea să iasă, să scape de împuşcături. Se crease panică, iar oamenii se călcau în picioare încercând să ajungă la uşă.

Tipul care stătea la uşă trase o scurtă rafală în aer şi urlă:

— Jos, jos, toată lumea jos! Trase o a doua rafală, dar de astă dată nu în aer. Majoritatea oamenilor se aruncară jos pe podea. Câţiva fuseseră nimeriţi în plin şi căzură. Un cuplu continuă să alerge spre uşă. Unul dintre indivizii mascaţi care era pe punctul de a intra în bar se întoarse şi trase în ei, împuşcându-i în spate tocmai în clipa în care ajunseseră la uşă.

Apoi, un al treilea individ arătă spre masa la care Natan se aşeza jos, încet.

— Acolo, spuse şi îndreptă mitraliera spre el.

Natan se aruncă la pământ instinctiv când o ploaie de gloanţe se abătu asupra lui. Toţi indivizii mascaţi deschiseră focul, iar câteva persoane de la mesele vecine care se refugiaseră sub masa lor fură împroşcate cu gloanţe şi lipiţi de perete. Peste tot era plin de sânge şi cioburi de cristal.

Shaby stătea jos la podea, lângă Natan, iar privirea lui era oripilată. Doar după câteva secunde Natan îşi dădu seama că privea un om mort: ceafa lui Shaby lipsea în totalitate. Continuând să tragă, indivizii se apropiară de locul unde Natan stătea întins pe jos. Prin aer zburau aşchii de lemn de la mesele distruse, iar gloanţele loveau pereţii şi apoi ricoşau de podea. Încercând să se târască sub masă, Natan îl auzi pe Gilboa gemând. Ataşatul militar sângera abundent, căci fusese lovit de câteva gloanţe. Brusc se făcu linişte, căci nu se mai trăgea. Strigăte de ajutor şi gemete se auzeau peste tot.

Natan ridică repede capul şi-i văzu pe ce trei clovni aplecaţi deasupra sa. Unul luase pachetul lui Shaby, iar celălalt ţinea în mână servieta lui Natan.

— Cine sunteţi? Ce dracu’ vreţi? întrebă Natan. Nimeni nu-i răspunse, iar unul dintre clovni îşi încărcă mitraliera Uzi.

„S-a terminat totul, se gândi Natan. Dar e culmea să fiu omorât cu o armă israeliană aflată în mâinile duşmanului!”

Se uită fix la tipul cu mitraliera Uzi, sfidându-l să tragă.

Simţea furie, nu frică. Dar când se auzi un geamăt de sub masă, tipul mişcă puţin arma spre stânga şi o descărcă în Gilboa. Natan ţipă de furie şi înşfăcă arma.

Al patrulea individ, care stătea în spatele lui Natan, îl lovi cu un baston în moalele capului. Natan îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 25

HAGA
26 SEPTEMBRIE
ORA 14.00

Natan auzea sunete ca prin ceaţă. La început, totul era foarte vag şi îndepărtat, dar treptat, lucrurile începură să prindă contur şi durerea sfâşietoare pe care o simţea în cap crescu în intensitate. Se auzeau voci din toate direcţiile, dar una de foarte aproape îi era cunoscută.

— Mă auzi? îi şoptea cineva la ureche, în ebraică. Toate celelalte sunete erau străine şi îndepărtate. Deschise ochii şi văzu o siluetă înceţoşată aplecându-se peste el. Nu-i putea desluşi faţa.

— Mă auzi? insistă vocea.

— Aud, răspunse Natan încet. Era încă ameţit dar, brusc, totul îi reveni în memorie.

Deschise ochii mari. Lumina îi intensifică durerea, dar recunoscu faţa aplecată spre el. Era Ilan, cel mai tânăr membru al echipei.

După ce Ilan îl ajută să se ridice, Natan privi de jur împrejur. Restaurantul forfotea de poliţişti şi de medici care sosiseră cu ambulanţele. Toţi se opreau la uşă pentru câteva clipe, încercând să cuprindă cu ochii şi cu mintea grozăvia scenei care li se înfăţişa. Răniţii gemeau agonizând, unii plângeau în tăcere, complet şocaţi, iar alţii îmbrăţişau corpurile lipsite de viaţă ale prietenilor şi rudelor.

Natan se întoarse şi văzu ochii morţi ai lui Shaby, a căror privire era încă îndreptată spre el. Cât despre Gilboa, acesta zăcea cu faţa în jos într-o baltă de sânge, iar ceea ce rămăsese din mâna lui dreaptă era aşezată pe cap, cum încercase să se protejeze.

— Poţi să te ridici? întrebă Ilan.

— Încerc. Simt că-mi crapă capul de durere.

— Hai să încercăm să ieşim de aici, spuse Ilan în ebraică. Să evităm poliţia dacă putem.

— Ce s-a întâmplat cu restul echipei?

— Nu ştiu. Am fost tot timpul înăuntru şi n-am ieşit să văd ce e. Poliţia şi ambulanţele tocmai au sosit. Totul s-a petrecut foarte repede. Au intrat şi au ieşit în mai puţin de două minute.

— Cine dracu’ erau?

— Am văzut doar că erau o echipă foarte bine antrenată. Au venit pentru tine şi pentru cei cu care stăteai la masă. Cum dracu’ de-ai scăpat cu viaţă, chiar nu-mi dau seama. Oricum, hai s-o ştergem.

Cu excepţia unui cucui dureros, Natan nu părea să aibă nimic, înaintau încet spre uşă, când Natan se opri brusc.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse.

— Ce tot vorbeşti? De ce? întrebă Ilan nemulţumit.

— Trebuie să controlez agentul.

— E mort, omule. I-au zburat creierii. Hai să mergem.

— Nu, trebuie să văd dacă avea un microfon. Trebuie să fi avut. Altfel, cum ar fi ştiut să vină aici? Ce dracu', doar nu l-a putut urmări nimeni!

Îl împinse pe Ilan şi aproape că-şi pierdu echilibrul; clătinându-se, se întoarse la locul unde zăcea Shaby. Natan îl percheziţionă minuţios, cu toate că observase cămaşa deja sfâşiată. Tot pipăindu-l pe Shaby, mâinile lui Natan se umpluseră de sânge.

— Unde dracu' este? Unde dracu' e nenorocitul ăla de microfon? Au luat microfonul! La dracu'! L-au luat ei primii! Dar Ilan nu-l lăsă să continue şi, apucându-l de sub ambele braţe, începu să-l împingă spre uşă.

— Trebuie să ieşim de-aici, suflă el. Lasă asta pe seama Mossadului. O să afle toate informaţiile mai târziu, de la poliţie.

Natan renunţă să se mai opună şi începu să meargă spre uşă. Un poliţist îi opri:

— O clipă, vă rog.

Îi îndruma pe toţi într-o cameră a restaurantului unde, celor care puteau merge, li se acorda primul ajutor.

— Nu, mulţumesc, ne descurcăm, răspunse Natan şi ieşi pe uşă urmat de Ilan.

Lângă restaurant era parcat BMW-ul care-i adusese. Natan nu-şi dădea seama de ce maşina era încă acolo. Echipa care trebuia să asigure securitatea întâlnirii era antrenată doar pentru a te împiedica să ai necazuri dar, odată ce acestea apăreau, ei nu erau capabili să ţi le şi rezolve. Ei n-ar fi avut vreun motiv să rămână acolo după începerea masacrului, dar nu era timp pentru întrebări.

Apropiindu-se de maşină, îşi dădură seama ce se întâmplase. Şoferul era prăbuşit peste volan, cu o gaură în tâmplă. Pe scaunul din spate stătea un alt membru al echipei împuşcat în piept, cu ţigara încă în colţul gurii.

— Dumnezeule mare, ne-au avut, nu-i aşa? Acum era rândul lui Ilan să fie şocat, văzându-şi prietenii. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Lângă maşină erau trei cadavre, inclusiv cel al lui Dov. Zăcea cu faţa-n jos, de parcă alergase ca să îi ajute sau ca să scape. Natan îi luă pulsul. Inima nu mai bătea. Îl privi pe Ilan.

— Jur că-i voi prinde pe vinovaţi, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face în viaţa asta! Ochii lui erau plini de durere, durere pentru ceea ce se întâmplase şi pentru că va fi obligat să-i lase acolo, să-şi părăsească prietenii morţi. OK, Ilan, hai să plecăm dracului de aici.

Acum Natan fu obligat să-l tragă de braţ pe tânăr. Ambulanţa şi maşini ale poliţiei soseau din toate părţile; ei opriră un taxi şi-i dădură şoferului adresa. Şoferul, observând că Natan era plin de sânge, întrebă mirat:

— Ce vi s-a întâmplat? Vreţi să vă duc la spital? Aveţi nevoie de ajutor?

Natan zâmbi, dorind să-i calmeze temerile.

— Nu, nu, du-ne repede la adresa asta. Suntem bine.

— Dar ce s-a întâmplat acolo? întrebă şoferul, pornind maşina.

— Luam masa în restaurant când au intrat nişte indivizi mascaţi care au început să tragă. Să nu-ţi crezi ochilor. Pur şi simplu au împroşcat totul cu gloanţe.

— Ştiţi de ce?

— N-am nici o idee.

— Terorişti, spuse şoferul. Întreaga lume a înnebunit din cauza teroriştilor. Duc războiul ăla împuţit în Orientul Mijlociu, dar vin în Europa să-şi spele rufele murdare, pe străzile noastre şi cu sângele nostru. Ce dracu' vor de la noi?

Natan şi Ilan coborâră din taxi cam la vreo două case distanţă de locuinţa conspirativă. Natan nu dorea altceva decât să vorbească la telefon cu Mousa şi să-i raporteze ce se întâmplase, pentru ca Mossadul să recupereze cadavrele cât de curând, în speranţa că se putea evita un incident internaţional. El putea doar confirma dezastrul; nu mai era nimic de făcut pentru morţi.

Ilan insistă ca mai întâi să se asigure că nu fuseseră urmăriţi. Natan fu de acord, dându-şi seama că ar fi trebuit să fie mai atenţi. În starea în care se afla, pur şi simplu nu-i trecuse prin minte că ar fi putut fi încă urmăriţi. Practic, tipii obţinuseră ceea ce doreau.

Odată ajuns în casă, Natan acţionă rapid. Nu era timp de pierdut. Nu avea idee ce plănuia omul în alb – dacă el era într-adevăr adversarul dar acum ştia că era un profesionist.

Natan mai ştia că există un motiv pentru care el mai era încă în viaţă. Şi dorea să-l afle.

În cinci minute făcuse duş şi-şi schimbase hainele. Cu valiza în mână şi pistolul în buzunar, se îndreptă spre bucătărie.

Ilan stătea încă la masă, privind spre fereastră, în stare de şoc. Nici el nu scăpase neîmproşcat cu sânge.

— Du-te să faci un duş şi schimbă-te. Trebuie să ieşim de aici într-un minut.

Ca un robot, tânărul porni încet pe scări.

— Mişcă-ţi fundul! N-avem toată noaptea la dispoziţie, ţipă Natan, ridicând receptorul să formeze numărul staţiei de legătură cu Mossadul.

— Mousa, spuse el cu o voce seacă atunci când acesta ridică receptorul.

— Ce s-a întâmplat?

— N-a mai sunat nimeni?

— Da, acum câteva minute. Dar vreau să aud de la tine. Ce dracu' s-a întâmplat? Hai, omule, spune tot.

Natan observă ceva ciudat în vocea lui Mousa. Ciudat, dar cunoscut. „Voi analiza asta mai târziu", se gândi el. Pentru moment, era atât de tensionat, încât nu se putea gândi la două lucruri deodată.

Îi relată lui Mousa ce se întâmplase pe un ton neutru, obiectiv, terminându-şi raportul povestind ce se întâmplase la masa lor.

— La sfârşit au venit şi l-au împuşcat pe Gilboa de aproape, prin masă. Shaby era deja mort. Au luat fotografiile. Practic, nici nu ştiu sigur dacă erau fotografiile, pentru că n-am ajuns să deschidem pachetul. Au luat servieta cu banii, iar eu am fost lovit în cap şi asta a fost tot. Ilan m-a trezit şi am plecat de acolo. Ştiu că au omorât cel puţin trei oameni din echipă, inclusiv pe Dov. Acum sunt în locuinţa conspirativă cu Ilan. Plecăm de aici în zece minute. Tu ce-ai mai aflat? Ce fac ceilalţi?

— Au omorât cinci cu totul. Restul sunt în drum spre casă. Vreau ca tu să pleci imediat la Amsterdam. Sună-mă de acolo.

— Ai vreun indiciu cine a fost? Ai aflat ceva? întrebă Natan.

— E prea devreme pentru aşa ceva. Doar ştii că durează. Dar nu te îngrijora, o să punem mâna pe ei şi o să plătească. La urma urmei, avem cazul unui diplomat mort de rezolvat.

Natan surprinse din nou acea notă falsă din vocea lui Mousa.

— De ce la Amsterdam? întrebă el.

— Mai e încă treabă de făcut. Îţi spun când mă suni. Acum du-te.

— Am şi plecat. Să-l iau pe Ilan cu mine?

— Nu, lasă-l în casă. O să vină cineva să-l ia.

Natan închise telefonul. Îşi luă geanta, apoi urcă. Auzea apa curgând la duş. Se duse la uşa băii şi strigă.

Ilan apăru înfăşurat în prosop.

— Am raportat, îi spuse Natan. Mi-au spus să continuu, dar tu trebuie să rămâi aici şi să aştepţi. Te va lua cineva cât de curând, OK?

— Bine. Atunci ne vedem acasă.

— Ai grijă de tine, îi spuse Natan. Nu-i prea venea să-l lase singur, căci nu era convins că locul era sigur. Dar astea erau ordinele lui Mousa şi pentru moment avea de gând să le urmeze.

Când ieşi din casă, Natan avea în continuare o cumplită durere de cap. Mai întâi se asigură că nu e urmărit. Altfel, ar fi însemnat că locuinţa conspirativă este supravegheată şi că Ilan este în pericol. Dar totul era în regulă. Luă un taxi până la gară şi se sui în primul tren spre Amsterdam. Odată ajuns acolo, avea câteva telefoane de dat.

Imediat ce taxiul lui Natan dădu colţul, un tip înalt ieşi dintr-un Renault parcat în apropiere. Avea o uniformă gri şi o geantă neagră pe umăr. Se îndreptă direct spre casa de unde Natan tocmai plecase şi, după ce meşteri ceva la uşă timp de câteva secunde, intră. Cinci minute mai târziu părăsi casa şi demară în viteză.

Natan trebuia să afle ce dracu’ se întâmpla cu Nadin şi mai era şi Gamil, care urma să sosească la Paris a doua zi. Era extrem de obosit, totuşi surescitat. Tot ceea ce se petrecea în jurul lui nu avea sens. Ceva îl ameninţa, de foarte aproape, dar nu-şi putea da exact seama ce anume.

Se tot gândea la tipul de pe caseta video. Bărbatul în alb. Cum dracu’ pusese mâna pe Shaby? Cum ajunsese la el? Probabil că undeva fusese o scurgere de informaţii, dar dacă el era acela care controla totul, de ce-l lăsase pe Shaby să dea în vileag faptul că există un trădător? Sau Shaby descoperise întâmplător această informaţie, iar trădătorul fusese acela care dăduse în vileag scurgerea informaţiilor, punând astfel capăt vieţii lui Shaby? Pusese oare mâna pe Shaby după ce avusese loc scurgerea de informaţii? De ce să-i fi omorât pe toţi, numai pe el nu? Ce voiau de la el? Natan nu avea încă răspunsurile la aceste întrebări, ci doar suspiciuni.

În scurt timp ajunse la Amsterdam. Opri un taxi chiar lângă gară. N-avea rost să mai controleze dacă e urmărit, căci nu exista nici o posibilitate ca cealaltă parte să ştie unde era.

Alesese hotelul Victoria pe Damrak, pe care-l folosise de câteva ori înainte. Era şi foarte aproape. Natan îşi dorea un pat moale cât de curând posibil.

Aşezat pe bancheta din spate a taxiului, Natan observă la traversarea unui canal că o altă maşină virase brusc după ei. Şoferul celeilalte maşini luase curba scârţâind din cauciucuri. Farurile maşinii din spate luminau tetiera şoferului. Era imposibil să-l fi urmărit cineva… dar poate ar trebui să verifice, se hotărî Natan.

— Îmi pare rău, îi spuse şoferului, dar trebuie să ne întoarcem la gară. Am uitat să iau ceva.

— Da, domnule. Vreţi să vă întoarceţi chiar acum? Şi după aceea doriţi să mergeţi la hotel?

— Da, dacă m-aşteptaţi.

Şoferul coti pe o străduţă lăturalnică apoi, făcând o întoarcere la o sută optzeci de grade, o luă înapoi, în direcţia din care veniseră. Cealaltă maşină, un Opel alb, îşi continuă drumul fără să-şi modifice viteza. Natan nu reuşi să vadă cine era în maşină. Următorul colţ de stradă era neluminat, iar maşina suspectă dispăruse din vedere.

— Opreşte! Aici, strigă Natan, speriindu-l pe şofer.

Şoferul apăsă pe frână şi taxiul se opri brusc. Natan îi aruncă o bancnotă de cincizeci de dolari şi sări din maşină strigându-i:

— Mulţumesc. Păstrează restul.

Şoferul dădu din cap de parcă ar fi spus: „Americanii ăştia nebuni”, apoi porni în viteză spre gară.

Natan descoperi că era la intrarea a ceea ce părea să fie o magazie. Se sprijini de o arcadă, învăluit în umbră. Luna arunca o lumină albăstruie deasupra copacilor şi a canalului.

Natan îşi concentră atenţia asupra străzii, în direcţia în care trecuse cealaltă maşină. Îngheţă, văzând-o că reapare încet după colţ. Înainta cu viteză mică, de parcă şoferul căuta ceva. Dar după ce dădu colţul, acceleră şi dispăru în urma taxiului. Natan era sigur că maşina îl urmărea pe el. Dar cum era posibil? De unde dracu’ să fi ştiut că venea la Amsterdam? Numai el şi Mousa ştiau lucrul acesta.

Realiză brusc că-l urmăreau tocmai oamenii lui! Dar de ce? Nu cumva Mousa era trădătorul care-i întindea o cursă lui Natan ca să scape de el? îi era greu să creadă asta, dar trebuia să ştie adevărul. Şi asta cât de curând! Dacă Mossadul trimisese o echipă după el, atunci trebuia să dispară şi să încerce să-şi coordoneze operaţiunea lui privată dintr-un loc ascuns. Pur şi simplu nu era timp de pierdut. Faptul că era pe lista neagră nu era ceva la care voia să se gândească în mod special. Lista asta nu ajungea niciodată să fie prea lungă şi exista o singură cale de a fi şters de pe ea.

Trebuia să plece din Amsterdam, dar înainte voia să-l sune pe Mousa. Trebuia să fie sigur. Natan îşi puse geanta pe umăr şi porni în direcţia hotelului. Pieton fiind, nu era afectat de podurile şi străzile pe care se circula în sens unic, prin urmare putea ajunge acolo în mai puţin de un sfert de oră. Traversa o zonă semiindustrială în care existau suficiente locuri în care s-ar fi putut ascunde. Asta îi va da posibilitatea să supravegheze hotelul un timp, fără a fi văzut. Ştia că pe un mal al canalului era un mic port. Avea de gând să folosească telefonul public din port şi să vadă ce se întâmpla în hotel, în timp ce vorbea la telefon – în special dacă o echipă fusese trimisă să-l lichideze. De-acum înainte, Natan era singur.

Străzile erau liniştite, rar trecea câte o maşină, în general taxiuri. În scurt timp ajunse la o biserică gotică înaltă, care domina portul.

Rămânând în umbră, se îndreptă spre ea şi privi peste canal spre intrarea în hotel. Din locul în care stătea, putea vedea nu numai intrarea principală, ci şi o parte a digului lateral, cu o uşă mică deasupra căreia atârna o firmă luminoasă. Dacă îşi aducea bine aminte, aceea era intrarea în restaurantul hotelului. Intre

biserică şi port, era un telefon public. Natan formă numărul lui Mousa. După al doilea apel, acesta ridică receptorul.

— Sun de la Amsterdam, îi spuse Natan.

— Acum unde eşti? Te-ai instalat deja?

— Încă nu, răspunse Natan. Mă îndreptam spre hotel, când mi-am adus aminte că lăsasem ceva în gară şi-a trebuit să mă întorc. Natan gândea în timp ce vorbea. Nu voia ca Mousa să-şi dea seama că avea anumite suspiciuni, dar ştia că dacă oamenii lui Mousa îl urmăreau, probabil că el aflase deja despre figura cu taxiul. Aşa că m-am gândit să te sun din gară, în caz că aştepţi.

— Da, da. Bine… Şi acum ce ai de gând să faci?

— De aici mă duc la hotelul Victoria. Ce vrei să fac după aceea?

— Nimic. Trage un somn pe cinste şi sună-mă dimineaţă. Atunci o să-ţi dau instrucţiunile.

— OK, dar dacă ai nevoie de mine între timp, mă găseşti la hotel, unde sunt înregistrat cu paşaport israelian.

— Asta e în dosar?

— Sigur. Că veni vorba, ce se mai întâmplă la Atena?

— Nimic nou. Se pare că aşteaptă noi ordine.

— Idiotul ăla de Halim şi-a adunat toţi oamenii aşa cum era planificat?

— Aşa credem. Dar nu suntem siguri.

— Chiar şi cu o supraveghere aşa de strictă?

— Păi, de când a venit fata, tipii sunt mult mai precauţi. Unul dintre oamenii noştri din noua echipă de supraveghere spune că fata îi aduce aminte de cineva.

— De cine?

— Păi, asta e, că nu-şi dă seama. Dar tipul a fost ofiţer în serviciile secrete militare, aşa că poate i-a văzut fotografia într-un dosar sau… cine ştie? Oricum, o să ne trimită fotografia ei ca s-o introducem în computer. Dacă e ceva interesant, o să aflăm.

— E în regulă, spuse Natan.

Observă că două maşini se opriseră în faţa hotelului. Din ele coborâră câteva persoane. Deşi nu le putea distinge feţele, era clar că-şi ocupau poziţiile ca să întindă o cursă. Când el îi spusese lui Mousa că se îndreaptă spre hotelul Victoria, probabil că li se transmisese mesajul. Şi cursa nu era organizată pentru răpire, căci nu exista vreo maşină sau camionetă care să ridice subiectul – el însuşi. Erau aşezaţi toţi de o singură parte, în aşa fel încât să nu se împuşte între ei.

Scopul lor era evident eliminarea lui.

— OK, spuse Natan. Te sun mâine-dimineaţă. Oh, să nu uit, l-a recuperat cineva pe Ilan la Haga? Era în stare de şoc când am plecat eu de acolo.

— Nu mi s-a raportat încă, spuse Mousa. Probabil că voi avea veşti în câteva minute. Totul este sub control. Vorbim mâine. Legătura se întrerupse.

Natan ştia că Mousa minţea, aşa cum ştia că fusese prins într-o cursă. De aceea nu fusese omorât în restaurant. Totul era o înscenare ca el să pară a fi trădătorul. Iar Mousa, convins, dăduse ordinul ca Natan să fie eliminat. Dar trădătorul putea fi chiar Mousa.

Şi dacă Mousa – sau oricine îi întinsese cursa lui Natan – ar fi putut aranja lucrurile în aşa fel încât să pară că el fusese eliminat de acelaşi grup care acţionase la Haga, nimeni nu mai trebuie să răspundă la întrebările puse de Shaback sau de

oricine altcineva care ar fi aflat că în rândurile Mossadului se strecurase un trădător. În loc, cadavrul lui Natan va fi găsit într-un canal din Amsterdam, cu câteva gloanţe în tâmplă. Sau cel puţin aşa era planificat.

Natan încercă să se apropie un pic, ca să vadă mai bine pe cine trimiseseră după el. Acum era mult mai calm: ştia exact cum stăteau lucrurile din punctul de vedere al Mossadului, dar ei nu ştiau că el ştie. Reuşise să ia un mic avans.

Se furişă în colţul bisericii şi privi spre hotel. Echipa nu putea fi văzută de oricine s-ar fi apropiat de intrare, aşa cum se aşteptau să facă el. Acum privea prin geamul unei camionete parcate puţin mai departe, la care reuşise să ajungă adăpostit fiind de întuneric. Acolo trebuie să fie o altă persoană pe care n-o văzuse încă – cea care le va semnaliza că vine cineva – şi care trebuie să-l identifice. Până când nu va reuşi să vadă cine era acea persoană, Natan nu intenţiona să se mişte din poziţia în care se afla. Brusc, observă o mişcare aproape imperceptibilă, la vreo trei metri de el. Făcu un efort să vadă mai bine silueta zveltă care stătea lângă copac. Era Numărul nouă.

„Nemernica!” se gândi Natan. Din toate lucrurile mizerabile pe care le făcuse Mousa până acum, ăsta era culmea. Pentru o clipă, Natan se gândi să se ducă direct la ea şi să-i spună că nu el era ţinta adevărată. Oare îl va asculta? Evident că nu.

Natan se lăsă jos, ghemuindu-se în spatele camionetei, ale cărei roţi îl adăposteau de privirile Numărului nouă. Chiar dacă ar fi privit spre el acum, tot nu l-ar fi observat.

— Sunt pe poziţie, o auzi vorbind, probabil într-un transmiţător.

Natan se întoarse, încercând să descopere o cale de a scăpa. Nu mai putea rămâne acolo prea mult. Umbra îl va mai ascunde cât timp Numărul nouă îşi va concentra atenţia asupra intrării în hotel. Chiar în acel moment, un taxi se opri în faţa hotelului. Dându-şi seama că atenţia întregii echipe va fi absorbită pentru o clipă de acel taxi, Natan ieşi din ascunzătoare, mergând repede pe iarba de pe malul canalului până la cele câteva trepte care duceau spre apă. Acolo era legată o mică barcă cu motor. Motorul Mercury îi era cunoscut din zilele petrecute în marină: l-ar fi putut desface şi reface cu ochii închişi. Barca era acoperită cu o husă şi, după ce-şi aruncă geanta, folosi pânza ca să acopere motorul şi să amortizeze zgomotul. După câteva minute, reuşi să pornească motorul. Lăsând în urmă un val de spumă, porni. Cel puţin deocamdată, ieşise din raza de acţiune a echipei.

— De ce i-ai dat toate informaţiile? întrebă Mark după ce Mousa închise telefonul.

— Ce importanţă are ce-i spui unui om deja mort?

— Păi nu e încă mort şi, din ceea ce aud despre el, nu va fi o pradă uşoară, spuse Amir.

— Ce tot vorbeşti? sări Mousa. Am trimis după el echipa ta. Vrei să-mi spui că nu pot lichida un om neînarmat, care nu bănuieşte nimic, într-o ţară prietenă?

— Ţara o fi prietenoasă, dar dacă Natan nu cooperează?

— Dar el nu bănuieşte nimic, îl contrazise Mousa.

— Eşti sigur că e bine ce facem? Mark părea îngrijorat de data asta. Practic, este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i avem. E prietenul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poţi să afirmi cu atâta siguranţă că el e trădătorul? Nici măcar n-am stat de vorbă cu el.

— Asta numeşti tu prieten? Îmi înfige un cuţit în spate şi distruge o întreagă echipă Yarid! Ce naiba, eşti chiar prost? Şi Dov era prietenul lui şi unde e acum? Ce să mai vorbim? Agentul nu a vrut să se întâlnească singur cu el pentru că avea o fotografie a trădătorului şi acesta era Natan. De aceea a cerut un al doilea israelian, unul de care era sigur că nu lucrează pentru sirieni. Deci s-a organizat o întâlnire sigură, dar acum toţi cei care au participat la ea sunt morţi, cu excepţia lui Natan.

— Şi ce-i cu Foul Play? întrebă Mark.

— Foul Play era curat şi până-n ultima clipă n-a ştiut unde avea să se desfăşoare întâlnirea. A fost urmărit tot timpul şi n-a făcut nici o încercare de a contacta pe cineva. Ca să-ţi spun adevărul, când am vorbit cu Natan la telefon din locuinţa conspirativă, nu eram încă sigur. Mă gândeam că poate nenorocitul de agent avea un microfon, aşa că am dat ordine echipei să-l aducă aici. Nu-i aşa, Amir? Mousa se uită la Amir spre confirmare.

— E corect, spuse Amir, dând din cap.

Mousa continuă:

— Dar când oamenii noştri s-au dus acolo să-l ia pe Ilan, l-au găsit împuşcat în cap. El era cel care a fost în restaurant şi probabil a văzut ceva ce Natan a considerat că n-ar fi trebuit să vadă. Mousa se întoarse cu spatele la ei şi începu să privească pe geam în noapte.

— Ce? sări Mark. Mie nu mi-ai spus asta.

— Ei bine, acum ai aflat. Mousa se întoarse spre el. Şi presupun că Natan e sigur că a şters toate urmele, aşa că acum se poate întoarce acasă, ca să ne râdă-n nas. Dar noi n-o să stăm cu mâinile-n sân, aşteptând rezultatele vreunei anchete. Asta în nici un caz! Tipul e mort. S-a terminat totul.

— Eu tot cred că ar fi trebuit să-i dăm o şansă să se apere. Îi datorăm asta, spuse Mark.

— Nu-i datorăm nimic. Şi gata. Nu vreau să mai aud nimic, Mark. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Da, răspunse Mark încet, cu privirea-n pământ.

— Nici pentru mine nu e uşor, continuă Mousa. El era şi prietenul meu. O să facem chestia asta în linişte, ca să-i putem aduce corpul împreună cu celelalte, aşa încât nimeni să nu-i cunoască ruşinea. Aşa vrea şeful.

— Şi dacă scapă? întrebă Amir.

— O să-l găsim oriunde e şi o să-l omorâm. De aceea am trimis o echipă Kidon după el.

Natan legă barca cu motor la un mic doc, câteva mile mai la est de locul de unde o luase. Era într-o piaţă de peşte, care începea să se trezească. Iniţial, se gândise să se ducă la aeroport şi să ia primul avion spre Paris, dar se temea ca Numărul unu să nu fi plasat cel puţin un om la Schiphol, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut. Natan ştia că nu l-ar fi atacat la aeroport, dar prefera ca ei să nu afle

Încotro se îndreaptă. Chiar şi aşa, probabil că vor alerta toate centrele Mossadului, prin urmare va trebui să stea ascuns oriunde va merge.

Luă micul dejun pe fugă într-o cafenea şi căută în cartea lor de telefon cea mai apropiată agenţie de închiriat maşini. Găsi una pe aceeaşi stradă şi, la opt fix, le telefonă să-i rezerve o maşină. Se îndreptă spre Rotterdam, de unde luă un tren spre Bruxelles.

De acolo îl sună pe Gamil să-l anunţe că va primi instrucţiuni mai târziu, în cursul zilei.

Nu părea să fie urmărit. Având foarte mult timp liber la dispoziţie, făcu în aşa fel încât călătoria la Paris să-i ocupe întreaga zi, cu toate că Parisul nu se afla decât la o oră şi jumătate de zbor de punctul din care pornise. Un singur lucru era sigur: nu era nimeni pe urmele lui încă.

Natan luă metroul până la staţia Opera, apoi schimbă linia şi coborî la Latour Maubourg. Merse până la intersecţia Maubourg - St. Dominique, pe o stradă micuţă care ducea într-o veche zonă rezidenţială cu străduţe înguste, case înalte şi mici buticuri. Spera să găsească o cameră liberă la un hotel pe care-l mai folosise, dar care nu era cunoscut de nimeni din Mossad.

Hotelul, Les Jardins d'Eiffel, se afla pe o stradă înfundată, numită Rue Emilie. Avea o recepţie mică de tot. Holul din spatele recepţiei dădea într-o curte interioară. Pe partea cealaltă erau liftul şi camera de bagaje. Singura masă care se servea la hotel era micul dejun, într-o sufragerie situată la primul etaj, în care nu încăpeau mai mult de douăzeci de persoane.

Găsind o cameră, urcă să dea câteva telefoane şi să se schimbe.

Când se văzu în oglinda din baie, Natan realiză că trebuie să se bărbierească. Nu era vorba de înfăţişare, ci de mult mai mult. Era obosit psihic şi fizic. În câteva zile, coordonatele majore ale existenţei lui se schimbaseră în mod drastic. Unii dintre cei mai buni prieteni ai lui erau morţi, iar ceilalţi îl căutau să-l omoare. Iar cei pe care-i considerase toată viaţa cei mai aprigi duşmani îi erau acum aliaţi, cel puţin aşa spera. Încercă să se adune. Nu era timp de jelit trecutul. Avea de dat câteva telefoane.

Formă un număr local şi lăsă telefonul să sune de două ori. Apoi închise şi mai formă o dată. La al doilea apel, răspunse o femeie:

— *Oui, allo?*

— Bună, ce mai faci, draga mea?

— Dar tu, *cherry* eşti în oraş?

— Da.

— Când ai sosit? Felul în care vorbea engleza făcea ca vocea ei să pară mai atractivă.

— Acum o oră. Am primit vreun telefon?

— Nu. N-a sunat nimeni. O să ne întâlnim, Natan, sau eşti doar în trecere?

— Am senzaţia c-o să ne întâlnim şi-o să ne distrăm minunat, doar că de data asta nu vom putea ieşi în oraş.

— Parisul este al meu tot timpul, spuse ea. Pe tine nu te am. Când ne întâlnim?

— Te sun eu, OK?

— OK. Aştept.

O cunoştea pe Celine Roger de peste cincisprezece ani. Lucrase ca voluntară într-un spital israelian unde el îşi revenea, rănit fiind într-o misiune specială în Liban. Celine venise acolo, sfidând embargoul pe care guvernul său îl impusese asupra Israelului la începerea războiului din 1967.

Pe atunci, Natan era necăsătorit, iar ea era cu totul şi cu totul deosebită. „Vârtejul tinereţii", cum spunea ea după aceea. Câţiva ani n-au mai avut veşti unul de la altul. Apoi, într-o zi, s-au întâlnit la şcoala medicală. De atunci se întâlneau

mereu, ori de câte ori el venea la Paris, dar nu vorbise niciodată cu nimeni despre ea. Acum era foarte fericit că procedase aşa. Îi dăduse Nadinei numărul ei de telefon.

Franţuzoaica ştia că trebuie să preia un mesaj, în cazul în care sosea, şi-i plăcea ideea că el era implicat în ceva despre care nu-i putea vorbi. Fiind o persoană discretă, nu-i punea întrebări.

După ce vorbi cu Celine, Natan îl sună pe Gamil. Acesta răspunse imediat.

— Bună, prietene, îi spuse Natan. Vreau să ne întâlnim într-o oră.

— Unde?

— Păi, şi Natan făcu o pauză, când ieşi din hotel, ia-o la stânga pe Rue du Bac, apoi continuă tot la stânga, până ajungi la o stradă care se numeşte Rue de Babillon. Ia-o la dreapta, până la Avenue de Breteuil. După ce o iei la stânga, ajungi imediat la Bistro de Breteuil. Aşteaptă-mă acolo. Ai înţeles?

— O să fiu acolo.

— O, şi aşteaptă patruzeci şi cinci de minute înainte de a pleca. E foarte aproape. Dacă nu ajung acolo până la nouă şi jumătate, întoarce-te la hotel şi aşteaptă să te sun.

— E vreo problemă? Gamil părea îngrijorat.

— Nu, sunt doar precaut.

Natan făcu un duş şi se bărbieri în viteză, apoi ieşi din cameră. Instrucţiunile pe care i le dăduse lui Gamil îl duceau pe acesta pe un traseu anume, în aşa fel încât Natan să-l poată supraveghea tot timpul, asigurându-se că nu era urmărit de altcineva.

Se întâlniră o oră mai târziu; din câte îşi dădea seama Natan, tipul era curat. Natan îi dădu lui Gamil o serie de instrucţiuni pentru rolul de om de legătură pe care îl va juca în curând. Stabiliră numărul de telefon şi mesajele codificate de care vor avea nevoie. Între timp, Gamil era liber să facă orice, dar trebuia să controleze la hotel dacă avea mesaje de la Natan, din două în două ore.

Gamil se simţea foarte bine şi era dornic să facă totuşi ceva. „Pentru cineva care venea din Liban, totul părea ca un joc”, se gândi Natan. Doar faptul de a fi plecat de acolo părea, probabil, ireal.

Celine locuia la etajul patru al unei clădiri extrem de elegante, pe Avenue Foche. Camerele foarte înalte, pardosite cu marmură, şi decorul rafinat făceau ca apartamentul să pară mai degrabă aripa unui palat; cum tatăl ei făcea afaceri cu arme, Celine era foarte bogată.

De îndată ce Natan bătu la uşă, ea o deschise larg.

— Intră, Natan, spuse ea zâmbind.

Purta un neglijeu lung până la pământ, bej-deschis, garnisit cu dantelă foarte fină de aceeaşi culoare. Părul castaniu îi cădea pe umeri. Arăta extraordinar, observă Natan, închizând uşa după el şi luând-o în braţe.

Se sărutară cu pasiune şi, după un timp, ea se desprinse din braţele lui şi-l conduse înăuntru. El o urmă în dormitor, unde o sticlă deschisă de şampanie se răcea într-o frapieră de argint aflată pe noptieră. Ii întinse un pahar cu picior înalt, luându-şi şi ea unul în timp ce el turna şampania. Sorbi un pic, apoi puse paharul înapoi pe masă. Lăsând neglijeul să cadă, se apropie de el. Apoi începu să-l dezbrace încet, sorbind între timp din şampanie. Natan umplu din nou paharele şi, când el îşi puse paharul jos, ea îl îmbrăţişă, mângâindu-i corpul şi lăsându-se să

alunece în jos până când ajunse în genunchi în faţa lui. Apoi începu un vârtej de plăceri.

CAPITOLUL 26

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
27 SEPTEMBRIE
ORA 13.05

— Intră, intră.

Amos îl invită pe Avy în cameră, închizând uşa după el. Deschise interfonul şi o anunţă pe recepţioneră că nu dorea să fie deranjat.

Amos nu prea era în formă, dar spera ca Avy să-l mai binedispună, dându-i amănunte despre ceea ce se întâmpla în spatele uşilor care, pentru prima oară în viaţă, îi fuseseră închise. Avy, operator la calculator în Departamentul Comunicaţiilor Clandestine, îi dăduse informaţii despre o operaţiune care se desfăşura undeva în Europa. Operaţiunea în sine, aşa cum ştia toată lumea, era condusă în secret de Mousa, cel mai bun prieten al şefului. Fusese încredinţată Departamentului Masada şi, prin urmare, nu avea nimic de-a face cu Amos. Dar totul se schimbase brusc când un agent pe care el îl considera a fi sub jurisdicţia sa şi o întreagă echipă de securitate fuseseră măcelăriţi.

El, Amos, şeful Operaţionalului – cel mai important departament al Mossadului nu fusese informat ce dracu' se petrece. Îl ţineau într-un întuneric total. În Mossad, lipsa de informaţii însemna slăbiciune, iar asta era o palmă pe care el n-o putea tolera.

Apoi Avy îl sunase să-l anunţe că descoperise ceva care l-ar putea interesa.

— Deci, Avy, ce ai pentru mine?

Avy urma să fie transferat în curând la centrul din Londra. Transferul se datora faptului că Mark aflase că face parte din clica lui Amos şi dorea să scape de el. Dar Amos avusese grijă ca Avy să capete o slujbă confortabilă. Avea întotdeauna mare grijă de oamenii care îi erau devotaţi.

— Eram în plin proces de transferare a codurilor puştiului care mă va înlocui, când au început să sosească informaţii despre dezastrul de la Haga.

— Ce dracu' spui? Tu te ocupi de informaţii şi-n ţara morţilor, nu-i aşa? Incidentul cu echipa de securitate s-a petrecut în Europa. De ce a venit prin comunicaţiile clandestine?

— Tocmai asta-i poanta. Informaţia venea de la o echipă Kidon care fusese trimisă la Amsterdam. Tipii fuseseră transferaţi de la o misiune de supraveghere în Grecia, chiar cu o zi înaintea incidentului, şi plasaţi ca rezervă la Amsterdam. După masacru, au fost însărcinaţi cu eliminarea a ceea ce în mesaj se numea „trădătorul".

Amos rămase nemişcat, cu gura uşor deschisă.

Avy nu prea ştia ce să facă. Îşi dădea seama că îi adusese o informaţie excepţională, dar nu putea evalua exact ce avea el personal de câştigat din asta.

Amos se aplecă înainte, încrucişându-şi braţele pe birou şi privindu-l fix pe Avy.

— Vreau să fiu sigur că am înţeles bine, spuse el încet. O echipă Kidon a fost trimisă să elimine un trădător? Doar atât? Amos insistă, sperând să mai obţină ceva.

— Nu, mai sunt şi altele.

— OK, dă-i drumul, nu aştepta să te strâng de... Vorbeşte, băiatule, vorbeşte. Amos îl privea insistent.

— Ei bine, se pare că trădătorul a scăpat şi acum nimeni nu ştie unde este. Avy se uită la Amos. Mousa nu-i dă voie lui Mark să organizeze o „manta roşie”, spuse el, folosind denumirea codificată pentru o vânătoare care ar fi implicat toate centrele Mossadului.

— De ce nu?

— Nu ştiu, dar aşa mi-a spus Arik.

— Stai o clipă. Cum se face că Arik îţi face brusc confidenţe? Credeam că e omul lui Mark.

— Păi este, dar am impresia că îşi dă seama că ceva nu e în regulă, aşa că vrea să-şi protejeze fundul. Întotdeauna subalternii sfârşesc prin a mânca rahatul când boşii o dau în bară, după cum ştii.

— Bine, bine, spuse Amos zâmbind. Continuă.

— Păi, mi-a spus despre operaţiunea din Grecia care consta în supravegherea teroriştilor, ca să nu se înşele şi să-i omoare pe ai noştri.

Amos nu prea ştia la ce se referea Avy, dar nu avea de gând să lase să se vadă acest lucru. Tabloul devenea din ce în ce mai clar pe măsură ce Avy vorbea.

— Şi n-au spus cine este trădătorul? Amos îşi ţinu respiraţia. Era mai mult decât spera.

— Sigur. Este Natan din A1.

— Foarte amuzant. Amos nu era deloc amuzat. Faţa lui palidă se îngălbenise. Hai că m-ai avut Avy, dar zău aşa, doar nu...

— Nu glumesc. E Natan. Îţi jur că e adevărat.

— Şi cine mai ştie de treaba asta?

— Doar Mark, Mousa, Arik şi un tip din Masada al cărui nume nu-l ştiu.

— Iar tu n-o să spui nimănui nimic, nu-i aşa? În vocea lui Amos era un avertisment subtil.

— De ce aş face-o?

— Bine lucrat. Asta n-o să rămână fără recompensă. Amos îl conduse pe Avy la uşă, ţinându-l de după umăr. Poate ne vedem la Londra cât de curând.

Amos închise uşa şi se reîntoarse la birou. De data asta o să le facă felul escrocului de Mousa şi dobitocului de Mark, se gândi el. Nu doreau o vânătoare? Ei bine, o să le organizeze el una, de-o să le meargă fulgii. O să-şi înfigă colţii în nenorocitul ăla de trădător şi va ajunge astfel viitorul şef al Mossadului. Aştepta de mult timp o asemenea pleaşcă.

Îşi imagina deja totul: şeful forţat să demisioneze, lăsând Mossadul pe mâinile lui. Ziua asta nu era departe. „E un Dumnezeu acolo sus”, se gândi el, aprinzându-şi o ţigară. Apoi Amos îşi chemă secretara.

— Mă duc la Academie pentru o oră, îi spuse. Vreau să-mi faci rost de un bilet la primul avion spre Londra şi-o rezervare la hotel. Anulează-mi toate întâlnirile pentru azi şi mâine şi reprogramează-le la sfârşitul săptămânii. Oh, şi încă ceva: sun-o pe nevastă-mea şi spune-i că n-o să pot ajunge la cină la părinţii ei în seara asta. Spune-i c-o sun eu mai târziu.

După câteva clipe, Amos ieşi pe poartă şi porni cu maşina spre Tel Aviv. Avea de dat un telefon care nu trebuia interceptat. Timpul era factorul principal în prinderea lui Natan, iar el avea mijloacele necesare ca să poată face asta primul.

Odată ajunşi, parcă maşina în spatele unui cinematograf şi apoi merse pe jos puţin până ajunse la o clădire. Amos urcă într-un apartament aflat la etajul doi, intră direct în dormitor unde înşfăcă telefonul şi formă un număr la Londra. După trei apeluri, i se răspunse.

— Aş vrea să las un mesaj pentru Edgeworth, vă rog, spuse el. Spuneţi-i că l-a căutat Fred şi că-l rog să mă sune urgent. Aştept.

— Desigur, domnule. Îi voi transmite imediat mesajul dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Amos şi închise.

Ce mult îi iubea pe englezi. Atât de bine crescuţi şi fiecare îşi ştia locul. Nu ca în Israel. Iată-l, şeful celui mai important departament din Mossad, unul dintre cei mai puternici oameni de pe pământ, iar subalternii îi spuneau pe nume. Dacă ar fi cerut să i se adreseze politicos, l-ar fi numit snob sau elitist.

Când Admony condusese Mossadul, lucrurile erau diferite şi începuseră chiar să se îmbunătăţească. Dar venise nenorocitul de Avraham şi coborâse din nou ştacheta. Ei bine, lucrurile vor sta altfel când va ajunge el şef, se gândi Amos, convins că asta era şansa vieţii lui.

Telefonul sună. Amos ridică imediat receptorul.

— Alo?

— Ce mai faci, prietene? întrebă Edgeworth.

— Foarte bine, răspunse, dar am ceva de discutat cu tine. Legat de problema pe care-am discutat-o ultima dată când ne-am întâlnit. Anumite lucruri s-au întâmplat de atunci încoace, despre unele am aflat ulterior, şi acum am nevoie de ajutorul tău.

— Sunt încântat să te ajut dacă pot. Când ne întâlnim?

— Voi fi acolo mâine-dimineaţă.

— Am câteva întâlniri în... Ştii la ce mă refer. Oricum, nu e o întrevedere oficială, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Am multe probleme de rezolvat în acest moment, mă înţelegi? Apoi ezită un moment. Să zicem... la şapte şi jumătate la locul ştiut.

— Pe mâine, spuse Amos şi închise telefonul. Ieşind din apartament, se întoarse la serviciu. Ştia că putea conta pe ajutorul lui Edgeworth. Englezul îl ajutase pe Amos de multe ori de-a lungul anilor.

CAPITOLUL 27

LONDRA
28 SEPTEMBRIE
ORA 17.30

Amos tocmai sosise în locuinţa conspirativă din Chelsea.

— Un scotch? îi oferi Edgeworth.

— Da, mulţumesc, spuse Amos afundându-se într-o canapea confortabilă şi oftând.

— E totul în regulă? îl întrebă gazda lui.

— Ar fi loc şi de mai bine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că da. Edgeworth îi întinse paharul şi se aşează în faţa lui Amos, într-un scaun de piele cu spătar înalt. Cu ce te pot ajuta?

Amos îl privi în ochi.

— Dă-mi voie să-ţi spun din capul locului că treaba asta ar putea fi la fel de importantă pentru tine cât este pentru mine. Sorbi din scotch, apoi puse paharul pe măsuţa din faţa lui.

— Putem implica şi firma mea? La urma urmei te putem ajuta mai bine ca organizaţie decât te pot ajuta eu pe cont propriu, nu?

— Nu. Nu ne putem permite să răspundem la întrebările lui MI5. Asta ar însemna să trecem prin foc. Pur şi simplu nu poate merge prin canalele obişnuite. Amos deschise servieta, din care scoase un plic mare, bej. Extrase un număr de documente şi le puse pe măsuţă. Acesta e tipul pe care-l caut, continuă Amos, întinzându-i lui Edgeworth fotografia lui Natan, care era lipită pe o foaie de hârtie. Aici este un scurt rezumat al dosarului lui.

Edgeworth aprobă din cap.

— Şi?

Amos continuă:

— Tipul este sau, ca să mă exprim mai exact, era trădătorul Mossadului. Un alt departament încearcă să-l lichideze în acest moment, dar îl vreau eu. Prefer să-l prind viu, ca să-l pot interoga, dar îl vreau şi mort, dacă altfel nu se poate. Oricum, am nevoie de ajutorul tău.

— Hai să clarificăm lucrurile, spuse Edgeworth aplecându-se înainte, ţinând dosarul în mână. Vrei să pui mâna pe tipul ăsta şi, corectează-mă dacă greşesc, eşti şeful unui departament din Mossad, cu centre în toată lumea şi aşa mai departe. De ce dracu’ ai nevoie şi de mine?

— Pentru că nu-i pot activa pe oamenii mei să pornească în căutarea lui. Se presupune că eu nici nu ştiu ceva despre chestia asta.

— Dar ce se va întâmpla dacă-l prinzi?

— De îndată ce apar cu el, fac curăţenie în Mossad şi scap de nişte ghimpi pe care-i am în coastă de mult timp.

— Şi care este locul meu în toate astea?

— În acest moment, tipul acţionează în Europa. Tu ai relaţii neoficiale care m-ar putea ajuta să-l găsesc. Dacă reuşeşti să-l localizezi, de restul mă ocup eu.

— Cât stai aici?

— Mâine trebuie să mă opresc la Paris în drum spre casă, dar până atunci îţi stau la dispoziţie.

— O să văd ce pot să fac. Dar să nu mă uiţi când o să ajungi şeful Mossadului, iar eu nu voi mai fi decât un biet slujbaş pe lângă tine, spuse Edgeworth zâmbind prefăcut.

— Mă cunoşti mai bine de atât, îi răspunse Amos gesticulând. O, şi ţii minte chestia despre care ţi-am vorbit – informaţia pe care am primit-o în legătură cu echipa teroristă care dorea să lovească o ţintă palestiniană?

— Da, sigur. Încă mai lucrăm la asta.

— Ei bine, se pare că şeful echipei a fost răpit şi eliminat de oamenii noştri în aşa fel, încât teroriştii să nu-şi dea seama că i-am localizat.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta până acum?

— N-am aflat decât ieri. Vezi tu, trădătorul era şeful acestei operaţiuni, deci probabil că şi-a informat deja stăpânul. Presupun că dacă au vreo legătură cu teroriştii, acţiunea lor nu va mai avea loc.

— Şi cum ţi-ai dat seama că tipul este trădătorul? Edgeworth părea puţin contrariat şi, fiindcă Amos nu-i răspunse imediat, continuă: Uite, tu vrei să las totul la o parte şi să te ajut, dar până acum nu mi-ai dezvăluit asta. Dinspre partea mea, toată chestia ar putea fi o greşeală şi atunci eu aş fi cel care m-aş trezi cu fundul în baltă. Hai, spune-mi, de unde ştii că el e trădătorul? Trebuie să ştiu asta dacă vrei să continuăm.

Amos îi spuse lui Edgeworth toată povestea, aşa cum o ştia el, de la mesajul iniţial al lui Shaby, până la masacrul de la Haga, presupusa ucidere a lui Ilan de către Natan şi fuga lui ulterioară. La sfârşit, Edgeworth se duse la bar şi mai turnă câte un pahar de scotch.

— Tipul e evident un client dur. Pentru cine crezi că lucrează?

— N-am idee. Ăsta e unul dintre motivele pentru care îl vreau pe nenorocit viu şi poate că e unul dintre motivele pentru care altcineva îl vrea mort.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu lucreze singur în Mossad?

— E posibil, nu crezi?

— Da, da. Totul e posibil. Bine. O să fac tot ce pot, deşi nu-ţi promit rezultate imediate. Dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă. Poţi conta pe asta. Edgeworth se aşează la loc pe scaun şi îşi încrucişă picioarele. Că veni vorba, continuă el zâmbind uşor, vreau să te mai întreb un singur lucru, Amos.

— Ce anume?

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu echipa teroristă?

— Ce vrei să spui? sări Amos.

— De ce nu-i eliminaţi pe teroriști?

— La ce bun? Dacă au de gând să elimine alţi teroriști care se autonumesc moderaţi, de ce să-i împiedicăm? Vreau să spun că ne ajută în muncă.

— Prietene, oamenii tăi joacă un joc murdar, îi spuse Edgeworth.

Strâmbându-se, Amos spuse:

— Păi, trăim într-o lume dură.

— Că veni vorba, ce-i cu tipul pe care l-aţi răpit? Ce-aţi scos de la el? întrebă englezul.

— Nu mare lucru. Echipa nu primise încă ordinele, iar el nu ştia când şi unde urma să aibă loc atacul. Nu am informaţii despre asta. Poţi să crezi aşa ceva? Amos sorbi din băutură. M-au ţinut pe mine şi pe ceilalţi şefi departe de această poveste din motive de securitate, în timp ce trădătorul cunoştea toate secretele. Clătină din cap a neîncredere. Ei bine, o să-mi plătească pentru asta, fiecare din nenorociţii ăştia!

— Şi acum? Cel puţin îi mai supravegheaţi pe terorişti? Dacă se hotărăsc să lovească o altă ţintă?

— Avem o echipă care-i supraveghează zi şi noapte. Nu te îngrijora. Nu-i scăpăm din vedere.

— Sunt bucuros să aud asta, pentru că am şi eu răspunderea mea, lăsând de-o parte prietenia pe care ţi-o port.

— Totul este sub control. Tu găseşte-l pe tipul din fotografie şi vei fi un om fericit, îţi promit. Amos se ridică. Acum plec. Dar aştept veşti de la tine.

— Ţinem legătura. Spuneai că te întorci la Paris?

— Da. Chiar înainte de a pleca din Tel Aviv am primit un telefon de la unul dintre ofiţerii mei de la Paris. Se pare că un agent pe care l-am abandonat de câtva timp ca nefolositor şi-a făcut apariţia, dornic să ne vândă o informaţie cum să punem mâna pe Abu Nabil. Probabil că nu e nimic, dar i-am spus să-l aducă totuşi pe tip, ca să putem vorbi cu el.

— Ce interesant, spuse Edgeworth, în timp ce-l conducea la uşă. Să-mi dai de ştire dacă e ceva.

— Cum spun eu întotdeauna, o mână spală pe alta, Edgeworth. Tu găseşte-mi-l pe tip, iar eu poate că ţi-l voi putea trimite pe Abu Nabil.

CAPITOLUL 28

PARIS
29 SEPTEMBRIE
ORA 14.00

Natan ştia că, având echipa Kidon pe urmele lui, trebuia să se mişte repede. El şi Gamil luară un taxi spre un mic aeroport în afara Parisului. Destinaţia lor era Atena.

Gamil aranjase zborul printr-un prieten care îi datora un favor „din timpurile bune”, cum numea el timpurile în care avusese o afacere prosperă cu droguri. În avion, îi blestemă pe falangiştii care-l scoseseră din afacere.

— Nenorociţii au vrut să-mi sufle afacerea; dar lor nu le pasă de Liban. Fac bani cum făceam şi eu, numai că nu-i lasă în ţară. Îşi spun patrioţi, dar au conturi în băncile elveţiene! Şi continuă pe aceeaşi temă tot timpul călătoriei care, din fericire, nu dură mult.

La căderea serii, erau amândoi într-un hotel din Atena.

— Mâine-dimineaţă începem lucrul, îi spuse Natan lui Gamil. Aşa că e bine să te odihneşti.

Natan ieşise din nou în frig şi nu era prea fericit. De fapt, era mult mai rău de data asta, căci toate uşile îi erau închise. Nu putea dormi. Nu din cauza stresului, căci dormise în condiţii mai vitrege şi, la urma urmei, un soldat bun doarme oriunde. Însă noaptea asta era ceva diferit: mâine urma să aibă loc întâlnirea cu Nadin. Din moment ce nu sunase mai devreme, însemna că totul era în regulă, dar de câte ori încerca să închidă ochii, îi vedea chipul. Îşi făcea griji pentru ea, se simţea responsabil de ceea ce i se întâmpla. Dar era mai mult decât atât: îi era dor de ea. Chiar dacă i se părea ciudat, era perfect adevărat, cu toate că petrecuseră puţin timp împreună.

A doua zi dimineaţă, Natan îi spuse lui Gamil care era încă somnoros:

— Peste câteva ore, o să stai într-un mic restaurant numit Fatso’s, foarte aproape de Hilton. Când ajungi acolo, comandă ceva de băut. Presupun că nu e nevoie să insist, continuă Natan zâmbind.

— Nu, îi răspunse Gamil căscând. Poţi să ai toată încrederea-n mine. Când e vorba de mâncare, e OK! Deci mă duc la restaurant, mănânc. Ce altceva mai vrei să fac? Ştiu că nu m-ai adus de la Beirut ca să gust mâncarea.

— Adevărat. Te duci la restaurant ca să te întâlneşti cu o doamnă. O să ţi-o descriu dar, oricum, o să aibă o geantă verde de pânză de mărimea unei cărţi de telefon. Doamna e libaneză, aşa că poţi alege orice limbă vrei pentru a stabili contactul cu ea.

— O să folosesc engleza.

— Cum ţi-e mai la îndemână. Când o vezi, trebuie să ceri adresa ambasadei americane. Dacă spune că n-o ştie, dar că te poate duce la ambasada britanică, este fata care trebuie. Atunci poţi să-i spui că te-a trimis Kevin şi că trebuie să telefoneze la acest număr de la poşta centrală din Piaţa Omonia. E clar, prietene?

— Crezi că sunt aşa de prost?

— Nu. Dacă aş fi crezut, te-aş mai fi luat să lucrezi cu mine?

— Spune-mi, doamna cu care mă întâlnesc se numeşte Nadin, nu? Cea la care ai fost în noaptea în care ne-am întâlnit pe plajă? Gamil ridică o sprânceană şi se aplecă peste masă.

— Nenorocitule! Ai ştiut tot timpul!

— Cred şi eu, când am văzut că te-ai dus la casa fetei lui Abu Nabil. Te-am urmărit de prima dată când te-ai dus pe plajă cu barca pneumatică.

— Bine, atunci ştii cum arată şi n-o să fie o problemă s-o identifici. Dar trebuie să urmezi rutina, căci ea nu te cunoaşte, sau mai este ceva ce vrei să-mi spui?

— Nu, nimic. Dar nu e prea periculos ceea ce facem noi? Adică, cât poate fi de periculos dacă ai amestecat-o şi pe Nadin?

— Ce vrei să spui?

— Dacă eu i-aş spune fetei lui Abu Nabil să întreprindă ceva, crede-mă, m-aş asigura că e în siguranţă! Altfel, n-aş vrea ca tatăl ei să ştie cum arăt, spuse Gamil râzând.

— Ei bine, atunci cred că sunt în mare rahat, căci ea e într-adevăr într-o situaţie foarte periculoasă. Dar acum că suntem împreună, desigur că tu vei încerca să micşorezi pericolul. Aşa este?

— Evident. Deci ce facem noi aici, pentru numele lui Allah?

— Dacă-mi aduc bine aminte, înţelegerea n-a fost ca tu să pui întrebările, ci să mă ajuţi în schimbul unui paşaport, nu-i aşa?

— Adevărat.

— Atunci, la timpul potrivit, te duci la restaurant şi transmiţi mesajul. Ai înţeles?

— Da.

Gamil plecă în jurul orei unsprezece şi jumătate. Natan ieşi imediat după el şi opri un taxi. Şoferul taxiului conducea după propriile reguli de circulaţie. Natan şi-ar fi dorit un astfel de şofer ori de câte ori dorea să scape de sub urmărirea cuiva.

În cealaltă parte a oraşului, intră într-un mic apartament pe care-l ştia. Telefonul funcţiona, căci controlase de dimineaţă. După ce comandă prânzul, îi spuse chelnerului că numele lui era Kevin şi că aştepta un telefon. Tipul părea să aprecieze efortul pe care turistul îl făcea ca să-i vorbească greceşte, precum şi cei zece dolari primiţi ca bacşiş. Îi răspunse într-o engleză foarte bună:

— Desigur, domnule Kevin. Cu plăcere.

— Dar vorbeşti engleza. De ce nu mi-ai spus?

— Păreaţi că vă distraţi foarte bine torturându-ne limba, aşa că n-am vrut să vă împiedic. Chelnerul zâmbi jovial şi se duse să ia altă comandă.

Primi telefonul după o jumătate de oră. Era Nadin, iar vocea îi tremura puţin. Simţi că era ceva în neregulă.

— Nadin, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Trebuie să ne întâlnim, spuse ea. Cineva va sosi mâine cu instrucţiunile pentru operaţiune. Urmează să aibă loc în câteva zile. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Când trebuie să te întorci?

— Pot să stau până mai târziu. I-am spus lui Halim că mă duc în Plaka în seara asta şi că nu trebuie să mă aştepte.

— Eşti la poşta din Piaţa Omonia?

— Da, acolo mi-a spus omul tău să mă duc.

— Grozav. Vezi afară de acolo de unde eşti?

— Nu prea mult, stai o clipă. După o pauză, spuse: Da. OK.

— Trebuie să fie o reclamă mare cu Coca-Cola pe o clădire. Practic, este aproape la fel de mare ca şi clădirea care…

— Da, da, o văd, e în cealaltă parte a pieţei.

— Vreau să te duci la clădirea aceea peste o jumătate de oră. Până atunci, vreau să pierzi vremea în magazinul de cosmetice din stânga poştei. Poţi să faci asta?

— Da, sigur.

— Când ieşi din magazin, să nu traversezi piaţa. Mergi în sens invers acelor de ceasornic şi să nu stai lângă clădire mai mult de zece minute. Dacă n-am apărut până atunci, întoarce-te înapoi cum ai venit şi intră din nou în magazinul de cosmetice. Te sun acolo.

— Dar ce se întâmplă? De ce nu poţi să vii aici şi să mă iei? Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

— Nu te îngrijora. Îi cunosc pe oamenii cu care lucrez şi ştiu că nu m-au urmărit, aşa că relaxează-te.

— Nu ştiu nici măcar jumătate din ceea ce e. Ai încredere în mine, OK?

— OK. Pe curând.

Natan nu-şi termină prânzul. Îi întinse chelnerului două bancnote de douăzeci de dolari.

— Trebuie să plec. Păstrează restul. Ieşi imediat pe uşă şi se aruncă într-un taxi.

— Syntagma Omonia, îi spuse şoferului şi puse o bancnotă de douăzeci de dolari lângă el. Am nevoie să ajung acolo ieri.

Şoferul înţelese clar mesajul, cu atât mai mult cu cât îl văzu pe Natan scoţând o a doua bancnotă. Ceea ce în mod normal ar fi trebuit să dureze o jumătate de oră, dură mai puţin de cincisprezece minute. După o trecere periculoasă pe străzi lăturalnice înguste, se opriră în scâşnet de frâne în Piaţa Omonia.

Din nefericire, Natan se găsea în partea de est a pieţei, vizavi de locul unde ar fi trebuit să fie după planul său.

— La dracu’, spuse scrâşnind din dinţi şi începu să alerge. Trebuia să meargă paralel cu piaţa, căci ar fi fost o nebunie s-o traverseze alergând. Dacă cineva o urmărea pe Nadin, atunci ar fi dat nas în nas cu ei. Aşa, trebuia să ocolească până în partea cealaltă şi să ajungă la clădirea pe care o cunoştea. De la etajul doi, putea vedea aproape întreaga piaţă, cu excepţia unui loc mascat de câţiva palmieri.

Avea încă timp, dar voia să fie acolo când ea ieşea din magazin ca să vadă dacă era ceva în neregulă. Ajungând la clădire urcă în fugă scările, respirând cu greutate. Fiecare ţigară pe care o fumase în viaţa lui părea să-l apese. Ajunse la fereastră în timp util ca s-o zărească pe Nadin ieşind din magazin. Pentru moment n-o urmărea nimeni. Cu picioarele ei lungi şi frumoase apărând de sub o fustă scurtă şi strâmtă şi cu părul care i se unduia în timp ce mergea, atrăgea toate privirile mulţimii. Majoritatea oamenilor ieşiseră din birouri ca să ia masa de prânz.

Natan aşteptă până când ea dădu colţul şi ieşi din raza lui vizuală. Dacă o urmărea cineva, oricum va afla.

Din câte îşi dădu el seama, era „curată”, iar el ardea de nerăbdare să ajungă la ea. Coborî scările două câte două.

— Nadin, strigă el făcându-i semn cu mâna din uşă.

Ea îi zâmbi şi se apropie de el, oprindu-se doar la câţiva centimetri distanţă. Simţea un mare impuls s-o ia în braţe, dar se stăpâni şi o luă de mână.

— Arăţi minunat. Ce mai faci?

— Mulţumesc. Cred că bine. Ochii ei mari străluceau ca nişte smaralde.

„Te-ai putea îneca în ei”, se gândi el. Tocmai atunci, în spatele lui se auzi un zgomot puternic, ca de explozie. Acţionând din reflex, o înşfăcă pe Nadin şi o lipi de peretele de lângă intrare, cu corpul lui drept pavăză. Ei nu trebuia să i se întâmple nimic. Întorcându-se, îşi dădu seama că nu fusese altceva decât o maşină cu ţeava de eşapament stricată. Natan îi zâmbi cerându-şi scuze. La rândul ei, fata îl gratulă cu un zâmbet amuzat.

— Hai să plecăm dracului de aici, îi spuse el.

— Unde-am putea merge?

— Ştiu un loc unde nu trebuie să ne facem griji, răspunse el oprind un taxi.

Colina Likavitos i se păruse întotdeauna lui Natan cel mai bun loc de privit panorama oraşului. Dacă n-ar fi fost smogul care acoperea Atena în timpul zilei, priveliştea ar fi fost într-adevăr minunată, aşa cum fusese odinioară; acum era spectaculoasă doar noaptea.

O ajută pe Nadin să coboare din maşină, repetându-şi tot timpul să înceteze să se mai simtă ca un puşti la prima întâlnire. La urma urmei, în acest moment nu era altceva decât un pion în operaţiunea lui. Dacă acum se lăsa copleşit de sentimente, putea distruge totul şi nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să plece acasă. Mă rog, nu chiar acasă, se gândi el.

Se plimbară prin parc, care era pustiu, cu excepţia unor cupluri care se îmbrăţişau ici şi colo, pe pajişte. Aleseră o bancă de lemn, aşezată lângă trunchiul gros al unui smochin bătrân. Umbra lui dădea iluzia de răcoare, iar mirosul smochinelor care putrezeau pe jos era dulceag. Natan o văzu pe Nadin privind spre pajiştea din spatele băncii şi roşind. Tot locul era plin de prezervative folosite.

El se întoarse spre ea zâmbind.

— Îmi pare rău, dar acesta este un loc sigur. Se pare că toţi cei care-au trecut pe aici au fost în siguranţă. Râseră amândoi, apoi el continuă: Locul ăsta e folosit în timpul nopţii de tinerii atenieni ca un dormitor în aer liber. E ca o orgie imensă.

— Atunci n-aş vrea să-l văd noaptea.

— Fără probleme, îi spuse el, n-o să-l vezi. Deci, ce se mai întâmplă în apartament?

— Nimic pentru moment, dar aşa cum ţi-am spus la telefon, se pare că mâine va veni tipul cu instrucţiunile. Apoi vom pleca Dumnezeu ştie unde se va desfăşura operaţiunea. Tu ai spus că trebuie să fim prudenţi. Dar toţi oamenii care…

— Mă referam la oamenii mei. Locul e împânzit de microfoane şi supravegheat tot timpul. Mossadul controlează practic tot grupul.

— Deci, sunt părtaşi la asasinatul care e pe punctul de a fi comis?

— Credeam că ai înţeles deja asta.

— Ştiu, dar mi-e încă foarte greu s-o cred.

Natan continuă să-i pună întrebări despre grup. Dorea să afle cum arată fiecare dintre ei şi ce anume aveau în dotare? Ce făceau în timpul liber? Cine conducea totul? Un şir nesfârşit de întrebări, plus altele care decurgeau din răspunsurile obţinute. La sfârşit, se simţea de parcă i-ar fi cunoscut personal pe teroriştii.

Când sosi un alt cuplu, care se aşează la celălalt capăt al băncii şi începu să se îmbrăţişeze viguros, Natan spuse:

— Hai să mergem să mâncăm ceva.

La capătul unei poteci şerpuite, descoperiră un restaurant cu o terasă mare de pe care se vedea întregul oraş. Se aşezară la o masă rotundă, lângă zidul de piatră care împrejmuia terasa. Adia briza dinspre apus şi împrăştia smogul care acoperea oraşul.

— Şi ce-ai de gând să faci când reuşeşti să strângi toate informaţiile de care ai nevoie? îl întrebă Nadin.

— Intenţionez să-i opresc cumva, dar pentru moment nu-ţi pot da mai multe detalii. Natan scoase o fotografie din buzunar şi i-o arătă.

— L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

— Nu, nu cred, răspunse ea, privind fotografia cu atenţie.

— În regulă. Dar trebuia să te întreb.

— Cine e?

— Cred că e omul care a organizat totul, dar nu sunt încă sigur şi pentru moment nu am cum să aflu. Nu te mai gândi la asta! Uite cum vom proceda de acum înainte, începu el tocmai când chelnerul le aduse comanda. Le aşează în faţă farfuriile cu peşte fript şi salată şi le turnă vinul. Natan îi zâmbea Nadinei plin de tandreţe. După ce chelnerul se retrase, continuă să vorbească: Nu mă pot apropia de tine pentru că eşti urmărită, după cum bine ştii. In plus, tipii mă urmăresc şi pe mine, aşa că va trebui să-l folosesc în continuare pe Gamil ca om de legătură, dacă eşti de acord.

— Nu mi se pare o problemă. Pare un om bun. Ai încredere în el?

— Nu mai mult decât e cazul, dar deocamdată n-am de ales. Am mare nevoie de cineva şi el e disponibil.

— Îmi pare rău că nu mi-ai spus. Ţi-aş fi găsit pe cineva.

— Lucrurile s-au schimbat foarte mult de când ne-am văzut ultima dată, dar nu e cazul să te îngrijorezi. O să ne descurcăm.

— Ai nevoie de un înger păzitor, îi spuse ea.

El zâmbi.

— Aşa este, dar este foarte greu de găsit, iar cel pe care mi-l doresc pentru moment are altceva de făcut.

CAPITOLUL 29

ATENA
1 OCTOMBRIE
ORA 11.45

Telefonul sună. Nadin era singura persoană care ştia că Natan stă la hotelul Hilton sub numele de Kevin Douglas. Înşfăcă receptorul.

— Plecăm în Franţa peste câteva ore, îi spuse ea. O să stăm undeva în afara Parisului. Deocamdată asta este tot ce ştiu.

— Cum ai aflat informaţia asta?

— Halim a primit instrucţiunile. Trebuie să lăsăm totul aici, arme şi tot ce mai avem.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine. Dar tu?

— Fără probleme. Deci ştii ce ai de făcut?

— Da. Te sun de îndată ce aflu ceva nou.

— Cu cine s-a întâlnit Halim?

— Nu ştiu.

— Este vreun fel de orar?

— Halim a spus doar că s-ar putea desfăşura vinerea viitoare. Dar tot nu ştiu cine e exact ţinta.

— Ţi-a spus asta în apartament?

— Da. Ştiu la ce te gândeşti şi sunt sigură că ai dreptate. Oricine ascultă în acest moment ştie la fel de mult ca noi.

— Dar oamenii din grup ştiu că vor omorî palestinieni?

— Sigur. Au ştiut asta chiar de la început, dar trebuie să înţelegi că ei îi consideră pe aceşti moderaţi ca fiind trădători, oameni care ne vând.

— Tu ce crezi?

— Pentru mine e simplu. Dacă şi Mossadul îi vrea morţi, asta nu poate fi bine pentru cauza palestiniană. Atât.

Se făcu linişte. Nu mai aveau nimic de spus, dar nici unul nu voia să închidă. Parcă încercau să prelungească timpul petrecut împreună. Natan vorbi primul.

— Deci, aştept telefonul tău. Se pare că în ultima vreme asta a devenit activitatea mea principală.

— Acum trebuie să mă întorc, spuse ea. Eu fac parte din grupul celor care pleacă diseară. Ceilalţi vin mâine-dimineaţă.

Lucrurile deveniseră foarte dificile pentru Natan. Nu dorea ca ea să plece. Dacă i se întâmpla ceva, ştia că nu şi-o va ierta niciodată.

— Nadin, spuse el, mi-aş dori să găsesc o soluţie care să nu te pună în aşa mare pericol.

— Apreciez ce spui, Natan. Dar te asigur că nu sunt într-un aşa mare pericol cum îţi închipui.

— Asta ce vrea să însemne?

— Hai să spunem că am un înger păzitor care mă apără tot timpul.

— La cine te referi? Dar, în timp ce vorbea, Natan înţelese despre ce era vorba. Stai. Nu-mi spune! Nu cumva acest înger păzitor arată de parcă ar fi ieşit din povestea cu lampa lui Aladin?

— Buzele mele sunt pecetluite, nu-ţi pot spune decât la revedere şi pe curând. Închise.

La câteva minute după al doilea telefon primit de la Nadin, care nu făcea altceva decât să confirme că Parisul era destinaţia lor, Natan ieşi din hotel şi luă un taxi în direcţia aeroportului. Dacă grupul urma să plece în noaptea aceea, Natan avea destul timp să ajungă la aeroport înaintea oricui i-ar fi putut urmări pe teroriştii.

Natan ajunse la Paris la începutul după-amiezii şi dădu câteva telefoane dintr-o cabină situată la capătul bulevardului de la Grande Armee.

Gamil, surprins, îi spuse că porneşte spre Paris şi că va sta la acelaşi hotel ca şi înainte, imediat ce lăsă receptorul jos. În realitate, asta însemna a doua zi de dimineaţă, căci Gamil avea intenţia să facă nişte cumpărături.

Apoi Natan se îndreptă spre Avenue Foche, la apartamentul Celinei. Cheia era acolo unde o lăsa întotdeauna când avea oaspeţi, aşa cum îi spusese la telefon. Pleca în Provence pentru câteva zile cu un tip pe care-l vedea din când în când, aşa că Natan putea sta la ea cât dorea.

— Voi lipsi o săptămână, îi spusese ea, dar, dacă mai eşti acolo când mă întorc, îţi promit că ne vom distra de minune.

„Distra”, se gândi Natan. Ce distracţie. Atâtea lucruri neplăcute se puteau întâmpla. Lucruri mici. De exemplu, dacă n-ar mai fi prins-o pe Celine. La urma urmei, Nadin avea numărul ei de telefon. Mai exista un număr de rezervă, dar chiar şi aşa, ar fi trebuit să-i telefoneze din timp franţuzoaicei. Fusese neglijent.

Dar fusese norocos până acum. Nu că în general trebuia să conteze prea mult pe noroc.

CAPITOLUL 30

AMBASADA AMERICANĂ DIN PARIS
1 OCTOMBRIE
ORA 21.00

— Sper, spuse maiorul Dennis West, că informaţiile referitoare la locul unde se va desfăşura întâlnirea constituie încă un secret. Evident, există întotdeauna posibilitatea unei scurgeri de informaţii, dar cred că ne-am descurcat bine până acum.

Maiorul de patruzeci şi cinci de ani se ocupa de securitatea întâlnirii. Evident stânjenit de costumul pe care trebuia să-l poarte cu această ocazie, se aplecă peste birou.

— Putem doar presupune asta, spuse un omuleţ grăsuliu care stătea vizavi de el. Gilbert Duval, poreclit de prietenii lui „Scrumieră” era ofiţerul francez care asigura legătura cu americanii. Îndelungata sa experienţă în problema ţărilor arabe făcea participarea lui foarte valoroasă.

— N-ai putea fi mai exact?

Maiorului West nu-i plăceau acţiunile cu parteneri străini. Ar fi preferat, evident, o operaţiune americană clară, francezii oferindu-şi ajutorul doar în cazul în care le era solicitat. Dar, datorită naturii deosebite a întregii afaceri, lucrurile stăteau altfel. West răspundea de securitatea şi bunăstarea delegaţiei israeliene, în timp ce „Scrumieră” urma să aibă grijă de palestinieni. Dar, cu toate că aceasta trebuia să fie o rundă secretă de negocieri, în afara discuţiilor oficiale pentru procesul de pace, strategilor le era clar că secretul nu fusese bine păstrat. Deşi foarte puţini oameni cunoşteau exact ora şi locul convorbirilor, faptul că acestea aveau loc era cunoscut de anumite cercuri diplomatice şi de securitate.

Nici una din delegaţii nu era oficială; ambele erau formate din echipe alese cu grijă de moderaţi dornici să discute şi să încerce să găsească o soluţie pragmatică în situaţia dată, în ciuda nesfârşitei ostilităţi şi a neîncrederii manifestate de ambele părţi. Odată ce-ar fi ajuns la o soluţie acceptabilă, urmau să pregătească un document care să conţină propunerile lor şi să indice punctele strategice de presiune pe care preşedintele Statelor Unite şi Comunitatea Europeană le-ar fi putut aplica ambelor părţi, câştigul urmând a fi de partea celor care ar fi acceptat propunerea. Pe scurt, ei erau aceia care ar fi putut sparge acest cerc vicios.

Evident, oficialităţile reprezentând ambele părţi ale conflictului nu considerau o astfel de acţiune ca fiind pozitivă, pentru că le-ar permite marilor puteri o perspectivă aprofundată a problemelor: ar putea chiar atinge un grad fără precedent de înţelegere a situaţiei şi, astfel, furniza o soluţie – chiar pacea – acestei zone în permanent conflict.

— Dă-mi voie să explic, maiorule, spuse francezul, scoţând un nor de fum de Gauloise care-l făcu pe maior să închidă ochii. Trebuie să presupunem că cel puţin câţiva delegaţi au povestit despre aceste convorbiri prietenilor lor. Aceşti aşa-numiţi

„porumbei” – sau cum le spuneţi voi în Statele Unite, „liberalii cu inimile însângerate” – nu sunt bine văzuţi în zonă, după cum ştiţi. Făcu o pauză.

Deci, orice agenţie de spionaj care se respectă – şi majoritatea ţărilor din regiune au unele foarte bune – va încerca să recruteze pe cineva din delegaţia considerată relevantă. Vă pot spune cu destulă exactitate că secretul nu este secret, cu excepţia informaţiilor pe care nu le-am dat încă delegaţilor. Şi, evident, presupunând că în organizaţiile noastre nu există scurgeri de informaţii. Şi cine poate garanta aşa ceva? Francezul ridică din umeri, zâmbind trist.

— Te asigur că oamenii noştri nu sunt spioni, sări maiorul West.

— Exact asta am vrut să spun şi eu, continuă Duval. Chiar dacă organizaţia ta e curată, asta n-ar avea vreo importanţă în cazul în care a mea nu e. Nu-i aşa, maiorule?

— Deci, ce vrei să spui? americanul începuse să se impacienteze.

— Nu spun decât că trebuie să ne aşteptăm la tot ceea ce e mai rău. Eu personal aş fi preferat ca totul să se petreacă în Italia sau Belgia, cât se poate de departe de jurisdicţia mea.

— Ei, asta e bine de ştiut, Duval. Dar din moment ce se întâlnesc aici, eu trebuie să aflu ce fel de securitate poţi oferi delegaţiei mele şi unde propui să locuiască? spuse West, încercând să aducă discuţia pe făgaşul iniţial.

Francezul îşi mai aprinse tacticos o altă Gauloise, îşi drese vocea şi continuă:

— O să-ţi dau tot ce-mi ceri. Şi-ţi recomand să-i cazezi într-o locuinţă conspirativă aici, în Paris, una în jurul căreia să putem desfăşura forţe numeroase, dacă e cazul. Palestinienii noştri vor sta într-o casă de ţară, nu prea departe de aici, adiacentă uneia din bazele noastre, în aşa fel încât să avem la îndemână în orice moment personal militar. Cu tot respectul cuvenit, nu primim o finanţare prea mare pentru aceste operaţiuni speciale, aşa că trebuie să fim atenţi la fiecare bănuţ pe care-l cheltuim.

Discuţia mai continuă preţ de câteva ore. Se făcuse deja sâmbătă dimineaţa când reuşiră să rezolve toate problemele – cel puţin în teorie.

Delegaţii urmau să sosească la Paris pe 3 octombrie. Mai erau încă multe de făcut. Toată lumea era conştientă că, dacă se întâmpla ceva, rezultatul ar fi fost un dezastru. Diverse persoane din Departamentul de Stat îi spuseseră preşedintelui că ar fi mai sigur să lase lucrurile aşa cum sunt, căci orice mişcare greşită ar putea deschide o cutie a Pandorei. Dar preşedintele era hotărât: mai mult decât orice altceva, soluţionarea acestei probleme avea să-i asigure locul în istorie.

După încheierea discuţiei, maiorul West intră în camera de comunicaţii situată în subsolul ambasadei.

— Da, domnule? Un tânăr sergent din forţele militare ale marinei sări în picioare. Având aceeaşi statură masivă şi acelaşi păr castaniu tuns scurt, părea o sosie a lui West.

— Codifică asta şi trimite-o imediat în State, spuse maiorul, înmânându-i un rezumat al discuţiei. Îl aşteaptă.

CAPITOLUL 31

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
2 OCTOMBRIE
ORA 9.00

— Ştii ce, mă doare-n cot dacă nu e aici, spuse soldatul. Mi s-a spus să aduc asta şi să i-o înmânez personal. Dacă am fi dorit ca tu să faci pe omul de legătură, n-aş fi fost aici.

— Şi ce vrei să fac eu? îl întrebă santinela care păzea intrarea în Mossad.

— Tu? Nimic. Doar dacă ştii cum se foloseşte un telefon. Dacă da, cheamă ofiţerul de serviciu.

Santinela nu era obişnuită cu o astfel de atitudine, dar nici n-avea intenţia să înceapă să facă scandal.

— Alo? Formase numărul ofiţerului de serviciu de la telefonul din interiorul porţii. Aici este poarta principală. E aici un tip de la Unitatea 8200 cu ceva pentru Mark Heller. Nu vrea să-l lase aici şi insistă să chem ofiţerul de serviciu. Ai putea veni aici să rezolvi chestia asta?

— Poţi să mi-l dai la telefon? O să-i dau autorizaţie să intre. Nu am o ţinută în care să pot veni până acolo.

— Îmi pare rău, dar nu-i poţi da autorizaţie dacă nu vii aici să-l iei cu tine. Regulile.

— Bine, spuse ofiţerul de serviciu, evident nemulţumit.

Ziua începuse sub cele mai minunate auspicii şi nu avea de gând s-o strice. Cu mai puţin de o oră în urmă, o agăţase pe nevasta unui coleg care era plecat în misiune în Orientul îndepărtat. Venise la Academie să folosească piscina, dar după ce insistase un pic, ea acceptase să-l însoţească în zona de securitate şi tocmai se ştergeau când sunase telefonul.

— Spune-i tipului, continuă el, să se facă comod. Am ceva de terminat şi vin după aceea.

— Durează mult? întrebă santinela, privind nemulţumit spre soldatul arogant.

— Asta nu e ceva la care trebuie să te grăbeşti, răspunse el privind sânii femeii apărând de sub costumul de baie. Terminase să se şteargă şi se întinsese în pat. Trebuie să închid acum. Pe curând. Spune-i să aştepte. O să-l sune pe Mark, se gândi ofiţerul, şi apoi se va ocupa de drăguţa nevastă a colegului său.

Sună Comunicaţiile Clandestine şi-i spuse ofiţerului de serviciu de acolo să-i transmită mesajul lui Mark acasă.

ORA 11.00

Când Mark intră pe poartă, deschise geamul maşinii.

— Deci, unde-i tipul cu actele?

— Acolo, răspunse santinela, arătându-i soldatul care adormise în micul său Renault.

Mark se îndreptă spre maşină.

— Ce ai pentru mine atât de important încât nu putea să aştepte, ca să fiu târât până aici sâmbătă?

Soldatul tresări:

— Cine eşti? se interesă el.

— Sunt Mark Heller. Cel căruia ai insistat să-i predai documentele, ţii minte?

— Scuză-mă, dar pot să văd vreo legitimaţie?

Mark îi arătă legitimaţia.

— E-n regulă? Îmi dai actele sau vrei să mai fac şi vreun test genetic ca să-mi verifici identitatea mai bine?

— Îmi îndeplinesc misiunea doar. Doamne, dar grozavi mai sunteţi!

— Să ştii că da. Acum plicul, te rog.

Câteva minute mai târziu, aşezat la biroul său, Mark deschise plicul, înăuntru erau două pagini, una din ele fiind o scrisoare de la un prieten care lucra la Unitatea 8200. Având ca antet: „Cea mai avansată unitate din lume în probleme de descifrare şi informaţii electronice”, scrisoarea începea:

Dragă Mark, sunt sigur că vei fi extrem de fericit să te trambalezi de acasă într-o sâmbătă, dar, aşa cum vei vedea, era absolut necesar. Pagina următoare este o copie a unui document care a fost transmis acum câteva ore de la ambasada americană din Paris către Washington. Pare a fi extrem de important. Se referă şi la firma ta, aşa că nu puteam face altceva decât să te chem.

Aşa cum ştii, importanţa documentului constă nu numai în conţinut, ci şi în faptul că a fost interceptat. Pagina următoare conţine informaţii referitoare la o conferinţă secretă care urmează să se desfăşoare la Paris, precum şi localizarea delegaţilor, cu numele şi responsabilităţile lor. Este semnată de maiorul Dennis West, din Marina Statelor Unite, care se ocupă de problemele de securitate ale ambasadei.

Mark nu consideră necesar să trimită o copie pentru descifrare, căci nu era nimic deosebit. Se hotărî s-o lucreze singur şi, în mai puţin de o oră, reuşi să termine. O s-o trimită la centrul din Paris şi la toate departamentele pentru care informaţiile s-ar putea dovedi utile. Puse o copie în dosarul său şi apoi îi telefonă lui Mousa, care era întâmplător acasă.

Pentru că se ocupa cu probleme de securitate, Mousa era unul dintre puţinii membri ai Mossadului care aveau acasă un telefon special. Orice informaţie trebuia să-i parvină în aşa fel încât să poată prelua controlul în orice moment.

— Ai difuzat-o deja? întrebă Mousa.

— Nu. Tocmai mă pregăteam s-o fac, dar te-am sunat înainte.

— Bine. Atunci înmormânteaz-o. Informează pe scurt doar ambasada noastră la Paris. Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă francezii şi americanii ar afla că ştim că o unitate teroristă are în vedere o operaţiune care se va desfăşura pe pământ francez şi nu i-am avertizat?

— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, Mousa. OK, o să distrug documentul. Ne vedem luni.

AMBASADA ISRAELULUI, PARIS
1 OCTOMBRIE
ORA 11.45

— Ambasada Israelului, spuse secretara de serviciu. Părea plictisită, ceea ce era normal într-o zi însorită la Paris când ea era de serviciu.

— Aici e Isa. Vreau să vorbesc cu David.

— Îmi pare rău, domnule, dar ambasada este închisă. Nu mai este nimeni aici.

— Nu înţeleg, spuse tipul, ridicând vocea. Aici e Isa şi vreau să vorbesc cu David.

Fata îşi dădu seama că era un cod.

— Aşteptaţi puţin, domnule, îi spuse ea, introducând numele în computerul ei. Privi ecranul, apoi apăsă pe un buton al interfonului.

— E cineva pe linia unu, spuse ea. Cred că unul dintre ai voştri. Mesajul lui e Isa care-l cheamă pe David. Vrei să-ţi transfer convorbirea?

— Stai un pic. Îl auzi lucrând la computer. Introduse un mesaj şi un număr apăru pe ecran: trei doi nouă şapte cinci. Fă-mi legătura, spuse el într-un târziu.

— Domnule Isa, vă fac legătura cu David – şi închise telefonul fără să mai aştepte. Nu-i plăceau tipii din Shaback care primeau aceste telefoane codificate. Erau aroganţi şi-i displăceau felul în care o tratau pe ea şi pe celelalte secretare. Tipii ăştia păreau că nu se pot stăpâni atunci când erau în preajma unei femei.

Numai pentru că se ocupau de securitatea ambasadei şi li se părea că sunt nişte mici zei.

Gill ceruse să i se transfere apelul în biroul lui de la etajul doi. Nu era un bărbat înalt, deşi părea aşa când stătea pe scaun.

— De unde telefonezi?

— Ce s-a întâmplat? Aţi uitat să mai spuneţi bună ziua, ce mai faci?

Gill îi făcu pe plac.

— Hei, ce mai faci? De unde telefonezi?

— Din Paris. Tocmai m-am întors azi-dimineaţă.

— Când poţi veni la ambasadă?

— Glumeşti! De ce nu-mi tragi mai bine un glonte-n cap?

— Uite, n-am chef de joacă. Persoana care vrea să se întâlnească acum cu tine mi-a spus să-ţi comunic că trebuie să vă aranjez o întâlnire la ambasadă.

— Şi dacă mă vede cineva intrând?

— Avem noi grijă de asta. Deci, cum rămâne? N-am toată ziua de pierdut.

— O să mă gândesc. Oricum, am de făcut ceva mai întâi.

— Aşteptăm telefonul tău.

Gill era mulţumit că se terminase convorbirea. Tipul îi părea suspect. În dosarul lui nu era nimic, cu toate că rareori este ceva în dosarele pe care Shabackul le are pentru cazurile gestionate de Mossad. O să se ducă jos să cerceteze dosarele, la fel pe cele pe care le aveau în birourile de la subsol şi o să stea puţin cu ofiţerul de serviciu. Anunţă recepţia că, dacă-l caută cineva, putea fi găsit la numărul cincizeci şi cinci.

După masacrul de la Haga, toate centrele şi ambasadele erau în alertă, pregătite pentru un atac în orice moment. Dar nu era deloc uşor să menţii gradul

necesar de alertă când nu aveai destui oameni, iar cei existenţi trebuiau să facă schimburi duble sau chiar triple.

Roly, şeful centrului, era astăzi de serviciu. Cu cinci ofiţeri de caz şi un personal format din aproape zece oameni în subordinea sa, Roly conducea cel mai mare centru al Mossadului. Gill descoperi că nu era singur.

— Scuză-mă, spuse Gill, n-am ştiut că eşti ocupat.

— Nu te îngrijora. Hai, intră, îi spuse Roly. Acesta este Amos, un prieten de-al meu din Israel.

— Mă bucur că te cunosc. Sper că te simţi bine la noi.

— Într-adevăr, am o gazdă minunată.

— Doreai ceva anume? întrebă Roly.

— Da, am primit un mesaj pentru tine, spuse Gill privindu-l pe Amos câteva clipe, de parcă ar fi întrebat dacă poate vorbi în faţa străinului.

— Spune, îl îndemnă Roly. Ţi-am spus că e un bun prieten al meu. Şi el este de-al nostru.

— Ei bine, tipul care era în oraş şi voia să se întâlnească numaidecât cu cineva… tocmai a sunat. S-a întors.

Roly se aplecă înainte, evident interesat.

— Şi?

— I-am spus că întrevederea trebuie să aibă loc în ambasadă şi că-i voi aranja să nu-l vadă nimeni când intră aici.

— Şi ce-a spus?

— A spus că se mai gândeşte şi ne sună el.

— Ăsta e agentul despre care ţi-am vorbit, îi explică Roly lui Amos. Mulţumesc, Gill. Când sună din nou, te rog să-mi transferi convorbirea aici dacă n-am plecat şi în caz că da, ofiţerului de serviciu de la centru!

— Dar regula spune că trebuie să mă ocup de subiect până când se reia contactul şi se restabileşte clasificarea de securitate. Pentru moment, tipul e considerat periculos.

— Nu avem probleme legate de procedură, Gill. Nu ţi-am spus altceva decât că atunci când sună tipul, trebuie să transferi legătura la centru.

— Dar, eu…

— Ce-i cu tine? Nu vorbesc destul de clar? Roly se ridicase-n picioare. Când sună nenorocitul ăla, transferă-mi nenorocita de convorbire mie sau viaţa ta va fi un iad. Acum ţi-e clar? întrebă el zâmbind.

Roly era genul de persoană care trebuia ascultată sau se transforma instantaneu în cel mai netrebnic măgar pe care-l cunoscuse Gill în viaţa lui.

— OK, OK. O să fac cum spui.

Roly zâmbea în continuare, scoţând la iveală un şir de dinţi îngălbeniţi şi rari.

— Ştiam eu că aşa o să faci. Cum spunem noi la birou, o mână spală pe alta.

După ce Gill plecă, cei doi de duseră într-un alt birou, unde-şi aprinseră câte o ţigară şi-şi turnară cafele. Amos luase o copie a raportului care tocmai sosise din Israel despre întâlnirea secretă de la Paris. Deşi era împotriva regulamentului să scoţi din clădire documente atât de importante, el, ca şef de departament, făcea ce voia.

— O să fiu la hotel, aşa că sună-mă dacă apare ceva nou sau dacă cineva are nevoie de mine, îi spuse lui Roly.

CAPITOLUL 32

PARIS
2 OCTOMBRIE
ORA 14.00

Natan ridică imediat receptorul. Era extrem de tensionat, căci aştepta acest telefon de mult.

— Da? spuse el cu o voce relativ neutră. Nu dorea să-i dea cumva impresia Nadinei că nu era stăpân pe situaţie.

— Ne-am instalat, dar nu ştiu exact unde ne aflăm.

— De unde telefonezi?

— De la un mic centru de magazine aproape de ferma unde stăm. E la nord de Paris. Nu cunosc zona deloc, aşa că nu-ţi pot da prea multe detalii.

— Poţi să ajungi acolo fără probleme?

— Păi, m-a adus cu maşina unul dintre terorişti, ca să fac cumpărături. Mă aşteaptă în maşină.

— Poţi să ajungi din nou acolo mai târziu?

— Cred că da. O să uit să cumpăr ceva de pe lista pe care mi-au dat-o. Aşa o să fiu nevoită să mă întorc.

— Mai bine spui că ai uitat ceva într-un magazin şi că vrei să te întorci să-l recuperezi. Altfel, s-ar putea să te ducă în altă parte.

— Deci ce vrei să fac?

— Trebuie să ştiu unde eşti şi unde stai. Sunt sigur că ai fost urmărită acum, aşa că după ce închizi, formează alt număr, ca să nu-l poată afla pe al meu.

— Şi dacă m-au văzut când am format? Ar putea ajunge la tine, spuse ea speriată.

— Nu te îngrijora, încercă s-o calmeze. Chiar dacă ar avea numărul meu, n-ar putea ajunge la mine. Fizic, eu nu mă aflu la acest număr. Slavă Domnului, când am plecat am luat cu mine tot felul de aparate, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. De îndată ce voi putea, o să-ţi trimit o broşă specială pe care am să te rog s-o porţi tot timpul cu tine. O să faci asta?

— Sigur.

— Altceva. Când te întorci la telefon mai târziu, adu cu tine un desen al drumului de la fermă până la centrul de magazine. Şi ai grijă să observi cum se numeşte.

— Asta pot să fac, răspunse ea, deşi acum începuse să se simtă urmărită. Ştii cum arată?

— Cine? întrebă el.

— Tipii care mă urmăresc, ca să mă pot feri de ei? spuse ea.

— Să nu încerci. Să nu cumva să întorci capul, altfel îşi vor da seama… că ştii că eşti urmărită. Nu ne putem permite aşa ceva acum. Înţelegi?

— Da, dar nu e uşor.

— Ştiu, dar nu te mai gândi la ei. La urma urmei, nu sunt acolo ca să-ţi facă rău. Doar să te privească, aşa că relaxează-te.

Conversaţia mai dură câteva minute. Nadin părea din ce în ce mai nervoasă. Începuseră s-o lase nervii, se gândi Natan, şi nu dorea s-o mai preseze şi el mai mult decât era necesar.

— E vreun semn în cabină cu vreun număr de telefon pe el? întrebă Natan.

— Da. Chiar în faţa mea.

— Citeşte-mi-l, îi spuse, ceea ce ea şi făcu.

O lăsă să plece, spunându-i să se întoarcă la magazine după-amiază. Gamil va fi acolo să ia desenul şi să-i dea broşa prin care o puteau localiza dacă era cazul. Înainte de a închide, ea încercă să-i facă o descriere cât de cât exactă a drumului până la fermă, în caz că se întâmplă ceva neprevăzut. Îi mai spuse şi numele a două magazine în care făcuse cumpărături. Unul din ele era un magazin de discuri, şi acolo o va aştepta Gamil.

Pe la ora patru după-amiază, Gamil era în magazin aşteptând-o pe Nadin. Natan localizase magazinele şi, prin telefon, primise indicaţii cum să ajungă acolo de la Paris. Erau lângă un orăşel numit Marines, la nord-vest de Paris, pe drumul D915. Gamil îl descoperi fără probleme.

Natan îi spusese să se întâlnească în magazinul de discuri cu fata. Îi dădu şi un pacheţel pentru ea. Ea îi va da un desen, dar nu puteau sta împreună mai mult de câteva minute. După ce se despărţea de ea, Gamil trebuia să dea un telefon şi să lase un mesaj, apoi să se întoarcă la hotel şi să aştepte instrucţiuni.

Nadin intră în magazinul de discuri la patru şi un sfert. Începu să se uite la diverse LP-uri, apropiindu-se încet de Gamil. Când ajunse lângă el, îi zâmbi politicos.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă el într-o franceză foarte bună.

— Da, îi răspunse ea, caut un cântec de Adamo numit *Tombe la neige*. Aţi auzit de el?

Ea îi întinse o foaie de hârtie care părea să conţină titlul de care vorbea, iar el o privi cu interes. Apoi alese un disc pe care i-1 înmână, însoţit de un pacheţel pe care îl pusese dedesubt. Mulţumindu-i, ea luă discul şi îl dădu vânzătorului, vârând în buzunar pacheţelul de la Gamil.

El ieşi din magazin înaintea ei şi se îndreptă spre Renaultul 5 închiriat. Pe drumul de întoarcere spre Paris se opri la un garaj să dea un telefon şi să cumpere o Coca-Cola. Îi va lua mai mult de o oră ca să ajungă înapoi la hotel.

AMBASADA ISRAELULUI, PARIS
ORA 16.10

— Aici e Isa. Vreau să vorbesc cu David, vă rog.

„Este aceeaşi voce”, se gândi secretara, transferându-i apelul lui Gill. Gill îi spuse tipului să aştepte puţin. David aştepta telefonul lui. Apoi îl sună pe Roly:

— Omul tău e pe linia cealaltă. Vrei să vorbeşti cu el sau cum?

— Vezi dacă poţi să-l convingi să vină aici.

— Te anunţ imediat.

Gill apăsă pe un buton luminos şi-i transmise tipului mesajul lui Roly.

— Ţi-am spus că e prea periculos să vin acolo. Dacă mă vede cineva?

— De unde suni?

— De la un telefon public. De ce?

— Ai motive să crezi că este ascultat?

— De ce să pună cineva microfoane într-un telefon aflat în mijlocul gehenomului sau, cum îi spuneţi voi, pustiului?

— OK. Şi linia asta este curată. Îţi pot garanta acest lucru. În acest moment avem o conversaţie confidenţială, deci dacă faci ce-ţi spun, nu există vreo posibilitate ca să te vadă cineva intrând aici.

— De ce nu trimiţi pe cineva să vină să mă ia?

— Îmi pare rău, dar e împotriva regulamentului.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să iei metroul de oriunde eşti până la staţia Franklin Roosevelt. Urci pe Avenue Montaigne. Traversezi Champs-Élysées şi o iei spre nord pe Avenue Matignon. Apoi o iei la stânga pe o stradă mică, numită Rabelais. O să vezi ambasada. N-ai cum să n-o găseşti. Să nu-ţi faci griji din pricina poliţiştilor francezi. Sunt acolo doar de decor. Mă urmăreşti?

— Da, da. Continuă. Tot nu-mi dau seama de unde ştii că sunt în regulă. Oricine mă poate vedea intrând.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Ne vom asigura că nu eşti urmărit. Când vii?

— Într-o oră.

— Pe curând, prietene.

Gill închise. Prin interfon, îşi chemă oamenii pe care-i alertase mai devreme. Apoi îl anunţă pe Roly că omul lui va sosi într-o oră.

— Bine, îi spuse Roly. Du-l în camera silenţioasă şi cheamă-mă. Vin şi eu acolo.

— OK.

Gill îşi trimise oamenii afară, în stradă, să-şi ocupe poziţiile pentru întâmpinarea unui agent periculos. Dacă nu era curat, misiunea lor era să-şi anunţe şeful, pentru ca acesta să poată lua o decizie.

Agentul sosi fără probleme. Dar oricum fu obligat să treacă prin două cordoane de securitate înainte de a fi condus la camera silenţioasă de la etajul doi. Încăperea nu avea ferestre şi unica mobilă existentă era o masă mică de lemn şi trei scaune. Se numea camera silenţioasă deoarece nu avea microfoane, deşi era monitorizată şi era izolată fonic. Dacă Shabackul dorea să interogheze un suspect, asta era o cameră ideală. Semăna cu orice cameră de interogare din Israel: asta în sine constituia un punct de presiune pentru mulţi.

Tipul stătea acolo de câteva minute când intră Gill.

— E totul în regulă? întrebă el.

— Cred că da, dar o să ştiu sigur când ies afară şi primesc un glonţ în cap.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Acum eşti pe mâini sigure.

— Sigur, ştiu că mâinile sunt sigure, dar eu?

Gill vorbi în interfon:

— Oricând e bine.

— Am pornit, spuse Roly. Ajunse acolo în mai puţin de două minute.

— Bună ziua, domnule Gamil, spuse el intrând, eu sunt David şi mă bucur c-ai putut veni.

Gamil se ridică în picioare ca să dea mâna cu bărbatul înalt.

— Toată lumea e David aici, spuse el zâmbind, mă bucur că nu mă cheamă Goliat.

Toţi chicotiră auzind asta.

— Ne-aţi putea lăsa singuri acum? îi rugă Roly pe Gill şi pe ceilalţi.

Gill dădu din cap şi le făcu semn celorlalţi să-i urmeze. Cu toate că părăsiseră camera, aceasta era monitorizată din diferite direcţii, în caz că individul le-ar fi făcut greutăţi în timpul interogării.

— Deci prietene, doreşti ceva? Poate de mâncare sau de băut? întrebă Roly, jucând rolul gazdei graţioase.

— Nu. Sunt bine.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Sunt în plină desfăşurare a unei acţiuni îi spuse Gamil, deci nu am prea mult timp.

— Este ceva în legătură cu vreo acţiune teroristă? Vreau slă spun, este ceva ce trebuie întreprins chiar acum, ca să prevenim nişte urmări dezastruoase, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg, dar nu este nimic imediat. Am altceva pentru tine.

— Şi anume?...

Pentru prima dată după multă vreme, Gamil era speriat. Simţea forţa generată de Roly şi îşi dădea seama că este pe teritoriu inamic. Va putea oare ieşi de aici într-o singură bucată? Trebuia să joace la rece, dar îi transpiraseră palmele şi îşi simţea corpul tremurând, fără să-l poată controla.

— Vreau să fac un târg cu tine, îi spuse Gamil lui Roly, dar mai întâi am nevoie să ştiu dacă pot obţine ceea ce vreau de la voi.

— Şi anume ce vrei?

— Vreau să fiu cetăţean al unei ţări europene. Adică un cetăţean adevărat, nu cu acte false, cum pot să obţin şi eu. Şi nişte bani, da.

— Desigur. Ceea ce vrei tu nu este imposibil, depinde ce informaţii ai pentru mine.

Gamil se aplecă înainte şi spuse cu voce scăzută.

— Ţi-o pot da pe fata lui Abu Nabil. Ce momeală mai bună vrei ca să ajungi la el? Îşi iubeşte fata foarte mult, toată lumea ştie asta.

Expresia lui Roly nu se schimbă.

— Unde este?

— Pe aproape.

— Şi ce face aici?

— Face parte din grupul terorist care urmează să opereze aici, la Paris.

Roly se ridică în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul pe care stătea. Gamil îl privi surprins.

— Mi-ai spus că nu există un atac terorist iminent şi acum îmi spui că fata lui Abu Nabil şi oamenii ei sunt pe punctul de a organiza unul. Ce joc faci, Gamil? Nu te juca cu mine! N-am timp pentru asta.

— *Ya sidy,* echipa nu este pentru oamenii tăi, vor să-i elimine pe palestinieni.

— Ce dracu’ spui?

— Uite, eu lucrez cu un tip pe care l-am întâlnit la Beirut; este omul de legătură al grupului, cred. Mă foloseşte ca să-i fac diverse servicii. Nu se apropie de grup, nu ştiu de ce. Dar mi-a promis că-mi face rost de paşaport şi de cetăţenie.

Văzând felul în care lucrează tipul, nu sunt sigur că mi le poate obţine. E unul singuratic. Şi lucrează cu fata lui Abu Nabil, aşa că îmi fac griji şi de aia am venit la voi. Dacă vrei şi grupul, e în regulă dinspre partea mea. E acelaşi preţ pentru unul sau pentru toţi. Ţi-l dau şi pe tipul din Beirut dacă vrei.

— L-ai vinde aşa de uşor? Probabil că ne-ai vinde şi pe noi la fel de repede.

— Ei bine, sper să nu crezi că am venit la tine pentru că sunt un bun sionist. Nu sunt nici măcar evreu. Scoase un pachet de ţigări din buzunar. Pot să fumez?

— Dă-i drumul. Deci care-i programul tău?

— Trebuie să dau un telefon curând şi să mă duc la hotel să aştept instrucţiuni.

Roly se ridică în picioare.

— Aşteaptă aici. Mă întorc imediat şi-o să vedem ce putem rezolva. Nu eu decid astfel de lucruri, aşa că trebuie să vorbesc cu cineva.

— O, da, spuse Gamil privindu-l. Şi mai vreau două sute de mii de dolari. În bancnote mici, te rog.

Roly zâmbi şi se duse la uşă.

— Să-ţi trimit nişte cafea?

— Da, te rog, şi dacă ai şi nişte cardamom, ţi-aş fi foarte îndatorat.

— O să văd ce pot să fac, spuse Roly şi ieşi afară.

Gill îl aştepta.

— E ceva ce trebuie să afli, îi spuse cu o voce alarmată.

— Ce?

— Oamenii mei tocmai mi-au spus că Gamil a fost urmărit. Tipii erau foarte buni. Au şters-o la capătul drumului, probabil că i-au văzut pe-ai noştri.

— Ai vreo idee cine erau?

— Nu, dar aşa cum lucrau, îmi vine să spun că parcă-ar fi lucrat pentru mine.

— La dracu’. Asta complică lucrurile, nu-i aşa? Dacă l-au urmărit oamenii lui, probabil că-şi va da duhul de îndată ce pune piciorul în stradă. Uite, trebuie să chem pe cineva. Ai grijă de el câteva minute, până mă întorc.

Roly se întoarse înapoi la birou şi-l sună pe Amos, făcându-i un scurt rezumat a ceea ce se întâmplase. Amos spuse că va ajunge acolo în mai puţin de o oră. Tipul trebuia reţinut până la venirea lui. Ii mai ordonă de asemenea lui Roly să nu-i sufle un cuvânt lui Gamil despre faptul că fusese urmărit.

ORA 19.10

Amos şi Roly stăteau de vorbă în afara camerei silenţioase.

— Deci, eşti sigur că a fost urmărit?

— Aşa spune tipul de la Shaback.

— Ei bine, asta înseamnă că trebuie să scoatem cât mai mult de la el acum. N-o să mai avem o altă ocazie. Sunt sigur că e un om mort de îndată ce iese de aici.

— Să-i spunem că a fost urmărit? Asta l-ar putea speria şi face mai cooperant, căci va avea nevoie de protecţia noastră.

— Nu. Mai curând o să înceapă să se târguiască pentru securitatea lui personală şi o să vrea tot felul de garanţii din partea noastră. Nu. Vrem doar să-l facem fericit pentru moment şi să ne dea toate informaţiile pe care le are în

schimbul satisfacerii cererilor sale. O să ne tocmim cu el, bineînţeles, dar n-o să fie o problemă ca el să obţină ce vrea. Apoi o să-l trimitem acasă.

— Dar îl vor ucide, cu siguranţă.

— Şi ce dacă? Ce, vrei să-l iei cu tine acasă? Poţi să-l ţii dacă vrei, dar la urma urmei, nu e altceva decât un împuţit de trădător arab. Ce mare scofală e un arab mai puţin. Râseră amândoi.

Gamil se dovedi extrem de cooperant. Ştia ce vrea şi era dispus să vândă pe oricine ca să obţină acest lucru. Într-o singură oră le furnizase toate informaţiile pe care le ştia, inclusiv faptul că echipa teroristă la care se referea era cunoscută şi supravegheată de Mossad. De aceea se întâlnea cu fata în afara cercului de supraveghere şi de aceea credea că ei sunt interesaţi.

Amos îi spuse lui Roly să iasă puţin afară. Îi arătă lui Gamil fotografia unui bărbat, ţinând-o în aşa fel încât camerele de luat vederi din încăpere să n-o poată filma.

— Îl cunoşti pe acest om?

— Sigur. E cel pe care l-am întâlnit la Beirut.

— Îţi mulţumesc, prietene, îi spuse Amos satisfăcut. Ai câştigat o bonificaţie substanţială. Unde te întâlneşti cu el?

— Trebuie să-l sun la numărul ăsta. Gamil îi întinse lui Amos o bucăţică de hârtie cu un număr de Paris. Apoi să aştept la hotel să mă sune.

— Ei bine, noi nu te mai reţinem. David îţi va aduce avansul de care am vorbit şi cineva te va duce cu maşina. Dar sună-mă, de îndată ce ai luat legătura cu tipul tău, pentru ca noi să putem merge înainte cu ce-am început; ştii la ce mă refer, la paşaport şi aşa mai departe, OK?

— Fii sigur că da, *ya sidy.*

După ce i se înmână un plic bej cu bani în el, Gamil fu dus afară din clădire şi i se ceru să se întindă pe bancheta din spate a unui Peugeot, în aşa fel încât să poată fi scos din zonă fără riscuri. În afară de şofer, un alt tip stătea în spate lângă Gamil, ţinându-i un mic pistol la tâmplă. Pentru o clipă, Gamil se gândi că ăsta era fără îndoială sfârşitul: cei doi o să-l împuşte şi o să-i ia banii.

Încă mai aştepta să fie împuşcat, când maşina opri. Dar şoferul coborî şi-i deschise portiera.

— Capătul liniei, prietene, îi spuse lui Gamil, care se uita în jur pierdut, nerecunoscând zona.

— Unde suntem? întrebă el.

— Saint-Denis. Ştii, aici sunt curvele, îi răspunse şoferul. Închizând portiera, tipul care stătea în spate îi spuse lui Gamil:

— Da, prietene. Aici probabil că te simţi ca acasă.

Gamil îi auzi râzând şi imediat dispărură.

CAPITOLUL 33

CARTIERUL GENERAL AL MOSSADULUI
2 OCTOMBRIE
ORA 21.10

Telefonul de pe biroul lui Mousa sunase câtva timp până când ajunse la el. Lucrurile se precipitau pe mai multe direcţii şi fusese nevoit să rămână la birou mai mult timp decât anticipase. La această oră, era aproape sigur că nu putea fi decât soţia lui.

— Da, spuse el, ridicând în cele din urmă receptorul.

— Aici este ofiţerul de serviciu. Pot să vorbesc cu Mousa, vă rog?

— La telefon. Ce doriţi?

— Vreau să vorbesc cu tine urgent. Pot să vin la biroul tău?

— Bineînţeles, şi aşa nu am nimic bun de făcut. Când?

— Acum sunt la subsol, deci vin în câteva minute. E-n regulă?

Tânărul sosi aproape imediat şi era evident nerăbdător să vorbească.

— Care-i problema? spuse Mousa. Ce naiba-i atât de urgent?

— Aşa cum ştii, spuse ofiţerul, am preluat supravegherea teroriştilor de la Masada, de când s-au mutat din Grecia în Franţa.

— Treci la subiect.

— Deci fata, cea care s-a alăturat echipei din Beirut, a părăsit astăzi ferma însoţită de unul dintre bărbaţi şi s-a dus la cumpărături nu departe de acolo.

— Şi?

— Escorta a rămas în maşină, deci şeful echipei de supraveghere a trimis pe cineva s-o urmărească. A dat un telefon, a cumpărat câteva lucruri şi s-a dus înapoi la fermă.

— Ce fascinant! Şi care-i poanta? întrebă Mousa nerăbdător.

— Te rog, ascultă-mă. Câteva ore mai târziu, fata a plecat din nou. De această dată, echipa de supraveghere era alcătuită din şase oameni, deoarece se bănuia că va avea loc o întâlnire. De altfel, fusese adusă pentru a stabili contacte. A intrat într-un magazin de discuri, a dat un bilet unui bărbat care, la rândul lui, i-a dat un mic pachet. Oamenii noştri au spus că schimbul s-a făcut ca de nişte amatori care făceau pe spionii. Doi dintre oameni au urmărit fata, iar ceilalţi patru pe bărbat. Nu au putut afla numărul de telefon.

Bărbatul se opri din povestit. Mousa devenise atent.

— Bărbatul s-a întors la Paris şi şi-a parcat maşina aproape de staţia de metrou Clichy. Oamenii noştri l-au urmărit şi aproape că l-au pierdut la un moment dat. Dar doi i-au dat de urmă când a schimbat trenurile. S-a dat jos la staţia Roosevelt şi s-a dus la ambasada israeliană.

Mousa aproape căzu de pe scaun.

— Ce-ai spus?

— S-a dus la ambasada israeliană!

— Ce-i asta, o glumă? Despre ce naiba vorbeşti? Ambasada israeliană? Cine naiba-i tipul ăsta? De unde vine?

— Nu avem răspunsul. Tot ce ştiu este că era aşteptat, deoarece a fost întâmpinat de un comitet de primire. Oamenii noştri cred că au fost reperaţi de serviciul de securitate al ambasadei, dar nu au stat prea mult în zonă pentru a fi siguri.

— S-a întâlnit cu cineva? Ce făcea?

Ceea ce auzise îl dăduse gata total.

— La asta mă pregăteam să ajung. N-am fost singurii care l-au urmărit. Mai era cineva pe urmele lui. De aceea oamenii mei au fost obligaţi să stea la distanţă. Au avut noroc că n-au fost reperaţi de celălalt. Părea să fie un profesionist. Iniţial a urmărit fata, apoi s-a luat după bărbat.

— Idioţii ăştia de la ambasadă l-au văzut pe celălalt tip?

— M-aş mira.

— Cei de la ambasadă i-au văzut pe oamenii tăi plecând?

— Cred că da, dar nu sunt sigur. Ştii cum sunt lucrurile astea. Nu poţi fi sigur niciodată de ce a văzut altcineva.

— Deci e posibil ca celălalt tip să fi rămas, iar cei din ambasadă să nu-şi fi dat seama?

— E mai mult decât posibil, dar nu sunt sigur. Cum ţi-am spus, aş pune pariu că nu.

Mousa rămase pe gânduri. Asta nu era o situaţie simplă. După câteva clipe ridică receptorul.

— Dă-mi ambasada din Paris, ţipă el. Cine-i acolo? lătră el când cineva răspunse la telefonul din Paris.

— Care-i problema, nu poţi să dai bună ziua, sosi răspunsul metalic. Cine-i acolo?

— Eu pun întrebările, spuse Mousa.

— Aici e Roly. Cine eşti?

— Aici e Mousa. Cine era tipul pe care l-aţi adus azi după-amiază fără să aveţi avizul securităţii?

— Era un agent trecut pe linie moartă care s-a autoreactivat. Care-i problema? Am lucrat respectând procedura.

— Ştiaţi că a fost urmărit?

— Da.

— Slavă domnului! Deci îl mai aveţi încă acolo.

— Nu. A plecat de curând.

— Ce?! Ştii cine-l urmărea?

— Nu, dar bănuiesc că oamenii tăi, altfel nu mi-ai fi dat telefon, nu-i aşa? Vocea lui Roly era plină de sarcasm. Nu era prea multă dragoste între personalul care opera pe teren şi şefii de la centru.

— Aşa este, îi şopti Mousa. Dar asta n-aveai cum s-o ştii dinainte, nu-i aşa? Şi, de altfel, l-a mai urmărit cineva, asta ştii?

— Nu. Dar trebuie să discuţi chestia asta cu şeful meu. El a fost aici tot timpul şi şi-a dat acordul pentru această operaţiune.

— Amos e acolo?

— Da, prietene. Eşti fericit acum că ai aflat că totul este sub control?

Mousa se gândi că n-avea rost să înceapă o discuţie în contradictoriu cu un subordonat care primise aprobarea şefului său; în schimb, întrebă:

— Şi ce anume l-a făcut pe acest agent să vrea să se autoreactiveze?

— Ne-a adus o informaţie pe care n-am avut-o până astăzi, că aici la Paris se află un grup terorist care plănuieşte un atac. Înţeleg că nu noi suntem ţinta lor. A mai spus că din grup face parte o femeie, care este omul lor de legătură şi care dă informaţii cuiva din afara echipei.

— Asta-i tot? întrebă Mousa, scrâşnind din dinţi.

— Presupun că nu e nimic nou pentru voi, cei din ţara minunilor, dar nouă, celor care suntem în lumea adevărată, n-aţi considerat necesar să ne spuneţi. Aşa e?

— Despre ce vorbeşti?

— Ştiai că teroriştii ăştia sub comanda lui Abu Nabil plănuiau un atac împotriva unor palestinieni, dar…

— Ce-ai spus despre Abu Nabil?

— Să nu-mi spui că nu ştiai. Amos n-a fost surprins, aşa că tu de ce-ai fi?…

— Roly, te fac una cu pământul, începu Mousa.

— Asta-i acum! N-am nevoie de aşa ceva. Roly ridicase vocea şi acum ţipa. Să ne laşi în pace, şi pe mine şi pe oamenii mei. Eu îţi dau informaţiile care consider că sunt importante pentru tine ca să-ţi poţi face treaba, dar nimic în plus. Mă înţelegi?

— Nenorocitul dracului, cu cine moaşă-ta crezi că vorbeşti? Mousa era pe punctul de a exploda.

— Sunt şeful centrului de la Paris. Primesc ordine de la Amos. Cu tot respectul datorat poziţiei tale ca şef al securităţii, nu eşti afară, pe teren. N-ai fost niciodată ofiţer de caz. Nu ştii ce înseamnă asta. Îţi spun doar ceea ce consider eu că e nevoie să afli. Pentru orice altceva, adresează-te şefului meu. Fata care face pe omul de legătură este fiica lui Abu Nabil. Numele ei este Nadin. Acum, dacă oamenii tăi sunt în misiune în Franţa, lucru de care n-am fost anunţat dinainte, adu-ţi aminte asta: am să-i fluier ori de câte ori văd sau aud ceva. Atunci te poţi adresa francezilor, căci Departamentul de Legături Internaţionale nu-ţi va mai sta la dispoziţie de azi înainte!

— Roly, spuse Mousa livid, o să-ţi iasă pe nas toată chestia asta. Eşti un idiot, mă auzi? Chem toate unităţile noastre înapoi la bază, aşa că dacă ai cumva nevoie să organizezi o misiune de supraveghere, poţi să-ţi pui la treabă preţioşii tăi ofiţeri de caz.

— Nu poţi să faci asta! Asta nu-i nenorocita ta de armată particulară!

— Aşteaptă şi-ai să vezi! spuse Mousa trântind receptorul.

Ofiţerul de serviciu încremenise. Nu văzuse niciodată un ofiţer al Mossadului făcând uz de o astfel de forţă.

Mousa îşi ridică privirea spre el.

— Du-te înapoi la biroul tău de la subsol şi adu-mi documentele tuturor – şi ai grijă să fie toate – operaţiunilor în curs de desfăşurare în Franţa, inclusiv cele programate pentru luna viitoare. Şi vreau cererile tuturor celorlalte centre pentru echipe suplimentare. Apoi vreau o nouă reprogramare, în care să nu mai lucreze nimeni în Franţa, cu excepţia echipei care-i supraveghează pe terorişti în acest moment. Pregăteşti o scrisoare adresată tuturor centrelor noastre prin care le

anunţi că nu trebuie să conteze pe nici un fel de sprijin în Franţa din cauza problemelor de securitate din ţară. Şi orice ajutor acordat centrului de la Paris trebuie aprobat în prealabil de mine, şi când spun „orice ajutor”, nu glumesc. În plus, pregăteşte o listă a activităţilor de recrutare în curs de desfăşurare în Franţa şi anunţă-i că ne retragem sprijinul, până la noi ordine.

— Dar…

— Te-am întrebat ceva?

— Nu.

— Atunci dă-i drumul. N-am toată noaptea la dispoziţie. Tânărul ofiţer ieşi din cameră în cea mai mare viteză.

Mousa bătu cu pumnul în masă.

— La dracu’! Apoi înşfăcă telefonul şi când i se răspunse, spuse un singur cuvânt: Rom.

Peste câteva clipe, Avraham era la celălalt capăt al firului.

— Ce e?

— Avem o problemă. E un jucător unde nu trebuie, când nu trebuie şi totul a devenit de neînţeles.

— Vorbeşte-mi.

— Treaba aia pe care o avem la Paris?

— Da?

— Ei bine, se pare că fata adusă de la Beirut nu este cine credeam noi. Este fata lui Abu Nabil.

— Abu Nabil cel adevărat?

— Aşa se pare. Asta poate însemna mai multe lucruri, printre care şi că el conduce operaţiunea. Mă îndoiesc că şi-ar folosi propria fată, dar nu pot fi sigur. Ea ar putea participa fără ca el să ştie.

— Dar asta este şi mai lipsit de sens, spuse Avraham.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Deocamdată îi trimit pe Amir şi pe oamenii lui să rezolve chestia asta, în plus, închid Franţa pentru orice fel de operaţiune.

— Crezi că e necesar?

— Da. De altfel am şi dat ordine în sensul acesta.

— Dacă iese prost, tu eşti cu fundul în baltă. Lucrezi pe cont propriu, nu uita.

— Ştiu, totuşi vreau să vorbim, pentru că ceva nu-mi miroase a bine…

— Am o întâlnire în noaptea asta târziu, dar putem vorbi dimineaţă. Te sun când mă întorc.

Nu mai era nimic de spus, acum că şeful vorbise, iar Mousa n-avea de gând să mai agraveze situaţia. Primise ceea ce dorea: confirmarea hotărârii în legătură cu centrul din Paris. Dacă era nevoie, va fi chiar şi mai dur. Nu se va da în lături să distrugă complet centrul din Paris. Şi dorea ca toată lumea să ştie asta.

Îşi petrecu aproape toată noaptea semnând scrisori şi redistribuind operaţiunile celorlalte centre. Când toată hârţogăraia a fost gata şi toate ordinele trimise în întreaga lume, Mousa se pregăti de plecare. Dar înainte mai avea ceva de făcut.

Luă legătura cu şeful departamentului din Shaback care se ocupa cu securitatea ambasadelor Israelului din toată lumea. Tipul era ameţit când răspunse la telefon, dar îi promise prietenului său să-i îndeplinească rugămintea imediat.

Înainte ca Mousa să se ducă să se întâlnească cu Avraham dimineaţă, revăzuse deja casetele video de la ambasada din Paris conţinând întâlnirea cu agentul autoreactivat Gamil. Mousa primise casetele originale şi prin urmare putea nu numai să vadă, dar să şi audă ce se vorbeşte în cameră, ceea ce securiştii de la ambasadă nu aveau voie să facă, deoarece discuţiile cu agenţii erau secrete.

Când intră Amir, Mousa îi spuse ce are de făcut şi-i ordonă să îndrepte echipa Kidon spre Paris.

CAPITOLUL 34

PARIS
2 OCTOMBRIE
ORA 20.20

Natan încerca să-l contacteze pe Gamil deja de câtva timp. În cele din urmă, tipul răspunse, dar părea foarte încordat.

Nu prea-i venea să-i spună lui Natan ce s-a întâmplat. Tot ceea ce reuşi să afle de la el a fost că se întâlnise cu Nadin şi luase hârtia. Confirmă că-i dăduse pachetul şi spuse că era sigur că nu fusese urmărit. Natan stabili să se întâlnească peste o oră cu el.

După ce închise telefonul, Natan ieşi imediat din casă ca să poată ajunge din vreme să-l aştepte pe Gamil. Nu intenţiona să aştepte acolo unde tipul se aştepta să se vadă cu el.

După un sfert de oră de la ora fixată, Gamil tot nu apăruse. Oricum, stabiliseră şi un alt loc de întâlnire, peste trei ore, aşa că Natan se întoarse înapoi în apartament. Pentru că avea o oră de pierdut până la următoarea întâlnire, îşi cumpără o prăjitură de la un magazin de peste drum, ca s-o mănânce la cafea, sus în apartament.

În clipa-n care intră, Natan sesiză că ceva nu era în regulă. Când puse mâna pe comutatorul din hol, simţi contactul cu ceva metalic şi rece în ceafă şi apoi uşa se închise în urma lui.

O voce groasă, cu accent din Orientul Mijlociu, i se adresă:

— Te rog să nu faci nimic care m-ar putea determina să folosesc acest pistol.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Aprinde lumina. Dar încet, spuse vocea. Probabil că individul se dăduse puţin înapoi. Natan nu mai simţea atingerea armei, deşi nu-l auzise mişcându-se. Apăsă pe comutator, aprinzând candelabrul de cristal din hol.

— Acum poţi să te întorci, spuse vocea.

Natan făcu ce i se ceruse. Nu avea intenţia să se lupte cu cineva pe care nu-l putea vedea şi nu avea rost să se joace cu cineva care avea o armă îndreptată spre capului lui. Natan oftă de uşurare. În faţa lui era Bassam.

— Îmi pare rău că te-am speriat aşa, îi spuse uriaşul. Puse arma pe o măsuţă de lângă telefon, apoi ridică uşor mâinile ca să arate că erau goale.

— Cum dracu’ ai găsit locul ăsta? Şi de când vorbeşti engleza? îl întrebă Natan.

— Vorbesc engleza de când eram copil. Cât despre adresă, o am de la Nadin care crede că ai nevoie de un înger păzitor.

Natan se îndreptă spre camera de zi şi Bassam îl urmă.

— Eşti foarte prost pentru un tip care lucrează în Mossad, prietene, îi spuse el, sau poate că noi avem o părere prea bună despre această organizaţie.

— Despre ce vorbeşti? spuse Natan aşezându-se pe canapea.

— Ai folosit un om numit Gamil?

— Ce ţi-a mai spus Nadin? întrebă Natan îngrijorat.

— Nu mi-a spus nici măcar asta, cu toate că ar fi trebuit s-o facă. Lasă-mă să-ţi explic ceva. Tatăl lui Nadin este cel mai bun prieten al meu, cu toate că a fost întru câtva sfătuit greşit. Iar acum, prima dată când Nadin are de-a face cu un israelian, este în cel mai mare pericol din viaţa ei! Ştii că astăzi, după ce s-a despărţit de Nadin, Gamil a dat un telefon şi s-a dus direct la Ambasada Israelului?

Natan sări în picioare.

— Ce-ai spus?

Bassam continuă calm.

— Am spus că s-a dus direct la Ambasada Israelului, unde a stat câteva ore. Apoi a fost scos de acolo într-o maşină de doi securişti şi lăsat undeva în Paris. După aceea, ţi-a dat telefon şi s-a dus la hotel.

— De unde ştii toate astea? Natan se aşeză jos şi-şi aprinse o ţigară, încercând să evalueze dezastrul provocat de Gamil.

— L-am urmărit pe nenorocit.

— Trebuie să punem mâna pe el şi să aflăm ce le-a spus.

— Asta-i uşor. Le-a spus tot ce ştia şi încă ceva în plus. Le-a spus cine este Nadin cu adevărat şi apoi cineva i-a arătat o fotografie de-a ta, iar el te-a identificat şi le-a spus că lucrează cu tine.

— Unde e?

— În baie.

Natan deschise uşa băii şi aprinse lumina. Gamil era înecat în cadă. Ochii îi erau încă deschişi. Gura părea să încerce să respire. Ochii lui morţi erau înfricoşaţi. Mustaţa lui uriaşă plutea puţin ieşită la suprafaţa apei. Mâinile lui erau încleştate de marginile căzii de marmură. Apa era murdară şi colorată-n roz.

— Trebuie să încetezi cu astfel de lucruri! spuse Natan peste umăr către Bassam. Parcă spuneai că nu eşti de acord cu violenţa?

— Nu cred că m-ai înţeles bine. Nu sunt împotriva violenţei când eşti ameninţat. Sunt doar împotriva plasării unei bombe la întâmplare, acolo unde oricine poate fi lovit: aşa cum face armata ta când pune bombe în taberele de refugiaţi.

— De ce a fost nevoie să-l omori? L-aş fi putut folosi pentru o diversiune sau ceva în genul ăsta.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să scap de el. Gândeşti la fel ca înainte, când toată lumea asta nenorocită lucra pentru tine. Acum, prietene, ai rămas singur. Cu toate că, dacă doreşti, aş fi mai mult decât fericit să lucrez cu tine.

Bassam îi explică repede că avea câţiva oameni care lucrau cu el şi care aveau grijă de Nadin, urmărind-o oriunde se ducea. Ştia că Mossadul îi urmărea pe terorişti, dar el şi oamenii lui erau în afara supravegherii – şi erau nişte adevăraţi profesionişti, îl asigură el pe Natan.

Se părea că Bassam şi oamenii lui fuseseră antrenaţi atât în Uniunea Sovietică, de Direcţia a şaptea a KGB-ului, cât şi în fosta RDG, de o unitate Stasi.

— Germania? îl întrebă Natan. Ai spus Germania?

— Da, răspunse Bassam, ridicând din sprâncene.

Natan aduse valiza din dormitor şi scoase câteva fotografii dintr-un plic.

— Ai auzit vreodată de un individ al cărui nume e Karl Reinhart? întrebă el.

— Sigur, spuse Bassam. El era coordonatorul antrenamentelor noastre.

— Acesta e omul? Natan îi întinse fotografia scoasă din dosarul lui Karl.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată pe acest om.

Atunci Natan îi întinse cealaltă fotografie. Aceea a bărbatului în costum alb, făcută la Damasc.

— Dar acesta?

— Ce-i ăsta, un joc? Acesta este Karl.

— Ştiam eu! Ştiam eu! Natan era surescitat. Se uită fix la Bassam. Eşti sigur, da? E foarte important.

— O, e sigur Karl. El este „Stăpânul”. Sau era. Nenorocitul s-a sinucis la Leipzig.

— De ce-l numeşti „Stăpânul”?

— Am lucrat cu el un timp, oftă Bassam. Când am pus la punct reţeaua noastră internaţională. A fost ideea lui. Pe vremea aceea era doar un tânăr ofiţer Stasi, dar era plin de imaginaţie. Toată lumea voia să lucreze cu el dar, în acelaşi timp, toată lumea se temea de el. Mă refer la grupuri de terorişti de la Baader-Meinhof în Germania, până la Weathermen în Statele Unite. Şi toate grupurile noastre periferice.

— De unde ştii că a murit?

— Am fost în China acum câtva timp ca să aranjez o afacere cu arme pentru Abu Nabil, unde am dat de câteva persoane din Stasi pe care le cunoşteam. Acum lucrează pentru chinezi; ei pot fi asimilaţi în Occident mai uşor decât agenţii chinezi, îţi dai seama. Ei bine, unul dintre ei mi-a spus că, doar cu puţin timp înainte de a cădea zidul Berlinului, soţia lui Karl care fusese cândva prizonieră Stasi – jucase într-o piesă care-şi bătea joc de regim, iar el a interogat-o… aşa s-au cunoscut, se pare că el s-a îndrăgostit de ea, a scăpat-o şi a luat-o de nevastă – oricum, ea a făcut parte din primul grup care a reuşit să fugă în Occident prin Ungaria. L-a părăsit, luându-l cu ea şi pe băieţelul lor de cinci ani, iar asta l-a distrus. Când a căzut propriu-zis Zidul, iar oamenii din Stasi au început să fie arestaţi, el s-a încuiat în apartament şi s-a împuşcat în cap. I-au găsit creierul împrăştiat pe canapea.

Natan puse din nou fotografia în faţa lui Bassam.

— Mai uită-te o dată, te rog. N-ai dubii că acesta este Karl?

— Absolut.

— Şi dacă ţi-aş spune că această fotografie a fost făcută la Damasc, cu mai puţin de o lună în urmă?

Bassam se încruntă, privind fotografia şi dând din cap.

— Nenorocitule, îi şopti el omului în alb, ai reuşit până la urmă. Ochii lui Bassam se micşorară privindu-l pe Natan: Şi ce legătură are el cu toate astea?

— Nu pot să-ţi spun prea mult, dar ştiu că este ceva în legătură cu informaţia noastră despre atacul terorist care urmează să aibă loc.

— Dumnezeule, spuse Bassam punându-şi mâinile-n cap. Trebuie s-o scoatem imediat pe Nadin de acolo.

— Ce vorbeşti, ce s-a întâmplat?

— Mi-am dat seama că, dacă Mossadul a aflat despre Nadin şi ştie cine este cu adevărat, probabil c-o vor răpi ca să ajungă la tatăl ei. Trebuie s-o scoatem de acolo. Bassam se repezi la uşă.

— Nu. Natan îi tăie calea. N-o să te lase să te apropii de ea. Deocamdată nu putem face nimic. Trebuie să-i păcălim pe oamenii Mossadului de afară şi apoi să ne ocupăm de terorişti. Altfel, ea va fi moartă înainte ca noi să ajungem la ea.

— Deci… să stăm cu braţele încrucişate?

— Nu. Trebuie să păcălim Mossadul.

— Şi cum o să faci asta?

— Oferindu-le o prăjitură mai mare. O să telefonezi la ambasada Israelului… ai aflat de la Gamil ce cod folosea pentru stabilirea contactului?

— Da. A spus că folosea numele Isa şi că trebuia să-l ceară pe David. Bassam se uită la Natan. Sună corect?

— Da, dar nu putem fi siguri până nu încercăm. Crezi că poţi să-l imiţi pe Gamil?

— Asta nu e greu, spuse Bassam zâmbind. A mai spus că urma să se întâlnească şi cu unul dintre şefi în cursul după-amiezii de azi.

— Ţi-a spus cu cine?

— A spus că toţi se numesc David, dar că acesta dorea să îl întâlnească pe el fără ca ceilalţi să ştie. A mai spus că tipul dădea ordine şi era probabil şeful. Mi-a dat şi locul şi ora întâlnirii. Încerca să mă convingă că mi-ar putea fi util.

— Uite ce-o să facem. Suni la ambasadă cu câteva minute înaintea orei fixate pentru întâlnirea cu acest David. Foloseşte un telefon public şi dă-le codul. Îţi vor face legătura cu securitatea, iar tu le spui că nu ai prea mult timp la dispoziţie. Pleci din ţară pentru că lucrurile se precipită prea tare, dar că te vei întoarce să iei banii şi-i vei contacta.

— Care bani?

— Sigur i s-au promis bani şi sigur că nu i s-a dat întreaga sumă, aşa că putem miza pe faptul că i se datorează bani. Apoi le spui că Abu Nabil urmează să sosească într-o zi sau două. Astfel, nu se vor apropia de Nadin. Nu vor risca să piardă şansa de a pune mâna pe tatăl ei.

Bassam încuviinţă, mulţumit de plan.

Natan continuă:

— Spune-le că ai impresia că te urmăreşte cineva şi închide. Du-te la întâlnirea fixată de Gamil şi încearcă să pui mâna pe tipul cu care urma să se întâlnească.

— Şi cum o să ştiu care e?

Natan închise ochii. Încerca să se concentreze. Bassam aşteptă în tăcere. Apoi Natan spuse:

- OK, uite cum faci. Pune-l pe unul dintre oamenii tăi să sune la restaurant după ce ajungi acolo, hai să zicem la cinci minute după ora fixată pentru întâlnire, ca să te asiguri că tipul e acolo. Cel care telefonează îl va cere pe David. Tipul nu se va duce probabil la telefon, dar se va scula şi va pleca. După ce pui mâna pe el, controlează-i actele. Sigur va avea documente diplomatice israeliene.

— Şi ce să fac cu el?

— Adu-l aici, dacă poţi, dar nu-l omorî. Şi aranjează ca cineva să arunce-n Sena cadavrul lui Gamil.

— Am şi plecat. Tu ce faci între timp? întrebă Bassam.

— Poţi să mă suni aici, dar am posibilitatea să primesc mesajul tău oriunde mă aflu.

Bassam încuviinţă.

— Mă întorc imediat cu cineva care să-l ia pe prietenul tău din cadă.

— Fă-mi o favoare, îi spuse Natan, vreau foarte mult să stau de vorbă cu tipul pe care-l vei aduce aici. Te rog încearcă să-l ţii în viaţă până mă întorc.

Bassam încuviinţă şi dispăru. Natan nu avusese timp să-i explice de ce-l voia pe tipul din amabasadă şi nici n-avea motiv s-o facă pentru moment.

Natan ştia că oricine ar fi fost, avea un motiv anume să păstreze secretul. Aranjarea unei întâlniri particulare în afara ambasadei era împotriva regulamentului, prin urmare Natan putea ghici ce altceva le mai ascunsese tipul colegilor săi din Mossad. Trebuia să afle şi ce ştiau ceilalţi şi ce li se ascunsese, pentru a putea face o evaluare corectă a situaţiei. Cu toate că nu-i plăceau răpirile, Natan nu avea altă soluţie pentru a câştiga avansul de care avea nevoie.

CAPITOLUL 35

TEL AVIV
3 OCTOMBRIE
ORA 9.00

Oren, secretarul lui Avraham, îl pofti pe Mousa în birou şi închise uşa fără zgomot în urma lui. Oren adopta întotdeauna o atitudine servilă faţă de Mousa. Acum se aşează la capătul mesei lungi şi-şi concentră atenţia asupra unor hârtii.

— Kid este la Paris şi n-am idee ce pune la cale, spuse Mousa intrând direct în subiect.

— De unde ştii unde este? Ultima oară când am vorbit încă îl căutai.

— Amos a interogat un agent care s-a autoreactivat ieri la centrul din Paris şi tipul i-a spus că lucrează pentru cineva care l-a contactat la Beirut.

— Şi?

— Când Amos a rămas singur cu tipul, i-a arătat o fotografie a lui Natan. Agentul l-a identificat.

— Şi ce dracu' a căutat Kid la Beirut?

— Cum am spus, n-am idee ce dracu' pune la cale. Tot ce ştiu este că trebuie oprit.

— Atunci opreşte-l. Ce aştepţi?

— Parisul este un oraş mare, dar echipa trebuie să fi ajuns deja, aşa că o să vedem ce se întâmplă.

— Ţine-mă la curent. Crezi că el e trădătorul?

— Este cel mai bun candidat pentru postul ăsta.

— Chiar dacă nu e el, spuse Avraham, putem să-l găsim pe trădător după ce trece furtuna. Dar cel puţin o să dăm impresia că ne-am făcut curăţenie în casă. Ce altceva mai ai?

— Agentul a mai spus că Natan lucrează cu o femeie din echipa teroristă şi că este fata lui Abu Nabil.

— Fata lui Abu Nabil? Avraham sări în picioare, furios. Vrei să-mi spui că ea face parte din echipă, iar noi n-am ştiut? Ce dracu' e cu voi? Omorâţi-l pe Kid! Scăpaţi de nemernicul ăla! Şi adu-mi fata! Se uită fix la Mousa: Nu-ţi dai seama că aşa putem pune mâna pe taică-su?

— Da, dar putem s-o răpim după ce-şi fac treaba. Aşa rezolvăm toate lucrurile.

— Te joci cu focul, prietene, adu-ţi aminte. Acum o avem în palmă. Sprijinindu-se cu ambele mâini de masă, se aplecă către Mousa şi i-o spuse foarte încet, dar foarte calm: Dacă o pierzi, vei plăti personal pentru asta. Gândeşte-te la asta, Mousa. Depinde de tine. Şi, cum am spus, ţine-mă la curent. Vreau să ştiu când l-aţi lichidat pe Kid! E clar?

PARIS
3 OCTOMBRIE
ORA 11.15

Bassam ajunse puţin mai devreme la întâlnirea pe care Gamil trebuia s-o aibă cu israelianul. Faptul că nu ştia cu cine trebuie să se întâlnească nu-i era de folos, nici faptul că nu era Gamil. Dar Bassam avea un plan în minte.

Întâlnirea urma să aibă loc într-o cafenea de lângă turnul Eiffel. Bassam ajunsese mai devreme, aşa cum îi spusese Natan, şi-l pusese pe unul dintre oamenii lui să dea telefonul. Nu intenţionau să-l răpească la ieşirea din cafenea. Bassam plănuise să-l urmărească şi să-l răpească însă cu prima ocazie care se ivea.

La unsprezece şi jumătate fix, un bărbat intră în cafenea. Se aşeză într-un colţ, urmărind strada, dar câteva minute mai târziu după ce chelnerul chemă la telefon pe cineva numit David, se ridică şi plecă fără să comande ceva. Bassam şi omul lui îl urmăriră până la hotelul Hilton, unde rămase timp de o oră. Când apăru din nou în holul hotelului, nu mai era singur.

Amos se pregătea să plece, căci întâlnirea cu Edgeworth luase sfârşit, îşi strânseră mâinile.

— Vreau să-ţi mulţumesc din nou că ai venit la Paris, îi spuse Amos.

— La dispoziţia ta, prietene. Informaţia pe care mi-ai dat-o despre fata lui Abu Nabil este extrem de utilă. Presupun că acum eu ţi-am rămas dator, îi răspunse Edgeworth zâmbind.

Cei doi se despărţiră la intrarea hotelului, iar Edgeworth se întoarse înapoi în hol.

Amos mersese câţiva metri, când o maşină mare, neagră, cu geamurile fumurii încetini şi se opri în faţa lui. Un bărbat tânăr, de vreo treizeci de ani, foarte bine îmbrăcat, ieşi din maşina neagră şi era pe punctul de a intra într-un magazin, când se întoarse. Deja celălalt om al lui Bassam se apropia, micşorând distanţa dintre el şi Amos. Când Amos ajunse în dreptul portierei deschise a maşinii, bărbatul bine îmbrăcat se împiedică, îmbrâncindu-l uşor pe Amos spre maşină, iar cel din spate îl împinse înăuntru, apoi se urcă şi el. Primul închise portiera, se urcă în faţă, iar maşina porni imediat cu viteză.

În maşină, Amos se trezi în faţa ţevii unei arme de calibru mare, care strălucea. N-avea de gând să se lupte şi nici să vorbească. În scurt timp, maşina intră într-un garaj subteran, de unde Amos fu condus pe scara de serviciu în apartamentul Celinei. Bassam îi legă mâinile şi picioarele, apoi îl înfăşură cu bandă adezivă, lăsând doar o mică des-chizătură pentru nas. Îl plasă în baie pe podea, asigurându-se mai întâi că văzuse cadavrul lui Gamil care mai era încă în cadă.

Bassam îşi trimise înapoi cei doi oameni ca să aibă grijă de Nadin. Urmau să se reîntoarcă în timpul nopţii, ca să-l ia pe Gamil.

— Cine ştie, le spuse Bassam, poate că atunci veţi avea două cadavre de dus.

La scurt timp după plecarea oamenilor lui Bassam, Natan se întoarse în apartament. Auzind cheia răsucindu-se în broască, uriaşul îşi scoase arma.

— La dracu’, spuse Natan intrând în cameră. Ce-i asta? Un nou fel de a spune bună ziua?

— Ţi-am adus tipul. E în baie.

— OK! Mai trăieşte?

— Sigur. E doar bandajat, în stil libanez.

— Eşti sigur că n-o să moară?

— Pozitiv. Nu poate nici măcar să-şi facă rău.

— Atunci hai să-l vedem, spuse Natan.

Când îşi dădu seama că de fapt cadavrul lui Gamil era încă acolo, Natan îi aruncă o privire neagră lui Bassam. Dar înainte de a apuca să spună ceva, acesta dădu din cap.

— N-am avut forţele necesare să scap de cadavru. Am avut nevoie de ei să-l urmăresc pe ticălosul ăsta.

Amos era înfăşurat ca o mumie în bandă adezivă argintie. Văzându-l, Natan avu o senzaţie neplăcută în tot corpul.

— Eşti sigur că ăsta e omul? întrebă Natan.

— Da, ăsta e cel pe care-l cauţi. Nedorind ca Amos să audă, Bassam se aplecă şi şopti ceva la urechea lui Natan.

— Eşti sigur? întrebă din nou Natan cu o voce furioasă.

— Şi-au strâns mâinile, iar el s-a dus înapoi, în timp ce prietenul tău de aici a ieşit la plimbare. Apoi a mers puţin cu maşina, cu mine şi cu oamenii mei.

— Eşti sigur de asta? Natan simţea o transpiraţie rece pe tot corpul. Ştia că pusese mâna pe trădător. E timpul să-i vedem faţa, spuse Natan. Era extrem de anxios, dar şi plin de silă, la perspectiva de a descoperi cine este.

— Eşti sigur că nu vrei să-l omorâm şi să scăpăm de el?

— Nu! sări Natan. Am nevoie de el.

Bassam începu să dezlipească banda de pe faţa lui Amos.

Natan era şi mai surprins decât Amos. Dacă Amos credea că Natan e trădătorul, Natan nu se gândise niciodată la Amos. Timp de câteva clipe se uitară unul la celălalt, fără să spună un cuvânt. Amos vorbi primul.

— Dezleagă-mă, nenorocitule. O să-ţi rup toate oasele, trădător abject ce eşti! De cât timp lucrezi pentru scursura asta de Abu Nabil?

Bassam făcu o mişcare să-l lovească pe Amos în cap, dar Natan îl opri cu un semn.

— Ce dracu’ vorbeşti? Tu eşti nenorocitul de trădător! Cu toate că-l avea în faţa ochilor, lui Natan tot nu-i venea să creadă.

— Şi bestiile astea care m-au răpit sunt vreo unitate nouă a Mossadului, nu? Ce dracu’ tot vorbeşti? Amos era furios. Era obişnuit să fie ascultat şi chiar şi acum, tot ţipa. Faci o mare greşeală, Natan. O să plăteşti foarte scump pentru ce-ai făcut. Presupun că acum o să mă omori, aşa cum ai făcut cu Ilan la Haga.

— Ce tot spui acolo? Natan mai desfăcu nişte bandă adezivă de pe corpul lui Amos, lăsând doar cât să nu-şi poată mişca mâinile sau picioarele.

Când Amos termină să-i povestească exact ce se întâmplase în ultima vreme, Natan îşi dădu seama că cineva îi făcuse o înscenare şi toată lumea o acceptase cu mare uşurinţă. Acum motivul era clar. Cine se afla în spatele operaţiunii împotriva moderaţilor palestinieni a vrut ca Mossadul să se învârtă în cerc, pentru că nu era sigur dacă Mossadul va interveni sau nu.

Natan se ridică-n picioare şi-şi aprinse o ţigară. Se gândea. De pe podea, Amos continuă să ţipe.

— Dezleagă-mă, nenorocitule! Cu tine vorbesc, grăsan chel! Bassam era gata să-i închidă gura.

— Nu ţine, Amos. Ştiu că tu eşti trădătorul şi n-are rost să negi. De când lucrezi pentru ei?

— Ce dracu’ spui? Ce-i chestia asta? încerci să mă acuzi de ceva? Ce, Mousa se ascunde în camera cealaltă? Şi dacă nu, ce dracu’ se întâmplă aici?

— Cu cine te-ai întâlnit la Hilton?

— Cu Edgeworth. E o cunoştinţă de-a mea din MI5. Îl cunosc de ani de zile.

— Şi cum l-ai cunoscut pe acest Edgeworth?

— Nu te interesează.

Natan scoase un creion ascuţit din buzunar şi, aplecându-se, puse vârful în urechea lui Amos, apoi apăsă uşor.

— Cunoşti schema, spuse. Un milimetru la fiecare două secunde de linişte. În trei minute o să iau notiţe pe creierul tău. Gândeşte-te Amos. Ce am eu de pierdut? Acum suntem pe timpul tău. Natan apăsă puţin.

Amos se hotărî să vorbească.

— Când eram ofiţer la centrul din Londra, m-am întâlnit cu un agent într-o locuinţă conspirativă. Pe vremea aceea îi duceam în locuinţe conspirative. Amos transpirase, iar vocea îi tremura. Agentul era recrutat de puţin timp, iar eu nu ştiam încă bine procedeul de rutină. În timp ce vorbeam, a apărut poliţia. Credeau că facem parte din IRA sau cam aşa ceva. Au vrut să mă aresteze, dar chiar înainte de a o face, a apărut Edgeworth, care pe vremea aceea era ofiţerul de legătură MI5 cu poliţia. Dacă m-ar fi arestat atunci, cariera mea s-ar fi sfârşit. Ştii regula. Amos se uită la Natan, aşteptând o confirmare.

Ca răspuns, Natan împinse şi mai mult creionul în urechea lui.

— Continuă să vorbeşti, îi spuse.

— Edgeworth m-a luat de-o parte şi am stat de vorbă. I-am demonstrat că nu făceam parte din IRA, ci din Mossad. Mi-a dat drumul şi a aranjat ca să nu se menţioneze nicăieri cele întâmplate. După asta ne-am împrietenit şi, pe parcursul anilor, el m-a ajutat cu diverse informaţii, iar eu l-am ajutat la rândul meu. Era un fel de legătură particulară, care a funcţionat foarte bine.

Natan puse o fotografie în faţa lui Amos.

— Şi acesta este Edgeworth?

— Da, el.

— Ştii când a fost făcută fotografia asta?

— De unde dracu’ să ştiu? De unde o ai?

— La Damasc, cu mai puţin de o lună în urmă. Tipul a fost ofiţer Stasi. El este acela la care se referă Foul Play – agentul care a trimis mesajul despre trădător. Iar tu, prietene, eşti trădătorul.

Dându-şi seama ce se întâmplase, Amos începu să râdă într-un fel ciudat, ca o maşină stricată. Apoi începu să plângă.

Lui Natan îi era milă de el. Amos era într-adevăr trădătorul, dar fără să ştie. Din cauza asta trecuse testele cu detectorul de minciuni. Era trădătorul perfect: ultimul care ar fi aflat acest lucru. Fusese înşelat în mod magistral. Acum era absolut necesar ca Natan să ştie ce-i spusese lui Karl când se întâlniseră.

— I-am spus tot. Chiar şi informaţiile noi pe care le-am obţinut de la Gamil.

— Ce vrei să spui? Ce informaţii de la Gamil? Vocea lui Natan era rece, metalică.

Amos îi spuse tot: informaţiile despre Nadin şi faptul că el presupunea că teroriştii lucrau pentru Abu Nabil.

Asta însemna că cel care coordona activitatea teroriştilor, Karl, fără îndoială, ştia că Nadin era spioană. Îşi va da seama că lucra pentru cineva din afara Mossadului, cineva care va împiedica operaţiunea teroristă. Fără îndoială că Nadin era în pericol, Karl intenţionând poate chiar s-o omoare. Singura ei protecţie pentru moment era reputaţia tatălui ei.

Când sună telefonul, Bassam ridică receptorul.

Deşi conversaţia se purta în arabă, Natan îl auzi pe Bassam repetând de câteva ori numele Nadinei. Apoi închise.

— Îmi pare rău că am dat acest număr de telefon, dar trebuia să aflu ce se întâmplă cu Nadin. Se pare c-a fost chemată la o întâlnire la hotelul Hilton, de unde l-am cules pe prietenul nostru de aici. Doi dintre oamenii mei au urmărit-o şi au văzut-o plecând din hotel cu un bărbat a cărui descriere se potriveşte cu cea a lui Karl. Unul dintre oamenii mei i-a urmărit până la o clădire, dar nu ştie în ce apartament au intrat. N-a văzut-o părăsind clădirea, dar bărbatul care pare a fi Karl a plecat. Mi-a transmis mesajul că echipa de la fermă pare să se pregătească pentru ceva. Şi-au încărcat valizele şi diverse alte lucruri în maşini.

— La ce adresă o ţin pe Nadin? strigă el la Bassam.

Se dovedi a fi o stradă lăturalnică, dar care dădea în Grande Armee, la mai puţin de zece minute de locul în care se aflau. Natan scoase din geantă un mic aparat.

— Sper că poartă broşa pe care i-am trimis-o prin Gamil. Asta e singura cale prin care o putem găsi repede. Se întoarse spre Bassam: Anunţă poliţia franceză despre terorişti. Trimite-i acolo să-i oprească, dacă n-au plecat deja.

— Nu pot să fac asta. N-o să mă creadă niciodată. Bassam era furios. Ştii cum îi tratează pe arabi. În plus, ştiu cine sunt. Dacă mă duc la ei, n-am să scap uşor!

— Pot să fac eu asta, spuse Amos. Te rog, lasă-mă s-o fac. Avea ochii plini de lacrimi. N-am ştiut că ajut cealaltă parte, doar ştii asta. Iubesc Israelul, dar oricum sunt un om mort. Ce-ai de pierdut? Apoi începu să-i vorbească în ebraică. Nu mă lăsa aşa. Mi-am devotat întreaga viaţă ţării mele. Ştii c-am luptat în toate războaiele. Nu m-am ferit niciodată de pericol. Te rog, lasă-mă să-mi dovedesc buna credinţă şi, poate, să mă răscumpăr.

Natan se opri lângă uşă. Omul fusese tras pe sfoară şi acum dorea o şansă să se răscumpere. Asta îşi dorea şi Natan. Mai avea nevoie de cineva pe care francezii să-l asculte şi să-l creadă. Şi nu era timp de pierdut. Amos era probabil cel mai potrivit pentru treaba asta.

— Lasă-mă să-l omor, spuse Bassam înaintând către Amos, care era încă legat.

— Nu. Dezleagă-l, spuse Natan.

— Ce tot vorbeşti?

— Am spus dezleagă-l. Dă-i adresa echipei teroriste.

— Eşti nebun, îi spuse Bassam.

— Fă-o omule! N-avem toată ziua! strigă Natan, apropiindu-se de Amos, de parcă ar fi avut intenţia să-l dezlege el.

— Foarte bine, dar ţine minte ce-ţi spun, o să regreţi. Bassam îl dezlegă pe Amos, blestemând în arabă tot timpul. Apoi îi întinse o bucată de hârtie. Asta e adresa.

— N-o să regreţi, îi spuse Amos lui Natan. Apoi i se adresă lui Bassam: E în regulă. Ştiu unde sunt. Nu te îngrijora, mă descurc eu.

— Când ai terminat cu asta, îi spuse Natan lui Amos, aşteaptă-mă la Arcul de Triumf. Acolo sunt o serie de tuneluri care duc în toate direcţiile. Aşteaptă-mă în centru. Mai sunt multe de făcut.

— OK. Ne vedem acolo, strigă Amos. Natan îşi luă geanta şi ieşi împreună cu Bassam.

— Eşti nebun, să ştii, îi spuse Bassam ieşind din apartament. Ar fi trebuit să mă laşi să-l omor sau o să murim toţi din cauza lui.

— Tu nu înţelegi, explică Natan. Omul a fost tras pe sfoară. Ai încredere în ce-ţi spun. Bassam era sceptic.

Ieşind din clădire, merseră spre un Peugeot alb. Natan puse valiza în portbagaj în timp ce Bassam vorbi cu şoferul în arabă. Omul ieşi din maşină, îşi puse pe cap o beretă neagră şi porni în josul străzii. Bassam le făcu semn celor doi aşezaţi în spate, apoi se urcă la volan şi porni.

— Despre ce e vorba? întrebă Natan.

— Şoferul e unul dintre oamenii mei, spuse Bassam. Trebuie să facă însă ceva în locul meu.

Rămas singur, Amos îşi dezlipi ultima bucată de bandă de pe picior înjurând. Ridică receptorul şi formă numărul ambasadei Israelului, cu intenţia de a-l pune pe unul dintre ofiţeri să-i anunţe pe francezi, aşa cum îi ceruse Natan. Dar în timp ce telefonul suna, reuşi să se calmeze puţin şi gândurile începură să i se limpezească.

Acesta era sfârşitul carierei sale în Mossad, sfârşitul visului său de a deveni şef. În plus, ar fi putut foarte bine fi închis ca trădător pentru tot restul vieţii. El ştia că nu era trădător, dar cine l-ar fi crezut? Natan? Tipul care se înhăitase cu derbedeii din echipa lui Abu Nabil? Grozav. Natan o să fie martorul lui. Ce glumă bună.

— Ambasada Israelului, vă pot ajuta cu ceva?

— Daţi-mi interior şapte unu.

— Bună ziua, răspunse o voce neutră după două apeluri.

— Negru, unu unu nouă cinci, spuse Amos.

— Un minut, vă rog. Tipul de la ambasadă introduse datele în computer. Apoi se întoarse la telefon. Cu cine vrei să vorbeşti?

— Fă-mi legătura cu Bufniţa. Cea din copacul mare.

— Imediat. Aşteaptă câteva secunde.

— Cine e? răspunse o voce impacientată.

— Mousa?

— Cine-i acolo?

— Amos; cred că am găsit ce cauţi.

— La ce te referi?

— Nu te juca acum cu mine, Mousa. Nu-l cauţi pe Natan, micuţul trădător?

— Şi dacă-l caut, de unde această bruscă şi surprinzătoare cooperare?

— Facem parte din aceeaşi echipă mare, nu-i aşa? Îl vrei pe tip sau nu? Pot să-l prind eu, dar m-am gândit că dacă ai o echipă deja acolo, poţi să faci şi treaba asta.

— Cum ai aflat despre asta?

— Hai să spunem că am o sursă de informaţii clandestină, OK?

— Unde e Natan acum?

— Nu ştiu. Dar peste puţin timp o să fie în tunelul de sub Arcul de Triumf. Echipa ta e la Paris?

— Asta nu e treaba ta. Cum l-ai găsit?

— Asta, prietene, nu e treaba ta, spuse Amos zâmbind şi închise telefonul.

Totul se va rezolva. Acum Amos nu avea altceva de făcut decât să aştepte desfăşurarea evenimentelor. Dar ceva în vocea lui Mousa îl neliniştise. Ei doi nu se înţeleseseră niciodată şi încercaseră întotdeauna să scape unul de celălalt. Din moment ce nu era deloc cazul să rişte, sună din nou la ambasadă şi ceru legătura cu Amir, la Masada.

Amos trecu direct la subiect.

— Când oamenii tăi îl găsesc pe Kid, trebuie să-l prindă sau să-l elimine?

— Să-l elimine, spuse Amir. Faptul că Amos îl întrebase era un motiv suficient ca să-i răspundă. Amos era unul dintre cei mai puternici oameni din Mossad, deci dacă aflase deja despre asta, Amir n-avea de gând să lupte în locul lui Mousa. În plus, Mousa era acela care ordonase ca Natan să fie eliminat.

— Bine, iar dacă cineva se hotărăşte să schimbe ordinul şi să-l vrea viu, mă opun în mod oficial. Trebuie să fie eliminat.

— Echipa mea se află pe poziţii, confirmă Amir. Au primit ordinul acum câteva secunde, apoi s-a întrerupt orice comunicare, căci este unul dintre ai noştri şi s-ar putea pregăti. Acum acest ordin este ireversibil.

Amos zâmbi închizând telefonul. Reuşise. Avea încă un zâmbet panoramic pe faţă când două mâini mari îi înşfăcară capul, una ţinându-l de frunte şi cealaltă trăgându-l de bărbie. Ar fi putut chiar auzi pârâitul gâtului său, înainte ca totul să devină negru.

Omul lăsă să cadă corpul neînsufleţit al lui Amos ,apoi, aranjându-şi bereta neagră, ieşi din apartament la fel de încet precum intrase.

CAPITOLUL 36

PARIS
3 OCTOMBRIE
ORA 16.00

Natan, Bassam şi ceilalţi ajunseră la clădirea de pe strada Brunei şi parcară undeva după colţ. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o cămaşa kaki cu mânecă scurtă şi pantaloni negri, se apropie de geamul maşinii. Văzându-l pe Bassam, începu să vorbească.

— Un grup de oameni a ieşit din clădire acum cinci minute. Unul dintre ei l-a însoţit pe cel care a adus-o pe Nadin aici. Fiind singur, n-am putut pleca, pentru că dacă ar fi scos-o din clădire, i-am fi pierdut urma. Aşa că n-am văzut unde s-au dus. Dar s-au urcat într-o camionetă.

— Bine lucrat, îi spuse Bassam. Acum aşteaptă-ne la intrare. E dificil să pătrunzi?

— Ai nevoie de o cheie, dar dacă aştept să iasă cineva, pot intra atunci.

Rămaseră în maşină, aşteptându-l să intre.

— Cum de vorbiţi în engleză? întrebă Natan.

— Pentru că nu ştie araba. E din New York. Şi noi avem o diasporă care ne ajută, ce crezi.

Bassam se întoarse spre oamenii săi şi le spuse ceva în arabă. Unul dintre ei încuviinţă şi deschise portbagajul, în timp ce Bassam şi ceilalţi se îndreptau spre clădire. Cel mai solid din grup scoase o geantă neagră.

Şi-o aruncă pe umăr şi-i urmă pe ceilalţi. Omul se apleca înainte ca să contrabalanseze greutatea genţii, ţinând-o strâns cu ambele mâini.

Tânărul le ţinu uşa deschisă şi toţi se strecurară înăuntru în linişte.

— Unde ar putea să fie? E o clădire al dracului de mare, spuse Natan în şoaptă, scoţând din buzunar un aparat.

Câteva beculeţe roşii clipeau în partea superioară a aparatului, iar Natan apăsă un buton galben aflat pe o parte, asemănător ca cel de la o lanternă. Se auzi un bâzâit slab.

— Grozav, spuse el. E în clădire sau cel puţin broşa pe care i-am trimis-o este.

Bassam arătă spre o uşă care ducea la o scară, în spatele liftului.

— Te aşteptăm aici. Găseşte apartamentul, apoi vino să ne iei.

Natan încuviinţă şi o luă înainte pe hol. Dar îşi dădu curând seama că sursa semnalului nu era la acel etaj.

Se reîntoarse la scară şi urcară cu toţii încă un etaj; dar nu era nici acolo. Timp de douăzeci de minute, avansară câte un etaj. Semnalul devenea din ce în ce mai puternic.

— Am găsit, spuse Natan în sfârşit. E a patra uşă pe dreapta, dar trebuie să acţionăm repede. Nu e cazul să batem la uşă sau ceva în genul ăsta. Trebuie să

intrăm repede, să punem mâna pe oricine este înăuntru şi să avem grijă să n-o rănim pe Nadin.

Natan se rugă din suflet ca Nadin să nu fi păţit nimic. Jură că îi va omorî până la unul dacă se întâmplase aşa ceva. Spera ca ei s-o considere mai valoroasă vie, decât moartă.

Bassam îi spuse ceva tipului cu geanta. Acesta puse geanta pe jos şi o deschise, scoţând la iveală o panoplie impresionantă de arme. Fiecare primi câte o armă. Natan luă un pistol Uzi cu amortizor şi gloanţe. Mai mult decât avea nevoie, se gândi el sau cel puţin aşa spera. Ceilalţi luară pistoale mari şi Ingramuri. Natan le explică rapid ce să facă şi porni încet spre uşă. Se simţea aproape bine şi-şi intrase-n rol.

Ceilalţi îşi ocupară poziţiile de ambele părţi ale uşii, în timp ce Natan se aşeză în uşa holului. Când totul a fost gata, deschise uşa apartamentului dintr-o singură lovitură. Intrând într-o cameră mare, goală, se lăsă jos, ca să nu fie o ţintă uşoară pentru oricine ar fi tras în el.

Ceilalţi intrară după el şi controlară camera, fiecare cu spatele la perete. Nu era nimeni nicăieri. Natan se temea să intre într-o cameră şi să o găsească pe Nadin moartă.

În final, în cel mai îndepărtat colţ al apartamentului, o descoperi. Era legată de un pat mare, cu gura acoperită cu bandă adezivă. Văzându-l, ochii ei se luminară. El se apropie de ea, privind în jur în caz că-l aştepta vreo surpriză. Dar totul era în regulă.

Natan îi scoase bandajul de pe gură, încercând să nu-i provoace vreo durere. Simţea parfumul emanat de pielea ei şi tare-i venea să se aplece şi s-o sărute. Dar se abţinu, căci Bassam era lângă el, dezlegându-i picioarele. De îndată ce i se eliberă gura, începu să vorbească, deşi la început o făcu destul de greu.

— Tipul căruia i se spune Karl e cel a cărui fotografie mi-ai arătat-o în parc.

— Ştiam, spuse Natan.

— L-a sunat pe Halim şi i-a spus că atacul va fi mâine.

— Mâine? întrebă Natan. Dar credeam că e astăzi.

— Aşa este.

— Nadin, ce tot spui? Natan credea că era încă confuză.

— Ascultă-mă, spuse ea vorbind rar. Atacul va fi astăzi – îţi spun imediat de unde ştiu. Dar Karl le-a spus lui Halim şi celorlalţi membri ai echipei că va fi mâine. Înţelegi acum?

— OK. Ce altceva? întrebă Natan.

— I-a spus apoi lui Halim că o unitate Mossad va încerca probabil să-i distrugă, aşa că trebuie să fie pregătiţi să se apere dacă e necesar. A spus că oamenii Mossadului vor veni îmbrăcaţi ca poliţia franceză. Le-a spus de asemenea că sursa lui de informaţie este foarte sigură şi că ei trebuie să lupte şi apoi să fugă. Nu trebuie să fie luaţi prizonieri, deoarece echipa Mossadului are ordin să-i omoare cu orice preţ.

Natan se aşeză lângă ea pe pat. Ea continuă:

— Dar acest Karl are o altă echipă. Şi-au pornit să atace delegaţii. Îi vor ataca în seara asta, după lăsarea întunericului.

Lui Natan nu-i venea să creadă ce auzea. Karl plănuise un adevărat coşmar.

— L-am auzit dându-le instrucţiunile celorlalţi, chiar în camera de alături, continuă Nadin. Pe mine voiau să mă ţină pentru mai târziu, ca să-l şantajeze pe tatăl meu pentru o sumă uriaşă. Au ascultat benzi în ebraică şi păreau că încearcă să imite cuvinte care sunau ca nişte ordine. Apoi Karl i-a pus să încerce la rândul lor şi au început să ţipe unii la alţii. Sunau exact ca un grup de soldaţi israelieni. Apoi le-a mai spus că în timp ce poliţia şi toţi ceilalţi erau ocupaţi să-i aranjeze pe „nenorociţii de arabi” – referindu-se la Halim şi la oamenii lui –, ei îi vor extermina pe moderaţi în vila unde sunt cazaţi.

— Ar putea fi o cursă, spuse Natan oarecum sceptic. Nu pot să cred c-ar repeta detaliile unui plan într-un loc unde să poată fi auzit.

— Nu uita, el nu ştie că eu înţeleg germana. Oricum, asta-i tot ce ştiu. Urmează să atace la zece în noaptea asta şi plănuiesc un atac spectaculos.

— Unde dracu’ e vila aia, mă întreb? Ei bine, n-o să ne spună nimeni. Natan rămase pe gânduri câteva clipe. Ştiu! O să-l pun pe Amos să-l implice şi pe Mousa. El îi poate opri. La urma urmei, dacă un grup de palestinieni omoară alt grup e una. Dar e cu totul altceva dacă o face o echipă deghizată în israelieni.

— Se refereau tot timpul la o hartă mare. Ar putea să fie încă în camera cealaltă. Şi ce s-a întâmplat cu Felix?

— Cine e Felix?

— Tipul pe care l-a lăsat Karl aici să mă păzească. N-aţi dat de el când aţi intrat? Doar n-a plecat pur şi simplu!

Toţi deveniră brusc foarte neliniştiţi, ştiind că se ascunde Felix pe undeva. Cât despre hartă, nici urmă de ea. Locul părea să fi fost curăţat în totalitate. Natan hotărî că era timpul să plece. Chiar dacă nu ştia încă unde era cazată delegaţia, nu va fi o problemă pentru Amos şi Mousa să afle. Situaţia nu era aşa de critică şi mai erau câteva ore până la atac.

Bassam le ordonă oamenilor să se întoarcă la maşină; el însuşi ajunsese la jumătatea camerei mari când Natan auzi împuşcăturile.

Tipul care căra geanta goală căzu de îndată ce deschise uşa. Cel din spatele lui reuşi să sară într-o parte şi acum se tara cu faţa în jos, încercând să iasă din cameră.

Natan ajunse în camera cealaltă şi-l văzu pe Bassam cu faţa la uşă, cu spatele la Natan. Părea pe punctul de a înşfăca ceva. Mitraliera trăgea din cealaltă parte a holului, lovindu-l pe Bassam în piept şi stomac şi împroşcând bucăţi de oase şi carne prin toată camera. Bassam stătea în picioare, dar spatele părea să-i fi explodat în afară.

Înainte ca Natan să poată ochi prin spatele lui Bassam, cel care trăgea îşi îndreptă arma asupra tânărului care se târa pe podea. In acel moment corpul uriaş al lui Bassam căzu la pământ cu zgomot, punându-l pe Natan în faţa teroristului. Nadin apăru în spatele lui Natan, dar el o împinse înapoi, întârziind astfel să tragă. Acum totul părea să se desfăşoare cu încetinitorul, întârzierea lui Natan dându-i teroristului timp să-şi descarce mitraliera în spatele tânărului.

Natan ridică arma la umăr şi trase direct în faţa inamicului. Toate gloanţele de nouă milimetri îşi atinseră ţinta, zburându-i creierii pe perete şi în hol, prin uşa deschisă. Natan trecu peste cadavru şi, cu piciorul, deschise uşa din faţă. Apoi, aplecându-se, controlă din nou apartamentul, pentru eventualitatea în care mai erau şi alţi membri ai echipei lui Karl. Nu mai era nimeni. Dar descoperi echipament

video, un transmiţător militar şi un teanc de documente. Aceasta fusese ascunzătoarea lui Felix. Probabil că-i văzuse intrând. Dar acum că el murise, orarul lui Karl s-ar fi putut schimba. Din moment ce controlează din când în când situaţia să va dacă totul e în regulă, dacă nu primesc nici un răspuns, s-ar putea să modifice planul iniţial. Altfel, ce motiv ar fi avut să lase transmiţătorul?

Nadin intră în apartament câteva secunde mai târziu, însoţită de unul din oamenii lui Bassam care supravieţuise atacului.

— Bassam e mort, spuse ea, stăpânindu-se cu greu să nu plângă. Îi tremura vocea.

— Îmi pare rău, spuse Natan. N-aveam cum să ştim ce se va întâmpla. Trebuie să ieşim de aici. Îi dădu arma omului lui Bassam. Uite, pune asta în geantă. Poliţia o să vină imediat.

Nadin găsise o hartă împăturită. O deschise împreună cu Natan şi văzură că era plină de semne şi trei săgeţi, care indicau acelaşi loc.

— Aici trebuie să fie, spuse Natan împăturind-o la loc. Hai să mergem acum.

Tocmai porneau maşina când sosi poliţia. Sirenele făceau un zgomot asurzitor.

Natan îi spuse şoferului să se mişte foarte încet, să nu pornească în viteză, cum avusese intenţia. In timp ce maşina rula lent, Natan încerca să descifreze semnele de pe hartă. Nadin era aşezată lângă el, pe bancheta din spate, iar lacrimile îi şiroiau pe faţă pentru Bassam. Se uita în sus, sperând să le oprească astfel, dar nereuşind, le şterse cu batista.

— Probabil că aici locuieşte delegaţia, spuse ea arătând o mică cruce pe hartă. Vezi, scrie Schlag, care înseamnă „ţintă”, în germană. Apoi arătă spre un alt semn. Şi de aici probabil că vin ei.

— E ceva în neregulă, spuse Natan. Punctele din care crezi tu că vin teroriştii sunt prea îndepărtate de ţintă. Uită-te la asta. Dacă ţinta este St. Remy, asta înseamnă că echipa vine din trei locuri situate în cealaltă parte a Parisului: Chevenay la vest, Coubron la est şi Cordon la sud.

Nadin se aplecă să vadă mai bine harta.

— Toate trei au câte un mic aeroport. Uite.

Natan se uită la hartă.

— Ai dreptate, Dumnezeule! O să aducă asasinii în ultima clipă, pe calea aerului. Opreşte maşina! îi spuse şoferului. Natan repetă ordinul şi maşina frână brusc, în scrâşnet de cauciucuri. Maşina din spate făcu un viraj brusc spre stânga, trecând pe lângă ei la un milimetru. Când Natan coborî, fu gratulat cu întreg repertoriul de înjurături franţuzeşti de către şoferii din jur. Şi când deschise portbagajul ca să scoată geanta, începură toţi să claxoneze.

— Ce faci? îl întrebă Nadin alarmată.

— Pune-l să te ducă la aeroportul Orly şi aşteaptă-mă acolo, îi spuse. E un loc sigur şi, dacă nu ajung până la miezul nopţii sau nu ţi-am transmis nici un mesaj până atunci, pleacă din ţară. Du-te oriunde poţi…

— Dar tu…

— Nu pierde timpul. Dacă am nevoie de ajutor te chem. Stai lângă ghişeul Air France în holul principal. Uite, îi spuse întinzându-i geanta. Ai grijă de asta. Dacă nu apar, ai suficienţi bani să te duci oriunde. O să vin după tine, ştii asta.

Acum ea vorbea aproape în şoaptă:

— OK, dar ai grijă de tine. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

Era atât de frumoasă, dar el ştia că şansele să se revadă erau extrem de mici. Probabil că până la miezul nopţii va fi mort. Nu putea să se aplece şi să o sărute, oricât de mult îşi dorea. Se întoarse şi plecă iute. Câteva minute mai târziu, dispăruse în labirintul de culoare al metroului parizian, la o întâlnire cu soarta.

CAPITOLUL 37

MONTIGNY-LE-BRETONNEUX
3 OCTOMBRIE
ORA 17.30

Într-o clădire mică, la capătul unei alei pietruite, Karl stătea înconjurat de oamenii lui. Afară era un elicopter Dufin vopsit în albastru şi negru, cu stema poliţiei franceze. Cu excepţia lui Karl, ceilalţi erau îmbrăcaţi în uniforme kaki-deschis, ca cele folosite de unităţile antiteroriste. Karl închiriase trei elicoptere cu câteva zile în urmă, iar oamenii lui erau ocupaţi să le vopsească şi să lipească însemnele necesare.

— Deci, hai să mai repetăm, să fim siguri că toată lumea înţelege ce are de făcut, spuse Karl. Hai, spune-ne ce se va întâmpla, se adresă el unui tip solid, cu barbă, care arăta ca un luptător îmbrăcat în uniformă, şi aminteşte-ţi că nu există cale înapoi. S-ar putea chiar să fim nevoiţi să devansăm acţiunea, căci nu primesc răspuns de la Felix.

Gigantul de patruzeci şi cinci de ani, cu barbă blondă, avea un puternic accent bavarez; era cunoscut în cercurile teroriste sub numele de „Sergentul”, căci luptase o vreme în Congo, ca mercenar.

— În primul rând, spuse el ţinându-şi mâinile la spate, aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu teroriştii de la fermă. Poliţia va sosi acolo curând şi, din moment ce ei cred că poliţiştii sunt adevăraţii duşmani, va avea loc o mică încăierare.

Mass-media au fost informate, deci lupta va fi urmărită de toată lumea. Se va presupune că grupul terorist a venit să atace delegaţia israeliană.

Ştim de la una dintre sursele noastre din poliţia franceză – un vechi prieten din Legiune – că în eventualitatea unei urgenţe, delegaţia palestiniană va fi mutată cu ajutorul elicopterelor într-o altă locuinţă, pentru orice eventualitate. Astfel, suntem siguri că ei nu vor fi prea pregătiţi. Elicopterele vor veni din trei locuri diferite. Câte unul sau două din fiecare, suficiente pentru a se putea îmbarca întreaga delegaţie.

Noi avem încă două locuri ca acesta, amplasate, cum bine ştiţi, între bazele elicopterelor şi ţintă. Când se primeşte ordinul de schimbare a locuinţelor palestinienilor, noi vom fi gata cu elicopterele noastre. Când elicopterele franţuzeşti vor trece pe deasupra noastră... Şi spunând asta trase pânza care acoperea o cutie cu rachete sovietice... le vom doborî.

Nu pot scăpa. Nu uitaţi că ei nu-şi vor lua măsuri de protecţie. Căci cine ar avea curajul să doboare un elicopter al poliţiei, lângă Paris? Ar trebui să fie total nebuni.

Toţi râseră în hohote. Cu toate că cei de faţă erau luptători vechi, erau extrem de nervoşi.

Bavarezul continuă:

— Avem şi frecvenţa pe care vor transmite elicopterele de salvare, deci îi vom putea asculta. După ce le distrugem, elicopterele noastre se vor ridica în aer,

continuând drumul în locul lor. Vom relua legătura radio cu centrul poliţiei, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Vom intra pe frecvenţa lor cu câtva timp înainte. Nu vom avea nevoie de sistemul de transmisie pe care-l folosesc toate avioanele şi elicopterele pentru a se identifica, deoarece nu aterizăm pe un aeroport.

E posibil să nu pornească elicoptere din toate bazele sau să pornească mai multe. Pentru noi nu are nici o importanţă. Chiar dacă exploziile vor fi observate de la sol, până când vor fi raportate autorităţilor, noi ne vom fi terminat deja treaba.

Karl i se adresă unui tip aşezat într-un şezlong.

— Continuă tu de aici.

Tipul, cunoscut sub numele de Topo sau „Şoarecele”, era un membru marcant al Brigăzilor Roşii. Venise aici la solicitarea lui Karl, care-l ajutase în trecut, în diverse ocazii, cum a fost răpirea şi asasinarea lui Aldo Moro.

— Ei bine, spuse el fără să se deranjeze să se ridice-n picioare, odată ajunşi în aer şi controlând frecvenţele, ne vom apropia de ţintă din trei direcţii diferite şi ne vom pregăti să coborâm elicopterele lângă clădirea principală. Vom ordona forţelor de securitate aflate în zonă să păzească elicopterele, făcându-i să părăsească clădirea, apoi vom intra şi-i vom omorî.

Lăsând elicopterele să meargă ca să ne putem replia şi pleca repede, vom intra în vilă şi vom ucide pe toată lumea dinăuntru, cu excepţia câtorva gardieni pe care-i vom răni doar, după ce ne asigurăm că ne-au auzit vorbind ebraica. Putem face orice înăuntru, căci zgomotul elicopterelor va acoperi totul.

— Excelent, spuse Karl. Apoi, când vom ieşi din faza lor vizuală, vom zbura la altitudine joasă, vom scăpa de elicoptere la punctele stabilite, apoi vom pleca fiecare pe cont propriu. Ne reîntâlnim la Damasc în treizeci şi şase de ore. Noroc şi vânătoare plăcută!

Karl era mulţumit că totul era stabilit cu precizie. Da, ştia c-o să reuşească. Simţea deja mirosul sângelui, pe care-l iubea atât de mult.

CAPITOLUL 38

STAŢIA DE METROU CHARLES DE GAULLE-TOILE
3 OCTOMBRIE
ORA 17.30

Metroul era cel mai rapid mod de a ajunge la Arcul de Triumf. Crezând că de data asta Amos era de partea lui şi având la el planurile lui Karl, Natan se simţea în siguranţă.

Când se opri trenul şi se deschiseră uşile, Natan începu să alerge. Locul era aglomerat, dar reuşi să iasă repede în stradă. Se afla chiar lângă Arc, care era, ca de obicei, înconjurat de un şuvoi nesfârşit de maşini care claxonau. Natan provocă el însuşi nişte claxoane când se avântă printre maşini, alergând printre ele ca un toreador într-o arenă plină de tauri furioşi. Numărul unu îl văzu primul.

— Nebunul o să se omoare singur, îi spuse Numărului nouă, care stătea în spatele lui pe o motocicletă neagră, îmbrăcată în negru.

— Se descurcă el, spuse ea sigură de acest lucru.

Stăteau acolo privind peştele care se îndrepta direct către plasă. Aceasta – şi încercarea nereuşită de la Amsterdam – era prima dată când echipa omora un israelian, pe cineva cunoscut. Nu era uşor, deşi fuseseră asiguraţi că era un trădător. Planul era destul de simplu.

Natan se îndrepta spre intrarea în tunelul de sub Arcul de Triumf când săriră pe el. Numărul unu alocase cinci oameni pentru această acţiune, dar se dovediră mult prea mulţi. În mai puţin de două minute puseseră mâna pe el şi-l trăseseră spre marginea străzii.

Numărul nouă şi un alt motociclist reuşiră să facă loc unei camionete negre Renault care încetini, cu uşa din spate deschisă. Îl aruncară înăuntru, apoi se urcară cu toţii după el. Alţi doi fuseseră luaţi de cele două motociclete, care acum deschideau drumul pentru camionetă.

O luară pe Avenue de la Grande Armee în direcţia Bois de Boulogne. Camioneta nu încetini decât atunci când intrară adânc în pădure, în afara oricărui pericol de a fi urmăriţi de cineva. Numărul unu reuşise să transmită un mesaj din mers.

— Mort. Repet, mort; primise confirmarea de a trece la fapte, apoi închise transmiţătorul. Ştia ce avea de făcut.

Natan fusese legat şi i se pusese un căluş în gură. Scutură furios din cap, încercând să scape de cârpa murdară pe care o avea în gură. Numărul unu îi scoase cârpa cu o smucitură. Natan scuipă, apoi se uită fix la Numărul unu.

— Vrei să-mi spui ce dracu’ se-ntâmplă? Mi se promisese ajutor să previn o catastrofă şi uite ce-am obţinut. Ce dracu’ e asta? Vreo glumă proastă?

— Îmi pare rău, prietene, dar se pare că timpul tău a trecut. Trebuie să ne îndeplinim ordinele. Nu e nimic personal, înţelegi, nu?

— Nu, cum dracu’ să înţeleg?

Când deschise uşa camionetei, erau toţi acolo. Natan ştia că ascultau doar ordinele pe care le primiseră, dar asta nu-1 ajuta prea mult.

— Pot să spun ceva, înainte de a trece la acţiune?

— Dă-i drumul, spuse Numărul unu cu un gest de condescendenţă.

— Nu ştiu ce vi s-a spus despre mine, dar în foarte scurt timp vor fi omorâţi nişte palestinieni moderaţi care…

— Ce dracu' e asta? spuse Numărul patru. De ce trebuie să-l ascultăm? E un trădător. Hai să terminăm şi să plecăm dracului de aici.

— Are dreptate, spuse Numărul doi. Poliţia poate să apară-n orice clipă. L-am răpit în văzul tuturor. Hai să…

— Ce se întâmplă aici? întrebă Numărul unu. Eu sunt încă şeful acestui grup şi am spus că tipul poate vorbi. Aşa că linişte, să-l ascultăm, iar cine vrea n-are decât să se ducă să se plimbe. Dar nu-l mai întrerupeţi.

Natan continuă.

— Ei vor să facă pace. Dacă v-aş spune că ajutaţi la distrugerea viitorului ţării noastre pe care o iubiţi atât de mult? În acest moment, o conspiraţie…

— Ajunge, spuse Numărul unu. Conspiraţie ai spus? Am mai auzit asta de multe ori. Băieţii au dreptate. Avem o treabă de făcut. Îmi pare rău, prietene, dar n-ai nimerit-o.

— Ai spus că poate să vorbească, îl întrerupse Numărul nouă făcând un pas înainte. Noi am venit cu motocicletele şi am văzut că nu ne urmăreşte nimeni. Avem tot timpul. Lăsaţi-l să termine ce are de spus.

Se făcu linişte, iar Natan profită ca să vorbească.

— Joacă un joc sălbatic, folosindu-se de voi ca să acopere lucruri despre care nimeni nu va afla vreodată.

Câţiva din membrii echipei dădură din cap a neîncredere.

— Ascultaţi-mă, continuă Natan ridicând vocea. Pentru că vi se dau numere şi sunteţi trataţi ca nişte roboţi nu înseamnă că trebuie să şi deveniţi roboţi. Ştiţi ce v-au trimis să faceţi cu adevărat? Chiar credeţi că misiunea voastră reală este să mă omorâţi pe mine? Zâmbi batjocoritor. Ceea ce aţi fost voi trimiţi să faceţi este să omorâţi orice şansă de pace, da.

Numărul unu se întoarse spre Natan.

— Ce dracu' spui? Ai mai vândut o dată şi acum încerci să ne vinzi nouă rahatul ăsta cu Ziua de Apoi. Eu nu te cred.

— Dacă sunt trădător, atunci de ce crezi că nimeni nu vrea să mă aducă înapoi? Ar putea să mă trimită în faţa Curţii Marţiale şi să mă împuşte. Voi m-aţi putea duce viu în Israel dar nu, toţi mă vor mort.

Nu v-aţi întrebat de ce? Nu vă daţi seama ce se întâmplă? Aţi urmărit teroriştii. De ce nu i-a oprit nimeni? De ce sunt încă liberi? Gândiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu, gândiţi-vă.

Nimeni nu vorbea. Stăteau toţi acolo. Numărul trei, care dorise să se termine totul cât mai repede, privea în jur, lovind cu piciorul în pământ. Natan avea dreptate. Îl lăsară să vorbească mai departe.

— Care e problema? Acum că m-aţi prins, mă puteţi ucide oricând. Dar înainte de a fi numere, aţi fost israelieni: idealişti, mândri, cinstiţi, devotaţi. Uitaţi-vă ce s-a ales de noi! Din sionişti visători, ne-am transformat în roboţi de luptă. Ne rugăm la monumentele morţilor noştri. Divinizăm morţii, nu viii, promiţându-ne

nouă înşine ca Masada să nu se mai repete vreodată. Şi nu ascultăm chemarea pentru pace. Monumentele de marmură sunt pline, nu mai este nevoie de alte nume pe ele. Sunteţi folosiţi de nişte oameni cărora nu le pasă de voi. In minţile lor bolnave îşi imaginează o ţară care se întinde peste pământuri de care nu avem nevoie. Asta vor ei, iar noi le alimentăm nebunia cu sângele nostru.

— Hai să zicem că nu te eliminăm, spuse Numărul unu. Te vom duce totuşi acasă.

— De fapt, şopti Natan, nu-mi pasă prea mult de ce se întâmplă cu mine. Tot ce ştiu este că în acest moment echipa condusă de un fost ofiţer Stasi îi va asasina pe moderaţii palestinieni, distrugând singura noastră speranţă de a găsi o soluţie pacifistă cu vecinii noştri arabi. Au şi pornit la drum, cu binecuvântarea şefilor noştri. Şi cine credeţi că va fi acuzat de acest atac? Israelul.

Nu ştiu ce vi s-a spus despre mine sau ce motiv vi s-a invocat ca să mă omorâţi. Dar daţi-mi voie să vă spun asta. Natan ştia că acum sosise clipa. Ori va fi mort în mai puţin de cinci minute ori va avea în ajutorul lui cea mai bună echipă din lume. Aveţi ocazia să faceţi într-adevăr ceva pentru ţara voastră. Ajutaţi-mă să-i opresc. O să fiu tot timpul cu voi, aşa că dacă vreţi să mă omorâţi după aceea, o veţi putea face oricând.

Natan îi privi pe rând. Pe unii îi simţea de partea lui, dar avea nevoie de toţi. Primiseră un ordin şi, ca să nu-l execute, ar fi trebuit să fie toţi de acord. Ştia că făcuse tot ce putea ca să-i convingă, iar acum nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Simţi o mână pe umăr. Numărul nouă stătea lângă el.

— Numele meu e Tamar şi te cred. Majoritatea dintre noi probabil gândesc ca mine.

Numărul trei făcu vreo câţiva paşi înapoi.

— Numărul unu, opreşte-o! E ridicol! Ce dracu’ crede că face?

Numărul unu se întoarse spre cel care vorbise:

— Numele meu este Eli, şi eu îl cred. Mi s-a părut mie ceva dubios în toată operaţiunea asta, chiar de la început. Hai, doar ştiţi că am dreptate. Oricum, ce dracu’ avem de pierdut? Dacă minte, n-a câştigat mai mult de câteva ore. Am întrerupt comunicarea cu centrul, iar ei cred că e deja mort. Eu zic să încercăm. Oricum, nu cred că am dreptul să-l omor. Ăsta e un ordin pe care refuz să-l îndeplinesc. Nu am autoritatea de a vă obliga să mă urmaţi. Fiecare hotărăşte pentru el.

Numărul cinci se aplecă peste uşa camionetei.

— Sunt de acord. Ar fi mai bine să-l ducem în Israel ca să fie judecat. De ce insistă să-l omoare? Se întoarse spre Natan: Că veni vorba, numele meu este Elbaz.

Peste puţin timp erau toţi aşezaţi în jurul hărţii, plănuind ultima lor operaţiune. Chiar şi Numărul trei li se alăturase.

— N-aveţi dreptate, mormăi el, dar nu pot fi împotriva voastră. Am trecut prin prea multe împreună. O să stau cu ochii pe trădător, totuşi.

Natan îi zâmbi cu înţelegere. Toţi ştiau că vor fi trimişi în faţa Curţii Marţiale pentru refuzul de a executa ordinul de a-l omorî, iar procesul va fi secret. Dar Natan avea o soluţie pentru această problemă.

Dacă reuşeau să-i elimine pe terorişti, se vor preda poliţiei franceze ca echipa israeliană făcând parte din „Operaţiunea Leul din Iudeea” care salvase delegaţii. Asta va împiedica Mossadul de a-şi încheia conturile cu ei în secret şi se

vor întoarce în Israel ca nişte eroi, căci administraţia nu va recunoaşte niciodată că a fost de acord să gireze asasinarea delegaţiei moderaţilor palestinieni. Cât despre el, lucrurile erau încă neclare şi va trebui să acţioneze după inspiraţia de moment.

CAPITOLUL 39

TEL AVIV
ORA 20.00
(ORA PARISULUI 21.00)

Telefonul de pe biroul lui Avraham începu să sune şi când ridică receptorul, o voce metalică îi ceru mai întâi să-şi decline identitatea, apoi îi transmise mesajul:

— Acţiunea din Paris a fost îndeplinită. Echipa s-a dispersat.

Monitoarele de televiziune de pe perete prezentau ştirile din şase ţări europene. Avraham aştepta răbdător. Probabil că CNN vor transmite primii.

Avraham era aşezat în fotoliul de piele, iar Oren, care tocmai intrase, se aşezase lângă el. Amândoi priveau transfiguraţi ecranul unuia dintre monitoare.

Un şir nesfârşit de maşini de poliţie se îndrepta spre o fermă. Cameramanul era obligat să alerge aplecat, ca să evite gloanţele; zgomotul de arme automate din fundal acoperea vocea emoţionată a crainicului.

O imagine similară apăru pe cel de-al doilea monitor, apoi pe un altul, apoi la CNN. Toate reţelele de televiziune îşi întrerupseseră programele pentru a anunţa ştirea extraordinară că un grup de terorişti palestinieni fusese surprins de poliţie într-o mică fermă din afara Parisului, în timp ce se pregătea să atace delegaţia israeliană care urma să participe la o rundă secretă de convorbiri. Comentatorii nu dădeau prea multe amănunte despre convorbiri, căci nu aveau date precise. Dar toţi repetau că negocierile secrete nu fuseseră suficient de secrete. Dacă nu atrăseseră prea multă atenţie, asta se datora lipsei personalităţilor din ambele delegaţii.

Câteva minute mai târziu se auzi o explozie. Forţele speciale ale poliţiei franceze atacau casa. Se mai auziră câteva explozii, apoi un foc şi casa se aprinse ca o torţă. Două siluete în flăcări ieşiră alergând din casă, înconjurate imediat de poliţişti. Se mai auzi o serie de câteva explozii, după care nimeni nu mai putu determina ce se petrece.

PARIS
ORA 21.30

— Auzi ceva? întrebă cel cu rachetele.

— Ar trebui să fie deasupra noastră în zece secunde, strigă Sergentul în micul microfon pe care şi-l ataşase la caschetă. Fii gata!

Zgomotul la sol era atât de mare, încât nu auziră elicopterul venind. Brusc, apărură luminile care clipeau.

— Uite-l! strigă Sergentul, arătând spre cer. Foc! Foc!

Cele două rachete porniră aproape simultan, într-un nor de fum. Urcau încet spre cer, câştigând viteză, cu cât se apropiau de elicopter. Ca două degete strălucitoare se înfipseră în luminile care clipeau. Pentru o fracţiune de secundă dispărură în silueta întunecată a elicopterului. Brusc, un tunet acoperi zgomotul de

la sol şi o lumină pu-ternică, portocalie şi albastră, aprinse cerul preţ de câteva secunde. Apoi o linişte nefirească, urmată de o ploaie de resturi care incendiară câmpul de grâu ici-colo. In câteva secunde, elicopterul de rezervă era în aer. Acelaşi scenariu se repetă cu exactitate în alte două locuri din apropierea Parisului.

Controlorul de trafic aerian al poliţiei, care avea un canal deschis cu elicopterele de salvare, observă că se întâmplase ceva ciudat. Iniţial, i se păruse că numai unul dintre elicoptere are probleme: două secunde în care comunicarea fusese întreruptă, apoi restabilită din nou. Dar când acelaşi lucru se întâmplă cu toate trei, o puse pe seama unei turbulenţe. La urma urmei erau în legătură, iar totul se desfăşura conform planului.

Câteva minute mai târziu, cele trei elicoptere se apropiară de ţintă. Folosind codurile pe care Karl le obţinuse de la sursa sa, îi anunţară pe poliţiştii care păzeau clădirea că intenţionau să-i preia pe palestinieni. Din moment ce erau aşteptaţi, primiră imediat acordul. Cele trei elicoptere se uniră într-o singură formaţie care zbură peste gard la joasă altitudine. Karl, în elicopterul din faţă, observă o camionetă care părea să se fi izbit de gard, înconjurată de câţiva poliţişti. In câteva secunde trecură peste păduricea care acoperea porţiunea dintre gard şi clădirea principală.

Elicopterele se învârtiră în cerc până când li se semnaliză că totul e în regulă şi pot ateriza. Asta însemna pentru Karl că toţi poliţiştii francezi aflaţi pe teren erau concentraţi în perimetrul îndepărtat de clădirea principală. Karl îl bătu pe umăr pe pilot, făcând un gest cu degetul mare în jos; urmând primul elicopter, coborâră şi celelalte două.

Cu patruzeci şi cinci de minute în urmă, Numărul unu lovise camioneta de gard, după colţ faţă de intrarea principală. In câteva secunde toţi, cu excepţia Numărului şase, săriseră gardul înalt de trei metri folosind camioneta drept platformă. Când ajunseră toţi pe partea cealaltă, Numărul şase se urcă în locul şoferului şi începu să claxoneze. Poliţiştii îşi făcură apariţia în câteva secunde. Din moment ce-1 aveau pe şofer, iar gardul nu fusese stricat, poliţia simţea că totul este sub control.

Nesiguri de ceea ce urmau să întreprindă, Natan şi echipa constatară cu plăcere că locul nu avea un sistem de securitate elaborat, ci era păzit doar de poliţiştii care făceau de gardă. Palestinienii şi cei doi francezi care se aflau în clădirea principală fură surprinşi la vederea echipei Kidon. Lui Natan i-au trebuit câteva minute pentru a-i calma, explicându-le despre ce era vorba. Francezii fură legaţi fedeleş, apoi mutaţi la etajul al doilea, împreună cu delegaţii palestinieni.

— Pentru ce faceţi asta? întrebă o delegată.

— Tu n-ai salva un israelian dornic să facă pace cu tine? o întrebă Natan.

Faţa ei se lumină.

— Este o cale grea cea pe care aţi ales-o. La fel şi a noastră. Îi privi pe ceilalţi delegaţi care se opriră la jumătatea scărilor să asculte. Date fiind circumstanţele, erau toţi foarte calmi. Apoi se întoarse din nou spre Natan. Este o cale nouă pe care mergem acum, care nu a mai fost folosită până acum. Deşi e foarte veche, este şi foarte nouă în acelaşi timp. Îţi doresc noroc.

— Crede-mă, am foarte multă nevoie. Acum, te rog, suntem în criză de timp.

Numărul unu îşi aranjă oamenii şi-i întinse lui Natan o armă încărcată.

— Avem nevoie de toate forţele disponibile.

— Un singur lucru, îi spuse Natan. Ai raportat că sunt mort?

— Sigur. Doar ai auzit.

— Dacă lucrurile se vor termina aşa cum sper eu, aş preferea ca totul să rămână aşa.

Numărul unu zâmbi îndreptându-se spre uşă.

— Fără probleme. Este bine şi pentru reputaţia mea, ştii.

Elicopterele mai întâi se învârtiră la un metru deasupra pământului, iar oamenii coborâră, fiecare grup aliniindu-se în faţa intrării. De îndată ce-şi dădură seama că terenul era sigur, elicopterele se aşezară pe pământ, dar piloţii lăsară motoarele să meargă, gata de plecare în orice clipă.

Numărul patru şi alţi doi membri ai echipei Kidon se pregăteau să captureze piloţii, de îndată ce teroriştii intrau în clădire. Karl stătea între intrarea principală şi cea din dreapta, imposibil de văzut de altcineva decât de doi lideri ai teroriştilor. Aşteptau toţi semnalul său să pătrundă în clădire. De la omul său din poliţia franceză, Karl aflase că nu erau decât doi poliţişti în clădire, dar când nu-i văzu, Karl simţi că ceva nu era în regulă.

Îi făcu semn Sergentului ridicând mâna şi apoi lovindu-l uşor peste cap. Asta însemna activitatea unui plan de rezervă conform căruia o singură echipă intra în clădire, celelalte două rămânând de rezervă în eventualitatea unei curse.

Sergentul lovi uşa şi aruncă o grenadă înăuntru. Câteva secunde mai târziu o lumină albă orbitoare umplu holul. Presupunând că toţi cei aflaţi înăuntru sunt orbiţi pentru moment, Sergentul, urmat de oamenii lui care strigau instrucţiuni în ebraică aşa cum fusese planificat, dădură buzna în clădire.

Numărul unu şi echipa lui, aflaţi sus pe scară, se dăduseră la o parte când fusese aruncată grenada. Descoperind că nu e nimeni, Sergentul şi oamenii lui se repeziră în sus pe scară. Înainte ca primul dintre ei să pună mâna pe balustradă, Numărul unu şi ceilalţi deschiseră focul. Ca nişte marionete ale căror sfori au fost rupte brusc, grupul căzu la pământ lipsit de viaţă.

Auzind zgomotul gloanţelor acoperindu-l pe cel al motoarelor elicopterelor, Numărul unu fugi la intrarea principală şi rămase într-o parte, cu spatele lipit de perete. Natan ajunse în cealaltă parte a uşii şi rămase acolo.

Numărul unu strigă spre Natan:

— Nu cred c-au mai rămas mulţi.

— Să ieşim? întrebă Natan.

— Nu, lasă-i pe oamenii noştri să-şi facă treaba. După ce termină cu scursorile alea, o să ne facă semn. N-are rost să fim omorâţi din cauza nerăbdării.

După ce termină de vorbit, îl auziră pe Numărul patru strigând:

— E-n regulă, i-am aranjat pe toţi.

După ce intrase cea de-a doua echipă, Karl îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Era pe punctul de a o lua la goană spre elicopter, când auzi un baraj de gloanţe care culcă la pământ cea de-a treia echipă. La început crezu că e poliţia franceză care vine dinspre poarta principală. Rămase ascuns suficient timp să-i vadă pe cei trei din echipa Kidon alergând dinspre elicoptere, apoi observă piloţii cu faţa-n jos, atârnând fără viaţă. Tipii începură să strige ceva în ebraică. Dându-şi seama că nu-l observă nimeni, se hotărî să rămână ascuns.

— Acum, spuse Numărul unu, e timpul să ieşim, iar tu, prietene e timpul să dispari.

- Mulţumesc. După tine.

— Şi cum o să ieşi de aici? Numărul unu era deja în uşă.

— O să iau unul dintre elicoptere. Am zburat cu ele când eram în marină. Natan arătă spre poarta principală. Se vedeau farurile unui jeep. Cei doi se apropiară de unul dintre elicoptere, a cărui elice se învârtea zgomotos.

Karl aşteptă până când cei doi ajunseră la elicopter, apoi o luă la goană după ei, trăgând din mers.

Zgomotul elicopterului acoperea sunetul armei şi nimeni din echipa Kidon nu-l observase pe Karl. Numărul unu puse mâna pe braţul lui Natan şi alunecă jos. Părea uimit, iar sângele îi gâlgâia din gât. Câteva clipe mai târziu era mort.

Un glonţ intră în cabina elicopterului, trecând pe lângă Natan. Îl văzu pe Karl alergând spre el şi urlând ca un nebun, trăgând tot timpul. Câteva gloanţe sparseră geamul elicopterului, iar Natan îşi ridică arma. Ştia că în faţa lui se afla Karl Reinhart, omul care era „mort din punct de vedere oficial”. Omorându-l, n-ar fi făcut altceva decât să pună actele în regulă. Natan apăsă pe trăgaci de două ori. Karl căzu la pământ, cu partea superioară a craniului făcută ţăndări.

Jeepul se apropia în viteză. Fără să piardă timp, Natan se sui în elicopter. In câteva secunde se ridicase-n aer şi ieşise din curte. Ştia că acum echipa se va descurca bine. Cât despre el, se grăbea s-o regăsească pe Nadin. Compunându-şi traseul în minte, îşi dădu seama că, la bordul elicopterului, cadranele începuseră să cadă. Mergea în jos, spre vârfurile copacilor: gloanţele trase de Karl pătrunseseră în elicopter şi-l avariaseră; Karl ar fi putut să aibă ultimul cuvânt.

Natan se luptă cu manetele de control, încercând să ajungă într-un mic luminiş, dar unghiul de cădere al elicopterului era prea ascuţit. Natan apăsă din toate puterile. Aproape că trecuse peste copaci, dar coada elicopterului se agăţă într-unui şi se desfăcu în mii de aşchii de metal.

Elicopterul se rupse în trei, zdrobindu-se într-o grămadă fume- gândă. Benzina curgea din rezervoarele sparte, acoperind rămăşiţele contorsionate.

O tufă amortiză căzătura lui Natan, căci fusese aruncat din elicopter în momentul impactului. Cu toate că fusese proiectat la mai mult de zece metri de epavă, era în întregime acoperit cu benzină. Presupunea că explozia se va produce în câteva secunde şi cea mai mică scânteie îl va transforma într-o torţă vie. Sări în picioare şi alergă în afara luminişului.

Cei care rămăseseră din echipa Kidon ridicară mâinile-n sus, înconjuraţi de poliţia franceză şi de cele două elicoptere rămase pe loc. Văzură elicopterul lui Natan căzând, iar peste câteva secunde auziră explozia care lumină cerul un moment.

— Deci a murit totuşi, spuse Numănil cinci.

Explozia îl trântise pe Natan la pământ, dar nimic altceva.

Acum stătea într-un vechi Citroen Deux Chevaux, care-l luase de pe drum. Bătrânul de la volan se îndrepta spre un orăşel aflat la numai câteva minute. Natan nu dorea altceva decât să ajungă la un telefon să o anunţe pe Nadin. Nu exista cale de întors, dacă dorea să trăiască. Şi, din moment ce era deja „mort”, o să fie mult mai uşor să înceapă o viaţă nouă. Şi ce ironie, se gândi el: morţii nu au viitor, iar el nu avea trecut.

- sfârşit -